

HARLEQUIN®

Романс® 82

ЛЮБОВНИ РИТУАЛИ

Ребека УИНТЪРС

РЕБЕКА УИНТЪРС ЛЮБОВНИ РИТУАЛИ

Превод: Саша Попова

chitanka.info

Кортни Блейк се гордее с индианския си произход и цени традициите и обичаите на своите предци от племето микосуки.

Джонас Пейн, в когото е влюбена, работи в семейната юридическа кантора и успява да защити правото на индианците да останат в собствените си земи. Ала тя смята, че го е направил единствено заради политическите си амбиции. Според Кортни той е използвал и племето, и нея...

ПЪРВА ГЛАВА

— Кортни? — Дочула плътен мъжки глас зад гърба си, Кортни Блейк застина неподвижно. Джонас! Не можеше да повярва. Хвана се за парапета на кея, за да прикрие изненадата си.

Беше заминал за Вашингтон по сделката за земята на племето и трябваше да се върне в Маями най-рано след още една седмица. Кортни беше разчитала, че ще има достатъчно време да напусне работата си в юридическата кантора и да подготви заминаването си за Евърглейдз преди завръщането му.

Неговото предателство дълбоко я бе наранило и тя никога нямаше да му прости. Не желаше нито да го вижда повече, нито да разговаря с него. Фактът, че бе изоставил делата си и бе дошъл тук, означаваше, че тя все още му е нужна за спечелване доверието на индианците от племето. Колко лековерно преди време Кортни бе повярвала в любовта му!

Все още се чувстваше унижена, но нямаше да му позволи да узнае каква болка ѝ причинява неговото присъствие.

Опита да се успокои и чак тогава се обърна. Не беше дребна, но мъжът бе висок над метър и осемдесет и Кортни трябваше да вдигне глава, за да срещне очите му.

— О, Джонас, не очаквах да те видя — рече тя хладно. Отчаяно се съпротивляваше на хипнотичното въздействие на очите му, чийто цвят наподобяваше девствено зелените блата, които ги заобикаляха.

Той пхна ръце в джобовете на широките си бели панталони и пристъпи към нея. Погледът му се насочи към спортните ѝ обувки и бавно се плъзна по дългите стройни крака, очертани от тесните джинси. Премина по тънката памучна блуза и спря на кестенявата, дълга до кръста, плитка, праметната на дясното ѝ рамо. Преди време Кортни би се хвърлила в прегръдките му. Ала сега остана неподвижна.

— Радвам се да чуя, че не си забравила името ми — процеди той гневно. — Какво има, Кортни? Когато ме изпращаше на летището преди две седмици, останах с впечатлението, че нашата връзка

означава много и за двама ни. Защо се опита да избягаш, без да ми обясниш нищо?

— Не... — Тя замълча, като внимателно подбираше думите. — Не е точно така. Просто не виждам смисъл да продължаваме връзката си. Разрешението за участието ми в проекта в Оклахома пристигна, докато ти отсъстваше и напуснах.

Лора Уинстън, младши член на адвокатската колегия в престижната юридическа кантора в Бал Харбър, притежавана от Джонас и баща му Сайлас Пейн, не се бе и опитала да скрие радостта си от оставката на Кортни.

Що се отнася до Сайлас, когато разбра за внезапното ѝ решение да напусне, той изрази съжаление, тъй като бе доволен от работата ѝ.

Мъжественото лице на Джонас потъмня от гняв.

— По дяволите! Какво се е случило, та си напуснала и работата, и апартамента си за по-малко от двайсет и четири часа?

— Вече ти отговорих на този въпрос — отвърна тя с едва съдържана горчивина, тъй като си спомни колко лесно се бе поддавала на натиска му. Бе толкова заслепена от любовта си към него, че бе допуснала той снизходително да я покровителства цели два месеца, докато трая връзката им, и изобщо не се бе досетила за истинските му цели.

Той се втренчи в нея и очите му гневно проблеснаха.

— Не си играй с мен, Кортни!

Лицето ѝ се изопна.

— Никога не играя! Не е в природата на хората от племето микосуки. — Образът на злорадстващата Лора, която ѝ пожелава успех при осъществяването на проекта в Оклахома, премина през съзнанието на Кортни и я разгневи още повече. — Извинявай, нямам време.

Понечи да тръгне, ала той ѝ препречи пътя. По страните му изби червенина.

— Никъде няма да ходиш, докато не получи задоволителен отговор!

Джонас бе опасен съперник. Можеха да го потвърдят всички, които се бяха изправяли срещу него в съда. Но Кортни не се уплаши.

— Ти изглежда не разбираш — рече тихо тя. Не искаше да привлича вниманието на околните. — Няма какво повече да ти кажа. Вече не работя за вас.

Той сви юмруци.

— Нима след всичко, което преживяхме през последните месеци, смяташ, че съм заслужил подобно отношение? Не си въобразявай, че ще ти позволя да ме напуснеш, без поне да ми обясниш какво се е случило! Заедно изживяхме прекрасни мигове. Никога не съм изпитвал подобни чувства към друга жена. И съм сигурен... че аз също не съм ти безразличен.

— Няма смисъл, Джонас... — Кортни понечи да се отдалечи, но той я сграбчи за ръката. Сърцето ѝ запърха като крилата на малката орхидейна пеперуда, която кръжеше над тях.

— Какво искаш да кажеш?

— Пусни ме — пренебрегна въпроса му тя. — Имам работа.

— Каква работа?

— Развеждам туристи с лодка.

— Ти си екскурзовод?! — Джонас стисна още по-силно ръката ѝ, макар туристите да ги наблюдаваха. — Мислех, че не ти е необходима нова работа...

— Не, не ми е необходима. Помагам на приятел. Сега ме пусни.

— Не умееш да лъжеш, Кортни! Случайно научих, че си изхарчила всичките, или почти всичките си спестявания, преди да тръгнеш за Вашингтон. Но въпреки това ти отказа заема, който ти предложих. Нима очакваш да повярвам, че тази работа ти осигурява същата заплата, каквато получаваше в кантората?

Тя си пое дълбоко въздух.

— Предполагам, фактът, че си роден богат, те кара да виждаш всичко през призмата на парите — отвърна тя презрително.

— Не може да се живее без пари, Кортни. Сегашната ти работа едва ли ще ти докара повече от хиляда долара на сезон...

— Вече ти казах, замествам Хенри за няколко дни, не го правя за пари. И за твоє сведение, туристическите атракции тук помагат на няколко десетки индианци да преживяват. Но теб, разбира се, това не те интересува.

Очите на Джонас отново проблеснаха гневно, ала той пусна ръката ѝ. Никога не го беше виждала толкова вбесен. Мълчанието му беше по-злокобно от всякакъв отговор. Изплашена от гнева му, тя се качи на лодката.

— Забрави всякакви планове за бягство! — рече Джонас и я последва на борда.

За нейно учудване той се настани на бялата пейка до възрастна двойка туристи. След секунди те подхванаха разговор, явно предположили, че и той е турист като тях.

Кортни отблъсна лодката от брега и седна на кормилото. През цялото време усещаше погледа му върху себе си. Едва преброи пътниците. Присъствието му я изнервяше толкова, че се чудеше как ще издържи обиколката. Когато свърши курса, той непременно ще настоява за обяснение. Сцената щеше да бъде доста неприятна.

Тя прочисти гърло и започна:

— Добре дошли, дами и господа. Аз съм Кортни Блейк и ще бъда вашият водач по време на пътуването из, както я наричат семинолите, „Река от треви“. Намираме се в покрайнините на Националния парк „Евърглейдз“ и ни предстои да прекосим блатист терен. Затова разположете се удобно и се наслаждавайте на разходката.

Джонас изслуша обясненията ѝ с присмехулно ледена усмивка.

— А безопасно ли е?

Въпросът му привлече вниманието на туристите и те проследиха погледа му. Очите им се спряха на няколко алигатора, почиващи на брега, които изглеждаха като купчина стари автомобилни гуми.

Кортни застина. Злобната му подигравка издаваше стаения гняв и желанието да я накаже. От него можеше да очаква всичко.

Обзе я гняв, но тя успя да се усмихне на туристите. Дори не удостои Джонас с поглед.

— Ще се движим прекалено бързо, затова няма причини за безпокойство — каза тя и запали мотора.

— Но те плуват с повече от шейсет километра в час — обади се отново Джонас.

— Вярно е, но невинаги достигат тази скорост. Също така е вярно, че страховитите им челюсти, веднъж ухапали жертвата, не я пускат. Но алигаторите се оттеглят, щом чуят плясъка на витлото. Има ли още въпроси, преди да потеглим?

Няколко туристи вдигнаха ръце, Джонас също. Тя отговори на всички въпроси, но умишлено пренебрегна Джонас, като се извини, че трябва да потеглят, ако искат да видят всички забележителности, преди да са затворили резервата.

— Ще наблюдаваме ли как се бият алигатори? — извика някой, докато плоскодънната лодка се плъзна по повърхността на водата, която бързо се смени с килим от растителност.

Кортни почука по микрофона и каза:

— Очаква ви изненада в края на пътуването.

— Може би ще имаме удоволствието да ви видим как се биете с алигатор? — подхвърли ехидно Джонас с крива усмивка и предизвика вълна от кикот сред мъжете на борда. — В рекламната листовка пише, че някои водачи предлагат зрелища.

Сега Джонас открито ѝ се подиграваше и тя почувства как се изчервява.

— Това е вид спорт, измислен от белите мъже, но всъщност двама индианци от племето са обучени на него. За ваше сведение, намирате се в земята на индианците микосуки. Пътуваме по древни водни маршрути, прекосявани някога с канута, всяко издълбано от един-единствен кипарисов ствол. Запомнете, че когато минаваме покрай лилии и блатна растителност, водата е дълбока само петнайсетина сантиметра. Движим се бавно на юг към океана.

Тъмните му вежди се извиха подигравателно, сякаш я поздравяваха за умелото отстъпление. Очевидно той бе решил да смени тактиката, защото вместо да ѝ задава повече въпроси, се изтегна на дървената пейка. Блестящите му зелени очи не се отделяха от лицето ѝ, докато тя говореше.

Но непоколебимият му поглед я тревожеше повече от въпросите му. Противно на другите туристи, които се възхищаваха на необикновенния пейзаж, той изглежда напрегнато следеше да не пропусне нито една дума от предварително подготвените ѝ обяснения или дори бегъл поглед в негова посока.

Държеше се така откакто се запознаха преди няколко месеца. Сякаш искаше да знае абсолютно всичко за нея. Отначало мислеше, че интересът му идва от силното физическо привличане помежду им. Но по-късно научи, че той е чул за нея от общата им приятелка — Роза, собственичка на ресторант в резервата „Ред Мангроув“. Роза беше най-добрата приятелка на починалата ѝ майка и ѝ беше като леля.

Джонас бе идвал в резервата няколко пъти, за да дава правни съвети по въпроси, засягащи племето. По време на посещенията си той се беше сприятелил с Роза и всеки път се хранеше в нейния ресторант.

Възрастната жена му бе разказала за Кортни, която бе антрополог по образование и прекарваше доста време в резервата. Интересът му към доктората ѝ за езика на племето микосуки го беше накарал да я потърси.

Сприятелиха се бързо и на нея и през ум не ѝ мина, че той я разпитва с користна цел за белия ѝ баща и нейната майка — индианка от племето микосуки. Запозна го с културата и традициите на племето. Никога не ѝ бе хрумвало, че той се е сблизил с нея единствено за да спечели доверието на индианците. Сайлас и Лора също бяха в играта и една вечер, когато Джонас беше във Вашингтон, точно преди две седмици, бе разбрала всичко.

Сайлас се бе появил неочаквано в компютърната зала с думите:

— Време е за почивка! Хайде, ела в моя офис да пийнем по чашка. Току-що научихме, че Джонас е спечелил делото. Разбира се, има ред формалности и той няма да се върне поне още седмица. Но с Лора сме твърде радостни, за да продължим да работим в такава вечер.

Кортни бе въодушевена от новината за приключването на делото за правата върху земята на племето микосуки, което се бе проточило повече от две години и бе изключително важно, както за Джонас, така и за нея. Така че тя с удоволствие прие поканата на Сайлас. По-късно, когато Джонас ѝ се обади в апартамента, щеше да го поздрави лично. Телефонът беше единствената ѝ връзка с Джонас и тя с нетърпение очакваше нощните му обаждания.

Офисът бе претъпкан с млади адвокати и секретарки, но когато Кортни влезе, Сайлас я посрещна и веднага ѝ подаде чаша шампанско. След като призова всички за внимание, той каза:

— Искам всички да знаете колко високо оценявам приноса на Кортни за изхода на делото.

Кортни явно не бе съумяла да скрие учудването си, защото Лора прекоси стаята и приближи към нея.

— Нали разбираш — заговори тя провлечено с поверителен тон, — тъй като си от племето микосуки, ти беше прекрасен източник на информация за Джонас. Беше голям късмет за нас, че от агенцията за секретарки изпратиха именно теб за интервю.

— Да, да — потвърди топло Сайлас.

— Сприятеляването с племето беше част от предварителния проект и това ще постави Джонас в добра светлина, когато се

кандидатира за губернатор — обясни Лора. — Приятно е да знаеш, че отчасти го дължи и на теб, Кортни.

Сайлас кимна и прегърна бащински Лора.

— Безкрайно сме ти задължени за времето, което прекара с Джонас, за да му дадеш необходимата информация за племето, от което произхожда твоята майка, Кортни. Загрижеността му за индианците ще бъде ключов фактор в кампанията му за спасяването на Евърглейдз и ще му помогне да спечели изборите. С помощта на Лора... Не мислиш ли, че с нейната красота заслужава да стане първа дама на щата Флорида?

Поздравления и тостове последваха думите на Сайлас. За щастие, в този момент той се усмихваше на енергичната руса адвокатка и не забеляза как Кортни пребледня и побърза да напусне офиса. Тя изтича в банята, където не бе необходимо да се преструва след този зашеметяващ удар.

Нима беше вярно, че интересът на Джонас към нея е бил само като към източник на информация? Наистина ли през цялото време е смятал да се ожени за Лора? Нищо ли не значеха за него прекрасните мигове, които бяха прекарвали заедно?

Не можеше да си отговори. И все пак трябва да беше вярно, щом като собственият му баща го оповести на всеослушание. Затова ли Джонас искаше делото да приключи колкото е възможно по-бързо? За да могат по-скоро да се оженият двамата с Лора?

Испаднала в шоково състояние, Кортни едва успя да стигне до компютърната зала. Грабна чантата си с единственото желание да излезе оттук и никога повече да не се връща. Налагаше се обаче да мине покрай офиса на Рейнър Кокс. Кокс бе единственият човек във фирмата, който винаги бе недоволен от работата на Кортни, нещо повече, бе изказвал ред злобни нападки срещу нея. Както обикновено, Лора беше при него. Кортни никога през живота си не беше подслушвала, но вратата беше полуотворена и разговорът се чуваше из целия коридор.

— Трябва да благодарим на Джонас за самоотвержеността. Сприятеляването му с нашата очарователна малка индианка накара племето да му се довери. Като убеди индианците да заведат дело, за да възвърнат земята на дедите си, той ще получи хубав дял от двайсетте

милиона долара, които ще им бъдат дадени като компенсация. А част от адвокатската му такса ще подпомогне избирателната му кампания...

— Ще му донесе и губернаторския пост, Рейнър.

— Кога ще бъде сватбата?

— Ще уточним датата, когато се върне от Вашингтон. Сайлас каза, че Джонас скоро ще оповести кандидатурата си.

— А Кортни? Знаеш, че не е прекарал цялото си време в изкопчване на информация.

— Тя никога не е била сериозна заплаха, Рейнър. И никога няма да бъде. Джонас каза, че разрешението за следващия ѝ проект ще дойде скоро и тя ще замине. Между нас казано, той се опасява, че любезното ѝ съдействие се е превърнало в нещо повече от... Затова се забави във Вашингтон, надява се тя да си е тръгнала, когато се върне. Така ще избегне скандала.

— Ще се радвам да го отърва от нея, ако нещата се усложнят — промърмори Рейнър и двамата се изкикотиха.

Кортни не издържа и тичешком излезе от сградата. Качи се на джипа си и часове наред кара безцелно из града.

Разтърсващото откритие, че Джонас никога не я е обичал и през цялото време я е използвал, за да се добере до информация за племето и да осъществи финансовите и политическите си амбиции, се беше стоварило върху нея изневиделица. Но тя не можеше да остави работата си и да напусне кантората толкова бързо...

Неочаквано появилият се вятър разлюля лодката и прекъсна обърканите ѝ мисли. Кортни погледна небето. Задаваха се черни буреносни облаци. Времето минаваше неусетно винаги когато пътуваше из лабиринта на този смълчан праисторически свят от мочурища и безброй зелени хълмчета. Но по време на буря блатата ставаха опасни. Налагаше се да съкрати пътуването.

— Тъй като времето неусетно лети — рече тя, — няма да спираме на острова вляво. Но ще минем достатъчно близо, за да видите как живее едно индианско семейство. Следват се обичаите и традициите на предците, заселили се тук от Оклахома заедно с племето семиноли в началото на деветнайсети век...

— В предварителната програма е отбелязано едночасово посещение на острова — подметна Джонас.

— Безопасността на туристите винаги е на първо място. Това е основното правило на Културния център към резервата — веднага парира забележката му тя. — Както виждате, задава се буря. Ще се чувствате по-сигурни, ако разгледате музея.

След тези думи тя бързо насочи лодката към главното селище.

По обратния път Кортни отговори на всички въпроси.

За един кратък миг погледът ѝ спря на Джонас. Той несъмнено притежаваше чар, който в съчетание със силния му характер, я беше пленил още при първата им среща. Заслепена от обаянието му, тя бе останала сляпа за егоистичната му мъжка природа.

Болката от предателството му нямаше скоро да заглъхне в душата ѝ. Кортни опита да се отърси от нерадостните си мисли и още по-бързо подкара лодката към пристанището.

Паниката ѝ растеше, докато се чудеше как да се спаси от него. С цялото си същество искаше да избяга, но при тези обстоятелства би било невъзможно: Джонас ставаше безжалостен, когато преследваше желана цел. Беше наранила гордостта му. А може би именно съпротивата ѝ я правеше толкова желана в неговите очи. Кортни знаеше, че той ще я намери, без значение къде ще отиде или колко време ще му отнеме преследването.

Тя умело акостира на пристанището, спусна мостика към кея и с усмивка се обърна към туристическата група.

— Благодаря ви за проявения интерес. Надявам се скоро пак да посетите резервата. Не забравяйте, че приближава Фестивалът на индианското изкуство през декември и януари. Повече от четирийсет племена ще се съберат тук — ще пеят, ще танцуват, ще изпълняват древни ритуали. Ще помогнете да спасим Евърглейдз, като напишете писма до редакциите на вестниците във Флорида и изразите преклонението си към едно от най-великите природни творения. Благодаря ви.

Кортни подари рекламни фотоалбуми и се здрависа с всички туристи, освен с Джонас. Той се бе облегал на перилата и не откъсваше поглед от нея. Сърцето ѝ замря.

— Беше впечатляващо пътуване — рече той, когато двамата с Кортни останаха сами на борда.

— Въпреки опитите ти да ме унижиш? — прекъсна го тя разгневено и понечи да си тръгне, но Джонас я спря.

— Е, вече свърши работата си. Какво ще кажеш да отидем на вечеря и да поговорим?

Тя стисна челюсти.

— Защо мъжете приемат отказа по-трудно от жените? Или пък гордостта на семейство Пейн е засегната, тъй като наивна малка индианка със смесена кръв не зачита заповедите?

Без да дочака отговор, Кортни бързо тръгна към паркинга. Почти бе сигурна, че отново ще ѝ попречи да избяга, но за нейна изненада и облекчение, той не го направи. Джонас беше достатъчно интелигентен, а и с адвокатския си нюх навярно бе разбрал, че Кортни е научила истината и бе преценил, че няма смисъл от обяснения.

Желанието ѝ бе да я остави на мира, но все пак я заболя. Натисна педала на газта и пое с джипа по четирийсет и първа магистрала, позната като пътя Тамаями.

Дълбоко в сърцето си таеше крехката надежда, че той ще я последва, защото я обича. За миг дори ѝ бе минало през ум, че е дошъл да ѝ се извини. Каква глупачка беше...

Докато караше на запад, заплиска дъжд. По предното стъкло се бяха размазали комари, но след минути проливният дъжд и поривистият вятър го измиха. Тя изтри сълзите си и продължи по пътя.

Въпреки че до залез-слънце оставаха няколко часа, вече се бе смрачило от буреносните облаци, прихлупили небето. Едва различи табелата на резервата „Ред Мангроув“ — домът на стотици индианци от племето микосуки.

Спря пред малък ресторант, изгаси мотора и изтича към вратата. Вътре завари само собственичката — Роза.

— Здравей! — бодро извика Кортни. — Върви ли бизнесът?

— Ти как мислиш? — отвърна Роза флегматично, но тъмните ѝ очи просветнаха решително. — Гладна ли си?

Кортни отметна назад плитката си и седна на една от масите.

— Ще изям една салата и ще пийна чаша кафе. — Облегна се назад и разтри слепоочия. Проклето главоболие!

Само след няколко минути Роза ѝ донесе салата и задължителното парче пържен тиквен хляб, с който толкова се гордееше. Кортни го изяде, без да усеща вкуса му между глътките горещо черно кафе. Пак се унесе в мисли за Джонас. Бъдещето се очертаваше тъмно, самотно и безнадеждно.

Скоро в ресторанта се появиха двама мъже — двайтсет и шест годишният механик Франк Бърд, връстник на Кортни, и брат му. Франк веднага се втренчи в Кортни — нещо, което често правеше напоследък. Винаги изникваше отнякъде, когато тя се появеше в резервата.

Кортни му кимна учтиво и забеляза по мокрите му дрехи, че дъждът още не е спрял:

Бутна салатата си, без да я е опитала и усета странно бодване в тила, нещо като свръхсетивност, както когато една морска крава последва кануто ѝ в отдалечен поток в Кейп Сейбъл. Бе се скрила точно под повърхността, но Кортни знаеше, че е там.

Тя остави вилицата си, погледна през рамо и срещна острия поглед на Джонас. Бе решила, че вече се е върнал в Маями. Защо упорстваше? Доколкото бе преценила, преднамерената жестокост не беше в природата му. Но това означаваше, че не познава истинския Джонас.

Тя преглътна мъчително, поразена от обаянието му. Широките му рамене опъваха новата риза и той удивително ѝ заприлича на Оцеола — легендарния индиански воин, мъжът, за когото бленуваше от дете. Физическата прилика я бе покорила, още когато за пръв път го бе видяла да влиза в офиса — тялото, мургавата кожа, изсечените черти на лицето... Излъчваше властност на роден водач. Също като Оцеола — жестокия, горд, смел, боготворен от народа си вожд, който, за разлика от Джонас, никога не бе станал предател.

Хваната натясно, Кортни нямаше друг избор, освен да погледне врага в лицето. Може би все пак най-добрата защита е нападението.

— Заповядай, Джонас, седни — покани го тя тихо. Хората от племето микосуки бяха скромни, но винаги учтиви с чужденците. Не биваше да се влияе от обстоятелствата — ако направеше сцена, само щеше да предизвика клюки.

— Радвам се, че реши да приемеш поканата ми за вечеря — промърмори той, като издърпа един стол и седна срещу нея.

Прокара пръсти през черната си коса, мокра от дъжда, и се усмихна на Роза, която веднага му донесе кафе и взе поръчката за вечерята.

Мълчаливото разбирателство между Роза и Джонас подсказа на Кортни, че двамата са станали близки приятели. Роза се засмя

добродушно на поредната му шега и се върна на бара. Джонас умееше да очарова хората и това го правеше особено опасен.

— Целият си в кал — рече Кортни, колкото да каже нещо.

Той се облегна назад и сведе поглед към мокрите си изцапани дрехи и калните обувки.

— За малко да се блъсна в един джип, точно като твоя, който боксуваше на шосето. Спрях, за да помогна на шофьора.

Така ти се пада, помисли си Кортни злорадо. Но навреме се овладя и каза:

— В кухнята има умивалник. Роза няма да има нищо против. През това време аз ще се опитам да ти намеря нещо да се преоблечеш, преди да си тръгнал.

Джонас я изгледа ядосано.

— Загрижеността ти е трогателна. — Отпи голяма глътка от кафето и продължи: — Но нямам намерение да ходя никъде и не си въобразявай, че ще се измъкнеш. Не можеш вечно да отлагаш неудобния разговор, Кортни!

Преди да успее да отговори, Роза му донесе вечерята, парче тиквен хляб и нова чаша горещо кафе. Джонас започна да се храни с апетит, без въобще да изглежда разтревожен от факта, че отлага разговора. Дали спокойствието му не е затишие пред буря, измъчваше се Кортни.

Усети как става все по-неспокойна, докато се опитваше да разбере причините, подтикващи го да преследва една вече мъртва любов. Може би искаше нещо повече от нея — не само съдействие...

Тъй като вече бе приключила с кафето, посегна да вземе чантата си и се надигна от стола. Но силната му ръка покри нейната и тя чу нежния му глас:

— Не се и опитвай да избягаш, Кортни! Още не съм започнал.

Кортни се подчини и крадешком обходи с поглед пълния ресторант. Повечето клиенти й бяха познати. Заета с Джонас, не бе забелязала кога са дошли.

— Пусни ръката ми! — прошепна тя. — Хората ни гледат.

Той изкриви устни.

— Нека гледат! Чакам истината. Веднага!

— Джонас — прошепна тя уплашено, — не можем да говорим тук.

— Добре, съгласен съм — каза той рязко. — Можем да говорим в моята кола или в твоето жилище.

Кортни се задъха, сякаш бе тичала километри. Въпреки всичките й опити да избегне крайната конфронтация, Джонас беше предизвикал разрива.

— Идеята да говорим в твоята кола не е добра...

— Значи в твоето жилище. Да вървим.

Ръката му неохотно пусна нейната. Той извади двацет долара от портфейла си и ги остави на масата. Обсипа Роза с благодарности за чудесната вечеря и Кортни възмутена забеляза колко горда изглеждаше възрастната жена.

Когато двамата с Джонас станаха от масата, Кортни усети отново погледа на Франк. Той наистина бе влюбен в нея, както й бе казала Роза. Познаваха се от деца, но тя не можеше да отговори на чувствата му, нито на чувствата на който и да било друг мъж, не и след като се бе влюбила в Джонас.

За да не подхранва у него напразни надежди, тя не се възпротиви, когато Джонас собственически обви ръка около кръста й. По-добре Франк да си мисли, че е свързана с някой друг, макар Роза да я убеждаваше да бъде мила с него и да не го наранява.

Но Кортни плати за тази малка измама. Кожата й издайнически започна да пламти под дланта на Джонас и тя се засрами от себе си. Душата й страдаше от предателството на този мъж, но тялото й отговаряше на близостта му.

Щом излязоха, тя бързо се отдръпна.

ВТОРА ГЛАВА

Нощта обгръщаше в мрак Евърглейдз. Кортни се зарадва на тихо ръмвящия дъждец.

— Вилата ми е надолу по пътя — рече тя и тръгна бързо, като се опитваше да избегне локвите и близостта на Джонас.

Черното му ферари изглеждаше някак не на място сред раздрънканите коли и джипове, паркирани пред ресторанта. Джонас ускори крачка. Скоро стигнаха до квартал, застроен с малки вили.

— Пристигнахме — спря Кортни пред една къщичка и отвори незаклучената врата. Запали лампите и двамата влязоха в малка всекидневна.

Кортни хвърли поглед на евтината мебелировка в псевдомодернистичен стил и опита да си представи реакцията на Джонас. Сравнявайки жилището ѝ с красивото си имение на остров Ла Горе, той вероятно намираше обстановката за комично парвенюшка. Още повече, че неин приятел бе превърнал антрето в склад на кошници и кукли, които продаваше в Културния център на селището.

— Но къде е багажът ти? — попита тихо Джонас. Бе ходил в малкия ѝ апартамент в Маями, макар че прекарваха повечето време на семейната му яхта, като обикаляха кейовете на Флорида.

— Оставих всичко на склад. Наех вилата обзаведена. Знам, че не е по вкуса ти, но за мен тя е временен дом. Заповядай, седни. Ще донеса нещо студено за пиене.

Той я погледна навъсено.

— Откога се чувстваш длъжна да ми се извиняваш за каквото и да било?

— О, не го възприемай като извинение — рече тя, докато местеше малката масичка срещу дивана — Тук е като в пещ, когато се прибера вечер. Мога да ти предложа само газирана напитка с джинджифил.

Джонас се подвоуми за миг, но прие.

Кортни донесе пълните чаши. Той взе своята, отпи и вдигна поглед. Кортни тутакси влезе в спалнята и донесе някаква риза.

— Ето. Преоблечи се. Това е една от ризите на баща ми. Той замина за Заир. Банята е ето там.

Зелените му очи проблеснаха, когато се изправи и започна да разкопчава мократа дреха.

— Ако нямаш нищо против, ще се преоблека тук. Да ти призная, не съм в настроение за повече бягства тази вечер, Кортни.

За секунди той се съблече и нахлузи бялата памучна риза, която подчерта още повече тъмната му коса и тена.

При вида на голото му тяло тя с тъга си спомни, че от седмици не е била в прегръдките му.

Нещо в изражението ѝ вероятно издаде мислите ѝ, защото Джонас тихо я повика по име и в очите му проблесна едва сдържано желание.

Кортни грабна мократа риза и побърза да отиде в банята.

Опита да потисне копнежа, който пораждаше у нея близостта му и бързо се зае да изпере дрехата. Далеч от него се владееше прекрасно, но когато бе до нея, можеше да мисли единствено за нежните му ласки.

Може би, ако не се бе отдръпвала винаги, когато той искаше да сподели леглото му, сега огънят в тялото ѝ нямаше да е толкова силен. Никой друг мъж не бе ѝ въздействал така, както Джонас. Никой друг не бе способен да я накара да жадува безразсъдно удовлетворението, което само той можеше да ѝ даде. Но възпитанието, дадено ѝ от нейната майка, я възпираше. Страхуваше се, че през останалата част от живота си неизменно ще сравнява всеки мъж с него. Съмняваше се, че отново би могла да отдаде сърцето си някому.

— Кортни?

Чула името си, тя се обърна. Джонас стоеше облегнат на рамката на вратата, с ръце в джобовете.

— Остави проклетата риза и ела тук! Трябва да поговорим. Мисля, че вече си разбрала какво искам...

Ръцете ѝ трепереха, докато изстискваше ризата. Закачи я да съхне и рече:

— Никога не си склонен да отстъпиш, нали, Джонас? Не ти прави чест.

Очите му заблестяха гневно.

— Свадливостта пък не прави чест на теб. Остави ризата! Имам домашна прислужница. Нима си забравила?

Как можеше да забрави? Той имаше всичко. И освен като източник на информация за племето, тя едва ли му бе необходима за нещо.

Но какво си въобразяваше той? Нима смяташе, че ще продължат да се виждат и след женитбата му само заради силното сексуално привличане помежду им?

— Това, което е по-важно, е връзката ти с Лора! — избухна тя и стисна облегалката на стола.

Той свъси вежди.

— С Лора сме само делови партньори. Тя ли те е нарекла полуиндианка? Затова ли е всичко?

— През живота ми са ме наричали всякак! Ще преживея и това. Но не мога да понеса да ме правят на глупачка. Колко време още мислеше да ме държиш в неведение?

— Не разбирам за какво говориш, по дяволите! — изкрещя той.

— Престани да ме лъжеш, Джонас! Знам всичко за теб и Лора. Целият офис знае! — сви юмруци тя.

— Знае какво? Не спирай, изясни се.

— Защо се преструваш, че не разбираш за какво говоря, когато баща ти оповести бъдещата ти женитба пред целия персонал на кантората!

Дори в полумрака на кухнята тя забеляза как лицето му потъмня от гняв.

— Кога е станало това?

Тя гордо вирна брадичка.

— Вечерта, когато приключи делото. Сайлас покани всички да вдигнат тост в чест на твоята победа, нали беше спечелил двайсетмилионния иск. Неволно чух как Лора обясняваше на Рейнър, че започвате приготовления за сватбата веднага щом се върнеш от Вашингтон.

Последва напрегната тишина.

— И ти им повярва след всичко, което сме споделяли?! — едва успя да овладее гнева си той.

— Да не искаш да кажеш, че баща ти и Лора са излъгали?!

— Искам да кажа, че всичко, което си чула онази вечер е било пълна измислица!

Тя недоверчиво поклати глава.

— Знаех, че между теб и баща ти има раздори, но не предполагах, че положението е толкова сериозно.

— Да не се опитваш да го защитаваш, Кортни? Къде е любящата жена, която държах в обятията си преди две седмици? Мога да се закълна, че тя ми вярваше.

Думите му, казани с толкова страст, я объркаха и предизвикаха нова вълна от спомени. Тя се втурна смутена във всекидневната, но той я последва. Лицето му беше неумолимо.

— Значи и двамата сме се заблуждавали... — Гласът му звучеше странно далечен.

— Защо се преструваше на влюбен? Може би изпитваш перверзно удоволствие да ме унижаваш? Щях да ти дам това, което преследваше, само трябваше да ме помолиш.

Стиснатите му устни побеляха от гняв.

— Ако не съм бил влюбен, тогава би ли ми обяснила какво търсех при теб.

— Искаше да установиш връзка с племето, затова благоволяваше да се срещаш с мен. Така си осигуряваше информация за живота на индианците микосуки. Надявал си се по този начин да се издигнеш в очите на старейшините и да си осигуриш достъп до Съвета.

Джонас си пое дълбоко дъх.

— Прекрасна хипотеза! Но всъщност вождът Боб Уили не одобрява твоя начин на живот, Кортни. Напомняш му за един от синовете му, който е напуснал резервата преди години, за да търси щастие в света на белите. Вождът уважава традициите. И ако не друго, то фактът, че имам връзка с жена като теб, по-скоро би ме поставил в неизгодна позиция.

Лицето на Кортни на няколко пъти смени цвета си от моравочервено до бяло. Проницателността му я смути. Кортни добре познаваше отношението на вожда към хора като нея. Отношение, споделяно и от Роза. Но се учуди, че Джонас е посветен в това. Земята под краката ѝ сякаш се разлюля.

— Някога да съм те молил да използваш влиянието си пред Боб? — пристъпи той към нея.

Тя не издържа погледа му.

— Не. Очевидно самият ти упражняваш силно влияние върху него като юрист — рече тя саркастично. — И това ласкае чувството му на гордост. Може би трябва да ти се възхищавам, задето така умело го манипулираш и той дори няма представа за целите, които преследваш.

Думите ѝ бяха последвани от злокобна тишина.

— И какви са целите ми?

— Много добре знаеш, че става въпрос за пари. Много пари!

— Забравяш, че съм достатъчно богат, Кортни! Но нека за момент да предположим, че съм алчен. Обясни ми как ще се облагодетелствам, след като той предвожда едно от най-бедните индиански племена в Северна Америка.

— Нима отричаш, че си открил достатъчно вратички в закона, за да депозираш онзи стар договор в съда и да заведеш дело, което предварително си знаел, че ще спечелиш?

— Вече знаеш отговора.

— Но старейшините не се и досещаха за тези вратички, докато не им отвори очите.

— Точно така.

— Убеди ги да заведат дело, като отлично знаеше колко изгодно ще бъде за теб, ако го спечелиш.

— Точно така. Те не само си възвърнаха земята на своите предци, но получиха и парично обезщетение.

Тя го изгледа подозрително.

— И, разбира се, ти няма да получиш никакви пари!

— Не съм казал това. Всъщност и аз получавам значителна сума.

— И двамата знаем какво означава това. И ти не си по-различен от другите адвокати, които в миналото са се възползвали от проблемите на племето и са взимали своя дял, без да се интересуват от по-нататъшната им съдба.

— Внимавай какво говориш, Кортни! Противно на мнението на някои хора, индианската ти кръв не ти осигурява предимството да предвиждаш и тълкуваш мотивите на хората!

Тонът му беше заплашителен.

— Джонас, бих искала да си тръгнеш — тихо промълви тя.

— Мили боже — промърмори той, — и като си помисля само колко вярвах в нашето бъдеще.

— Аз... направих всичко, за да предотвратя разговора тази вечер, но ти...

— Това ли е единственото, което имаш да ми кажеш? — Зелените му очи искряха като гневно разпенен океан.

Тя неохотно отстъпи назад, но ръката му я сграбчи за китката.

— Искам да ми отговориш! Какво още си разбрала за „нечестивия ми пъклен план“?

Тя потрепери.

— Не искам това от мен, Джонас!

Но той сякаш не я чу.

— Говори! — Хватката му се стегна.

— Средства за предизборната ти кампания.

Устните му се извиха злобно.

— Каквото и да е казал баща ми, трябва да си наясно, че не преследвам политически цели, Кортни! Някога мислех за подобна перспектива, но беше отдавна.

Зави й се свят и ако той не бе я задържал, щеше да се свлече на пода. Очите му отново я стрелнаха.

— Не разбирам какво толкова те е наранило, та нямаш куража да говориш. Нашата връзка изглеждаше толкова стабилна, докато най-неочаквано ти не зае тази позиция. — Пръстите му продължаваха здраво да стискат китката й. Той едва сдържаше гнева си. — Знаеш дяволски добре, че любовта идва веднъж в живота, ако въобще дойде. Дължиш обяснение на мен и на себе си, заради щастието ни, което пропиляваш. Защо не пожела да поговорим, преди да правиш генерални изводи?

Вероятно беше плод на въображението й, но й се стори, че съзира болка дълбоко в очите му. Неочаквано той я пусна.

— Бих дала всичко да ти повярвам — прошепна Кортни измъчено.

— Излиза, че ти не си жената, която съм търсил. Може да си едно от най-красивите създания, които съм виждал, но сърцето ти е безчувствено. Не си способна да го обречеш никому. Не разбирам как съм повярвал, че мога да разтопя леда, сковал душата ти.

С решителни крачки той прекоси стаята и излезе, преди Кортни да се съвземе и да извика след него.

Часове по-късно младата жена все още плачеше горчиво. Разигралата се сцена бе свършила това, което всички бягства на света не биха успели. Джонас си беше отишъл. Завинаги. Болката беше толкова силна, че би я убила, ако паднеше духом.

Трябва да бе заспала по някое време, защото ѝ се присъни Джонас. Джонас, облечен като Оцеола, с отличителните знаци на вожд сред хората от племето си. Той се усмихваше на всички, освен на нея...

В този миг Кортни се събуди. Възглавницата ѝ бе мокра от сълзи. Будна или не, той я преследваше неотлъчно.

Защо майка ѝ не бе жива, за да я утеши? Тя стана от леглото и бавно отиде до тоалетката, където държеше снимки на родителите си, както и малък, украсен с дърворезба, портрет на Оцеола, останал от майка ѝ.

Мокрото ѝ от сълзи лице стана още по-тъжно, когато си спомни за майка си — докато беше жива, тя се разкъсваше между традициите на своето племе и културното наследство на съпруга си.

По традиция племето микосуки не говореха за физическо привличане или любов. Ако мъжът бе ловец, а жената домакиня — това бяха качествата, които ги правеха добър съпруг и съпруга.

Но майката на Кортни бе обичала Томас Блейк по много други причини, за да реши да се омъжи за него. Кортни погледна за момент неговата снимка.

Беше любящ баща и способен инженер. Беше бял, с мечтателно сини очи. От него бе наследила кестенявата коса.

Винаги бе смятала, че най-вече типично американският му вид и експлозивната му натура бяха привлекли майка ѝ, Кортни въздъхна дълбоко и се извърна. Родителите ѝ бяха пълна противоположност във всяко отношение. Но това бе в основата на привличането помежду им. Както майка ѝ, така и тя бе споделяла с Джонас всичко и винаги бе смятала, че различията засилват тяхната любов, не я застрашават... Но сега...

Не можеше да му прости, че бе предпочел да скрие от нея истината, не разбираше и неприязънта, която той изпитваше към баща си. Но един предан баща, какъвто претендираше да бъде Сайлас, не би се държал по този начин, освен ако не казва истината. От първия работен ден в офиса, Кортни бе усетила безграничната обич, която

питаеше Сайлас към единствения си син. Джонас беше неговото златно момче.

Сайлас напомняше на Кортни за баща ѝ. Томас Блейк също я обичаше безумно, вероятно защото и тя бе единствено дете. В неговите очи, тя никога не би могла да сгреша. Винаги я бе поддържал в начинанията ѝ, като ѝ бе повтарял, че никоя мечта няма да се сбъдне, ако тя самата истински не пожелае това. Чувстваше, че Сайлас също е любящ баща. Мъж, който не иска нищо друго, освен най-доброто за сина си. Кортни му се възхищаваше. Той бе така горд с успехите на Джонас. Въпреки че я болеше да признае дори пред себе си, тя бе склонна да разбере защо той иска Лора да стане съпруга на сина му.

Лора беше амбициозна млада жена, обиграна в светските маниери. Тя би допълвала Джонас по начин, по който Кортни не би могла, и би била идеалната съпруга за мъж, чието бъдеще му отрежда популярност.

Кортни се убеди в това на сутринта след празненството, когато отиде в офиса на Сайлас, за да му съобщи, че напуска. Все още помнеше всяка дума от разговора му по телефона с един от неговите приятели, Марк Толман, посредник при продажба на недвижими имоти.

— Точно така, Марк — бе казал той. — Джонас има да довърши още няколко проекта, с които се е заел и да уреди някои... деликатни проблеми. Но сега, след приключването на едно от най-големите му дела, двамата с Лора ще осъществят плановете си. Всичко отива на мястото си. В края на краищата и синът ми заслужава малко щастие и забавления...

Докато говореше, той бе отправил на Кортни широка усмивка и бе ѝ направил знак да почака.

— Ето тук очакваме много от теб, Марк — бе привършил той, — но ще ти разкажа за това къщи. Каня те на вечеря. Бланш сервира коктейлите в седем.

Разговорът му бе прозвучал като погребален звън в сърцето ѝ и я бе накарал да страда...

Благодарна, че най-накрая се бе разсъмвало след мъчителната нощ, Кортни взе душ и облече чисти джинси и блуза. Окачи ризата на Джонас в килера, за да не ѝ напомня постоянно за него. След това

излезе с намерението да пренесе кануто, което вуйчо ѝ бе издълбал преди години. То стоеше под навеса на склада до къщата на Роза.

Кортни използваше кануто, когато посещаваше баба си, която живееше в Евърглейдз. След смъртта на майка си преди три години Кортни виждаше семейството си рядко. Университетските занимания ѝ отнемаха почти цялото време.

Всъщност реализирането на нейния проект за Оклахома щеше да ѝ отнеме година и половина. Езикът мъзкуги, на който говореха индианците семиноли в Оклахома беше близък до езика на племето микосуки. Като част от дисертацията си Кортни планираше да направи сравнително проучване на двата езика.

Когато приключеше с проекта, щяха да ѝ предложат постоянна работа в катедрата по антропология на местния университет, както ѝ бе съобщил научният ѝ ръководител, професор Егли. Но Кортни не можеше да замине за Оклахома, без да е посетила роднините си. Кой знае кога щеше да има възможност да ги види отново?

Трябваше и много време да превъзмogne болката в сърцето си и единствено мисълта, че отново ще бъде в тяхната компания, където никой не задаваше излишни въпроси, я успокои. Имаше нужда да остане насаме с баба си, защото толкова ѝ напомняше за майка ѝ.

И не само това — осемдесетгодишната старица бе почитана като майка на рода и бе като енциклопедия. Тя съхраняваше в паметта си спомените за един малко познат свят, който скоро щеше да изчезне от лицето на земята. Кортни искаше да запише историята на племето заради изследванията си. А и точно сега имаше огромното желание да се махне отгук. Пътуването щеше да я разсее и да ѝ помогне да преживее предателството на Джонас. Веднъж пристигнала, щеше да има достатъчно работа, поне през деня, за да не мисли за него. Ще помага на близките си, ще поиграе с децата, ще поговори с баба си. Тревожеха я нощите.

Тя сложи тъмни очила, за да скрие подпухналите си клепачи. Надяваше се да не срещне никой около ресторанта. Повдигаше ѝ се при мисълта за храна, затова реши да не се отбива за закуска. Но за беда, вождът Боб Уили я чакаше до джипа ѝ, паркиран снощи пред ресторанта на Роза.

Когато наближи, забеляза и Джонас в близост до колата ѝ. Беше се облегал на вратата на един кален джип, носещ инициалите на Джи

Ес Ей — Бюрото по индианските въпроси.

Тя свали очилата си и погледна неразбиращо двамата мъже. Погледът ѝ се спря на облеклото на Джонас — панталони в цвят каки и риза за сафари. Изглеждаше жизнен и мъжествен, но когато погледна лицето му, то ѝ се стори студено и чуждо. Тя премести очи към Боб Уили и той ѝ кимна.

— Здравей, Боб.

— Искаш ли да дойдеш с нас в града? Нали работеше за Джонас, можеш да му превеждаш при разговорите с Томи. Има нужда от помощ.

Тя си пое дълбоко дъх, избягвайки острия поглед на Джонас. Томи беше най-големият син на Боб и тя беше чула, че има някакви проблеми.

— Той в Маями ли е?

— Да. И Джонас се е заел с разследването.

Кортни поклати глава в недоумение.

— Не разбирам. Нали проблемът не е свързан със земята?

Стоическото изражение на Боб не издаваше нищо.

— Може би Роза е сгрешила, когато каза, че снощи е видяла Джонас да влиза в къщата ти. Трябва да е бил някой друг. Това трябва да е обяснението. Иначе щеше да знаеш, че Джонас Пейн е новият директор на резервата „Ред Мангроув“.

ТРЕТА ГЛАВА

— Моля? — Реши, че не е разбрала правилно и погледна Джонас.

— Не ме учудва, че смяташ идеята за странна — каза той надменно, очевидно доволен, че е успял да я смути.

— Не разбирам... Как е възможно точно ти да станеш директор?

— Всеки би могъл — отвърна той с лека ирония.

— Но това е пост, който се дава на местни хора, отстоявали години каузата на индианците.

— Не е задължително. Племенният съвет гласува в моя полза, а пък и политически бях подходящ за мястото. Случва се понякога да изберат и бял.

Кортни погледна Боб. Очакваше подкрепа. Но вождът само ѝ отправи една от своите неразгадаеми усмивки.

— Да, така е. Преди повече от година се срещнахме с него. Господин Пейн отлично се справи с проблема за земята и племето беше единодушно, че само той може да се погрижи за резервата. Възложихме му да направи някои предварителни проучвания, преди нещата да бъдат официално решени. Той се справи блестящо.

Нищо чудно, че бе обсебвал всеки свободен миг на Кортни.

— И кога взехте решението? — едва проговори тя.

— Получих назначението, докато бях във Вашингтон.

Последното разкритие ѝ дойде твърде много.

Назначаването на бял за шеф на резервата беше толкова рядко явление, че тя не можеше да си спомни друг случай, освен един в началото на века. Постът беше пожизнен и обединяваше всички ръководни функции в района, делегирайки правата и отговорностите на федералните власти.

Фамилията Пейн несъмнено имаше приятели във висшите кръгове на властта, но Джонас не би получил този пост, ако племето не го подкрепеше. Не можеше да го проумее!

Слепи ли бяха? Та целите му бяха меркантилни! Той едва ли имаше намерение да прекара останалата част от живота си в резервата „Ред Мангроув“! Това не беше нищо повече от хитър кариеристичен ход. Ход, целящ обществена популярност, част от стратегията му да си осигури повече гласове при евентуални избори. И как смяташе едновременно да ръководи и затрупаната си с дела юридическа кантора? Кой беше толкова вещ професионалист, че да компенсира неговото отсъствие?

— Защо не ми каза снощи?

— Причината вече няма значение.

Не би била по-шокирана, ако ѝ бе ударил плесница. Грижливо бе пазил тайната си през месеците, които бяха прекарвали заедно и не беше споменал нищо за плановете и амбициите си. Хубав номер ѝ изигра!

Явно обявяването на кандидатурата му за губернатор беше въпрос на време. Протестите му от предишната вечер: „Аз не преследвам политически амбиции“ и други подобни изглеждаха още по-лицемерни, поради тайното му назначаване. Това трябва да бе един от онези „деликатни“ въпроси, за които Сайлас бе споменал. Всъщност той се интересуваше от индианските проблеми единствено защото щяха да му донесат политически дивиденди.

Чак сега Кортни започваше да разбира, че съдебното дело за индианските земи бе част от един мащабен и добре подготвен план. Трябваше да го проумее по-рано.

Тя праметна лъскавата си плитка през рамо и рече:

— Директорът трябва изцяло да се посвети на грижата за резервата. Няма да си в състояние да се справиш с новите си задължения, ако продължиш да оглавяваш кантората.

— Ако не беше напуснала работа така неочаквано, щеше да знаеш, че вече не я оглавявам — отвърна презрително той.

— Временно, нали?

— Напротив.

Разкритията идваха едно след друго и бяха все по-зашеметяващи.

— Но всичките ти клиенти...

— Делата им ще бъдат поети от вещи юристи. За разлика от теб, аз не оставям всичко на произвола на съдбата, когато захлопвам вратата.

— Само не ми казвай, че ще живееш в резервата!

— Бих искал да ти отговоря утвърдително, за да се насладя на изражението ти, но както се очертава, ще продължа да живея в апартамента си. При необходимост разполагам с хеликоптер. А сега, имаш ли други въпроси, или ще се заемем с проблема на Томи?

Джонас беше доволен, че я постави на място, и особено, че това стана пред Боб.

— Боб? — обърна се тя към вождата. — Наистина ли се нуждаеш от помощта ми?

— Да, Томи ти вярва, а Джонас смята, че като преводач, знаещ чудесно и двата езика, ще бъдеш от голяма полза.

Беше на върха на езика ѝ да напомни на Боб, че тя е антрополог, а не преводач, но естествено се въздържа. Харесваше вождата, както и сина му. Бяха приятели на семейството ѝ.

— Бюрото не осигурява ли преводачи?

— Осигурява, разбира се. Но аз вече се срещнах няколко пъти с Томи и той иска ти да присъстваш. Доверява ти се като на приятел, който познава едновременно света на индианците и света на белите.

Тя се изчерви под погледа му. Винаги успяваше да я изненада.

— Според мен услугите ми като преводач не са нужни. Томи говори английски. — Тя обаче знаеше, че той става срамежлив и непохватен в присъствието на чужди хора и беше склонен да отговаря лаконично.

— Лошите контакти са причина за недоверието между Бюрото и племето. Ако не искаш да помогнеш, кажи.

— Какво точно е направил Томи? — Все пак бе я принудил да им съдейства.

— Обвинен е, че е убил пантера в района на Националния парк.

— Томи не би го направил!

От всичките синове на вождата, Томи беше най-невинният, най-милият, той благоговееше пред природата и никога не би се осмелил да наруши разпоредбите в резервата. Освен това, повече от всеки друг знаеше, че пантерата е застрашен вид и този, който нарушава закона, заслужава строго наказание.

— Време е да тръгваме — каза сухо Джонас, поглеждайки часовника си. — Идваш ли, или не?

Изведнъж Боб ѝ заговори на езика на племето.

— Роза беше права. Между теб и Джонас хвърчат искри. Ти си като майка си...

— Наистина ли искаш да ти помогна за Томи? — обидено го прекъсна тя.

— Разбира се — рече той на английски. — Да вървим.

След няколко минути потеглиха с джипа на Джонас. Пътят се виеше между блатата, осеяни тук-там с хълмчета, обрасли с ниски палми и тропически видове дървета. Кортни все още усещаше неволното докосване на Джонас до бедрото ѝ, когато тя минаваше на задната седалка.

Пейзажът отвън бързо се сменяше, но нищо не бе в състояние да я откъсне от мислите ѝ. Джонас отново се бе появил в живота ѝ. Престижният му нов пост го издигаше неимоверно в очите ѝ.

До вчера мислеше, че няма да го види повече. Не бе за вярване, но в този миг тя пътуваше с неговия джип към Маями по делови въпрос. Ала никога не го бе чувствала толкова далечен.

Не личеше бурната сцена от миналата нощ да му е повлияла, ала на нея ѝ се бе отразила доста зле. Трябва да се овладее заради Томи...

С обаянието си Джонас умееше да печели сърцата на хората. Роза, Боб Уили — всички се бяха поддали на чара му. Когато ѝ се удадеше да остане насаме с вожда, щеше да се опита да го предупреди, че загрижеността на Джонас е коварна маска, зад която са скрити политически амбиции. Проблемът обаче беше дали Боб ще ѝ повярва. Двамата с Джонас току-що ѝ бяха демонстрирали приятелските си отношения.

Половин час по-късно в далечината се открийха силуетите на небостъргачите. Слънцето се отразяваше в тъмните стъкла и стоманените конструкции. Нямаше и следа от снощния проливен дъжд. Кортни погледна към безкрайната редица от заведения за бързи закуски покрай пътя. Винаги се учудваше, че пренаселеният Маями процъфтява в близост до девствения, необикновено красив Национален парк „Евърглейдз“.

Не след дълго навлязоха в града и свиха към затвора, където се намираще Томи. Джонас разпитва деветнайсетгодишното момче цял час, като постоянно караше Кортни да доизяснява фактите. Боб слушаше мълчаливо и от време на време правеше някоя забележка или само поклащаше глава. Накрая Джонас помоли да го извинят и

изчезна. Когато се върна, съобщи, че е уредил да освободят Томи под гаранция.

Отидоха да хапнат пиле на грил, след което потеглиха обратно към резервата.

Джонас искаше да се отбие при Роза. Закара Боб и сина му до техния пикап и отклони благодарностите им, като напомни на Томи, че не трябва да ловува, докато делото не приключи.

Когато двамата индианци си тръгнаха, Кортни попита:

— Защо плати гаранцията от собствения си джоб?

— Защото знам, че той не е убил пантерата и скоро ще разберем името на виновника.

— Но Томи няма алиби!

— Така е, но някои факти просто не съвпадат...

— Какви факти?

Джонас се облегна на джипа и скръсти ръце.

— Винаги си ми казвала, че племето микосуки ловува само когато има нужда от храна или убива звяр единствено при самозащита. В случая с пантерата не става дума нито за едното, нито за другото. Като син на вожда, Томи прекрасно познава законите на племето и не би се осмелил да ги наруши, защото ще си има работа не само със съда, но и с баща си.

— Значи мислиш, че извършителите са от онази банда бели хулигани от Нейпълз, които Томи е разпознал?

— Сигурен съм, че са те. Направиха аутопсия на пантерата. Умряла е от удар в главата, причинен от свръхмощен автомобил, Томи го е видял на път 9336. Освен това раната в крака ѝ е била повърхностна и куршумът не е изстрелян от пушката на Томи. Издирвам колата от Нейпълз и скоро ще имам имена. За беда, Томи се е намирал в района, когато надзирателите са открили мъртвата пантера.

— А ловуването в Националния парк?

— Съдията подмина този факт. Индианските права предшестват законите на щата. „Евърглейдз“ е бил тяхна ловна зона от векове и затова никой съд няма да обяви за незаконно правото на Томи да ловува. Но го предупредих временно да стои настрана от туристическите маршрути.

Всичко, което Джонас бе сторил за Томи, щеше още повече да затвърди авторитета му пред племето. Кортни трябваше да признае, че Джонас постъпва правилно.

— Не можеш да си представиш колко ти е благодарен Томи! Да стои зад решетките щеше да бъде истинско мъчение за него, след като възнамерява скоро да се ожени.

— Сигурно е благодарен и на теб, задето се зае да изясниш някои важни детайли, които бяха от значение за следствието.

Кортни смутено отклони поглед. Думите му ѝ напомниха за предишния Джонас, в който се бе влюбила, преди той да разруши прекрасния сън.

— Ще бъде проведен още един разпит на Томи, след като събере необходимите доказателства. Той ще иска да присъстваш...

— Кога ще приключиш?

— Следващата седмица. Пак ли възнамеряваш да заминеш? Не го прави само заради мен, Кортни!

Тя затаи дъх.

— Попитях, защото няма да съм тук следващата седмица. Заминавам при баба ми в събота сутрин.

— За колко време?

— За около месец.

— Далече ли е селището?

— Ако не вали, на един ден път, в противен случай два.

— Къде точно живее тя?

— В резервата „Ред Мангроув“ близо до тресавището Окалоакучи. По хълмовете има достатъчно здрава почва и индианските семейства се прехранват със земеделие. Районът е известен с лавандулата, която вирее там. Но нямат пощенска кутия...

Той нервно прокара пръсти през косата си.

— Сама ли ще пътуваш?

— Да. Свикнала съм, майка ми ме изпрати на първото ми пътуване, когато бях на шестнайсет. Тя също живееше в резервата, където сега е останала само баба ми. Посещавам я от време на време.

— По реката и после през горите, нали? — промърмори той. — Какво мисли баща ти за тези самотни пътувания?

— Той не знае, не съм му казвала. Нали ти е известно, че родителите ми са се разделили, след като съм се родила. Когато

пораснах достатъчно, за да ходя на училище, живеех девет месеца при него, а летата прекарвах при майка ми. Той продължаваше да я обича посвоему и не задаваше прекалено много въпроси. Не искаше от нея невъзможното. Майка ми запази свободата си до края на живота си.

— Тя отвърщаше ли на любовта му?

— Да, щом се съгласи да живее при него. — Очите ѝ се насълзиха. — Не искаше и аз да преживея травмата да се приспособявам към един свят и след това да бъда отхвърлена от моя собствен като нея.

— Отхвърлена?!

— Венчали са се в църква във Форт Лодърдейл. Установили са се там, но майка ми не могла да се приспособи. Въпреки че е завършила гимназия и колеж, преди да срещне татко, тя си е останала привързана към индианския начин на живот. Мисля, че се е чувствала не на място в неговия свят. Нещата не потръгнаха. Нещо повече, когато тя за пръв път се върнала в резервата, някои ѝ се подигравали. Аз съм се родила във вигвама на моята баба. Татко често ни посещаваше и когато станах на пет години, той ме взе със себе си. По-късно мама се премести да живее до Роза.

— А на теб подиграваха ли се?

— Не съвсем... Бях по-скоро обект на любопитство, отколкото на злобни подмятания.

Настъпи мълчание.

— Няма ли да отидеш и при баща си?

— Ще отида, след като свърша тук.

— Предпочиташ първо да видиш баба си?

— Имам нужда от разбиране и утеха след всичко, което преживях... Липсва ми, много искам да я видя. Тя е имала интересен живот, ще запиша спомените ѝ на касета, преди да си е отишла от този свят.

— В такъв случай няма да насрочвам друг разпит, докато не се върнеш. Приятен път — замислено рече той, кимна за сбогом и потегли с джипа.

— Благодаря — прошепна Кортни.

Болката, която изпита, беше прекалено дълбока, за да може да я удави в сълзи. Чувстваше се обърквана. Не бе готова да се раздели с него, макар той недвусмислено да ѝ даде да разбере, че нищо не ги

свързва. Трябваше да го мрази, но животът без него ѝ се струваше непоносим. Вероятно защото през последните два месеца бяха неразделни. Прекарваха всеки свободен час заедно. Джонас се бе пристрастил към гмуркането и бе научил и нея. Нима споделената близост бе низ от преструвки? Можеше да се закълне, че той беше влюбен в нея. През тези месеци Лора сякаш не съществуваше за него. Или може би се заблуждаваше?

Ядосана заради противоречивите си чувства, тя тръгна към навеса зад ресторанта на Роза и едва не цопна в огромната локва. Имаше ужасното предчувствие, че нищо вече не е същото, не и след като Джонас бе назначен за директор на резервата.

Щом се бе кандидатира за тази длъжност, защо нищо не бе ѝ споменал? Може би вождът го бе предупредил да мълчи, докато не оповестят официалното си решение? Или Джонас беше решил, че не си струва да я посвещава в плановете си, след като вече е решил да я изхвърли от живота си? Това обясняваше нещата.

Следващите два-три дни Кортни взе няколко интервюта от жители на резервата и прехвърли разговорите в компютъра си. Регистрираше в речника всяка нова индианска дума и я обясняваше на английски. Всеки звук трябваше да бъде изобразен със съответен знак. Това беше отегчителна и изискваща неимоверно усърдие работа.

Много хора, предимно мисионери, още през деветнайсети век, бяха опитвали да направят нещо подобно. Но изследването на Кортни, което бе част от дисертацията ѝ, щеше да бъде далеч по-пълно, по-детайлирано и по-обосновано от съвременна научна гледна точка. Помагаше ѝ фактът, че бе прекарала първите си години, говорейки на езика на племето микосуки.

В петък следобед Кортни почисти вилата и направи последните приготовления за пътуването.

Спусна кануто на вода. Провери техническото оборудване — камера, магнетофон, батерии и касети, запаси от храна и къмпинг екипировката. Щеше да ѝ бъде много трудно да гребе с целия този товар. Но тя се чувстваше спокойна, макар метеоролозите да прогнозираха тропическа буря през следващите няколко дни и плаванията из блатата да бяха крайно опасни.

Кортни си легна преди девет, за да може да тръгне рано на другата сутрин. Всичко щеше да бъде наред, ако можеше да измине

половината път, преди бурята да се е разразила. За беда, дълго не можа да заспи и призори се събуди уморена и кисела. Пак Джонас бе виновен за поредната ѝ безсънна нощ. Не го беше виждала от деня, когато ходиха в Маями. Предположи, че е ангажиран в кантората, за да довърши най-неотложните дела, преди да напусне, а свободното си време вероятно посвещаваше на Лора. При мисълта, че в този миг може би Джонас държи съперницата ѝ в прегръдките си, Кортни скочи от леглото, отиде под душа и бързо се приготви за път.

Ниските облаци не предвещаваха хубав ден, когато отплава в ранното утро.

Дори водните отровни змии, омотани около дърветата, причакващи нищо неподозиращите си жертви, не бяха толкова бдителни, както обикновено. В далечината съвсем близо до водната повърхност прелетя самотна каня, готова да хване с клюна си поне някой охлюв за закуска.

Липсваха ѝ шумните птичи песни, докато кануто тихо се плъзгаше по килима от блатни лилии към истинското корито на реката. Силното течение ѝ подсказваше, че ветровете духат откъм района на Десетте хиляди острова.

Тя започна да гребе по-бързо и спря чак по пладне да хапне един сандвич, близо до мястото, където се събираха големите бели чапли. То бе първият ѝ ориентир през „Ред Мангроув“ и бе любимото ѝ хълмче — остров, обрасъл с хрусталаци и режеща остра трева. Един очарователен девствен кът, където можеше да се скриеш от вятъра. Ала тя нямаше никакво време да си почива в запустелия навес — един от многото, построени от индианците сред „Ред Мангроув“.

Продължи да гребе и мина покрай смокиня, която бе обгърнала младо дърво в смъртоносната си задушаваша прегръдка. По същото време следващата година дървото гостоприемник вече нямаше да го има. А къде ли щеше да бъде тя тогава?

Обзе я тягостно чувство. Толкова тъжеше, че бе загубила Джонас! Обичам го, призна тя мрачно. Обичам го отчаяно, въпреки всичко и не мога да го забравя.

Почувства се нещастна, задето бе сгрешила в преценките си за него. Той бе излъгал надеждите ѝ.

Започна да гребе още по-бързо. Но в този момент осъзна, че не е сама. Странно пробождане в тила я предупреди за нечие присъствие.

Тя забави ритъма на гребане и погледна назад. Никакъв звук не нарушаваше тягостната тишина. През деветте години, откакто идваше тук сама, никога не беше срещала друг човек с кану. Районът бе отдалечен и девствен. Сигурно бе някой от племето микосуки, тръгнал на лов.

Тя си пое дълбоко дъх и загреба по-енергично. Трябваше да прекоси широката лагуна преди свечеряване, за да може да си направи лагер на следващото хълмче — единственото сухо място на километри през този сезон.

Когато беше на половината път през откритото водно пространство, излязоха вълни и Кортни забави хода на кануто. Страхуваше се да не бъде потопено. Призова на помощ всичките си сили и навигационни умения и бавно продължи напред. Но борбата бе мъчителна — ту набираще преднина, ту забавяше ход.

Съсредоточена в гребането, младата жена извика изненадано, когато греблото ѝ се заби в твърдия гръб на огромен алигатор. Очевидно бе плувал паралелно с нея, само на няколко сантиметра под клокочещата вода.

Изпоти се, докато се мъчеше да балансира с греблото. Чудовището пляскаше с опашка на опасно близко разстояние. В същия момент голяма вълна заля носа на кануто и я измокри до кости. Ако вятърът се усилваше с тази скорост, скоро кануто щеше да бъде потопено и цялата ѝ ценна записваща апаратура щеше да отиде на дъното, а тя — в пастта на алигатора. За пръв път в живота си се уплаши не на шега.

Отчаяно загреба и в този момент видя лодкар, който се движеше към нея с шеметна скорост. Тя само бегло успя да забележи силуета на тъмнокос мъж, преди той да се доближи до алигатора, смело гребейки към него.

Джонас! Невъзможно!

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Кортни? — извика той. — Продължавай напред, докато му отвлека вниманието! Ще се видим на брега.

Джонас имаше голям опит в гребането и успя да избегне високите вълни, като увлече алигатора след себе си. Това ѝ позволи да се насочи към малкото заливче, на брега на което все още се забелязваха останките от древно индианско селище, датиращо от шестнайсети век.

Когато наближи брега, забеляза, че Джонас я настига. След петнайсетина минути той ѝ помогна да издърпат кануто, промъквайки се между режещите блатни треви. Същото стори и със своя каяк. Вятърът правеше невъзможно по-нататъшното им плаване сред блатата.

— Добре ли си?

— Да — прошепна тя, треперейки и кимна. Не бе в състояние да изрази благодарността си.

Развълнувана от изхода на опасното им приключение, Кортни все още недоумяваше откъде се бе появил така ненадейно, но въпреки това отправи благодарствени молитви към небето.

— След като направим лагер, ще разтоварим кануто. Да се надяваме, че оборудването не е пострадало.

Тя навлажни изпръхналите си устни и погледна към бруления от вятъра навес, който се издигаше на близкото възвишение.

— Трябва да занесем саковете и всичко останало под навеса. Ще завали всеки момент. — Джонас погледна притъмнялото небе. — Да побързаме!

Докато Кортни се преобличаше в сухи дрехи, той пренесе екипировката ѝ. След като свърши, домъкна и своите неща от каяка. Заедно обърнаха кануто, за да изтече водата.

— Ще занесем всичко до навеса, включително и кануто, и ще направим заслон срещу вятъра — рече Джонас.

Месеците, които беше прекарала с него, ѝ бяха дали да разбере колко добре се справя той сред природата. Доказа го и сега. Намесата му накара Кортни за пръв път в живота си да почувства, че някой я защитава и се грижи за нея. Това сгръ сърцето ѝ и я накара да почувства Джонас необичайно близък.

— Това е трик, прилаган често от индианците микосуки, ако не знаеш. Започвам да мисля, че и в твоите вени тече индианска кръв.

Той повдигна единия край на кануто и я погледна подигравателно.

— Не обичам да те разочаровам, но това е стар пиратски трик. Според семейните легенди аз съм потомък на чернокос пират, който тероризирал островите из Карибско море.

— О, не знаех! — възкликна престорено тя.

Поредната му измислена история. Сайлас Пейн никога не бе споменавал за подобна подробност от родословието им в безчетните си хвалби. Но това май обясняваше необичайно мургавата кожа на Джонас. Бе я наследил от майка си — мила жена, която Кортни беше срещала няколко пъти и която много харесваше.

Тя повдигна другия край на кануто и двамата го понесоха. Проблемите около построяването на лагера отвлякоха вниманието ѝ и тя забрави за предстоящата нощ и причините, накарали Джонас да я проследи.

— Не мисли повече за това — промърмори той дрезгаво, когато изправиха кануто така, че да ги предпазва от вятъра. — Всичко свърши.

Тя кимна мълчаливо и избегна погледа му, учудена, че е прочел мислите и.

— Докато свариш кафето, ще се опитам да направя стени от платнището.

С крайчеца на окото си тя наблюдаваше как Джонас внимателно изучава примитивната постройка, преди да спусне брезента.

— След малко ще имаш всички удобства... От какъв материал е направен покривът? — любопитства той, докато се опитваше да привърже брезента към навеса.

— От палмови клони.

— Мисля, че на пода има достатъчно място за всичкото ни оборудване и за нас включително.

След десетина минути подслонът беше почти готов. Точно когато започна да вали, Джонас привърза и последния край на брезента.

— Точно навреме! — изправи се той и гордо я изгледа.

— Не мога да повярвам! Мислех, че ще видя как се пали огън по микосукски. Разочарован съм — подигра се той.

Кортни се засмя.

— Опитвам се да съвместя света на белите със света на индианците по най-добрия начин.

След броени минути кафето бе готово, а говеждите пържоли затоплени. Джонас се разтършува из сака си и извади френски хляб и сирене.

В мълчание седнаха един до друг на одеялото, което Джонас разстла на дървения под. Над главите им висеше фенер, закачен на гредите.

Навън вече валеше като из ведро. Скоро щяха да бъдат напълно изолирани от останалия свят. Вечерта едва се бе спуснала над „Ред Мангроув“, макар бурята да създаваше илюзията за среднощна тъмнина. Но дъждът бе освежил въздуха и се дишаше по-леко.

Джонас бе толкова близо, че долавяше аромата на сапун, който излъчваше кожата му.

С цялото си същество усещаше гъвкавото му здраво тяло, което се движеше с неподправена мъжка грация и стаена енергия.

Спомни си и други подобни мигове, когато двамата се излежаваха на яхтата, след като се бяха гмуркали до кораловия риф. Но в тези случаи винаги бе имало някой наблизко — приятел или член на екипажа. А в дома му Кортни никога не можеше да забрави присъствието на иконома и градинаря. Но тук, сред девствените блата, бяха съвсем сами. През тялото ѝ премина тръпка.

— Джонас, днес щях да загубя цялото си оборудване, ако не беше ти.

Той остави чашата с кафето.

— И не само него — додаде пресипнало. — Познавам калени сред дивата природа фанатици, които не биха се престрашили да прекосят „Ред Мангроув“ сами в такова време, и то без оръжие.

— Затова ли дойде? За да ме защитиш?

— Все някой трябваше да го направи.

Тя почувства напрежението помежду им и си доля кафе, преди да продължи:

— Това ли е истинската причина? След онази нощ...

— Нали сега аз отговарям за тази територия — прекъсна я той.
— И всичко, което става тук, е под моя юрисдикция. Дори индианските девойки, изпаднали в беда.

Не казваше истината.

— Ти си ме следил през целия път из резервата, нали?

Джонас си отрязва още хляб и я стрелна с поглед.

— Точно така. Колко време ти трябваше, за да ме откриеш?

— Усетих нечие присъствие, когато обядвах, но реших, че е някой от племето. Защо не се обади?

Той потри замислено наболата си брада.

— Искаш ли да чуеш истината?

Кортни кимна с разтуптяно сърце. Той остави чашата си, изтегна се на пода срещу младата жена и подпря глава на дланта си. Приличаше на грациозна черна пантера и въпреки че в момента изглеждаше сит, тя беше нащрек. Очите му не се откъсваха от лицето ѝ.

— Тази сутрин се почувствах като малко момче, което предприема пътешествие из непознати земи. Скрит зад една палма те наблюдавах, докато отплава в мъглата. Сякаш виждах пред себе си оживяла индианска принцеса от старата книга с детски приказки... Стори ми се истинско вълшебство, като те гледах да се плъзгаш с кануто сред лилиите. Имах чувството, че ако разкрия присъствието си, ще оскверня нещо свещено. Ако това изобщо има някакъв смисъл... — сподавено рече той.

Бе озадачена. Стори ѝ се искрен, сякаш наистина бе изпълнен с благоговение.

— Боя се, че не отговарям на описанието от разказа ти — с тези джинси и износени мокасини.

— Знаеш много добре, че не говоря за дрехите. Ти си някак особена, притежаваш необикновено излъчване, Кортни. Усетих го още първия път, когато те видях в кантората. Едва сега започвам да разбирам на какво се дължи очарованието, което те обгръща...

Тя мислено се върна назад във времето и си припомни неочакваното вълнение, което я бе обзело, когато Сайлас ги запозна...

— Кортни, това е синът ми Джонас. Току-що се върна от Вашингтон. Хайде, стига работа! Остави малко и за утре. Джонас е толкова енергичен, че ще те държи постоянно заета.

Кортни бе вдигнала поглед от компютъра и бе срещнала две удивително зелени очи. Още тогава бе разбрала, че ще се влюби. Джонас приличаше на баща си и по външност, и по маниери, но с това приликите се изчерпваха. От разстоянието на времето тази първа среща ѝ се струваше толкова далечна, може би защото бе разбрала на какво е способен. Опита да избяга от мислите си и измърмори:

— Ще се върна след минута. — Скочи и излезе в дъжда.

Когато се върна, от косата ѝ се стичаше вода, а дрехите ѝ бяха подгизнали. Джонас беше сложил дърва в огъня и бе прибрал съдовете от вечерята. Тя веднага отиде до раницата си и извади мрежа против комари.

— Джонас — рече колебливо, — каквито и да са причините, поради които си ме проследил, благодаря на Бога, че го направи. Дължа ти живота си!

Въздухът трептеше от напрежение.

— Това микосукски обичай ли е да се чувстваш длъжник на онзи, който те е спасил?

Тя разпротря мрежата. Ръцете ѝ трепераха.

— Така се казва.

— Намирам идеята да си ми длъжница за много вълнуваща...

— Моля те! Не говори такива неща — възрази тя и събу мокрите мокасини.

— Защо? Ти си също толкова развълнувана от това, колкото и аз, въпреки неприязънта и недоверието ти към мен?

Ръцете ѝ замръзнаха неподвижно. Обърна се и го погледна.

— Затова ли ме проследи? За да ме съблазниш в гората и да изживееш фантазиите си в този девствен свят?

Очите му проблеснаха заплашително и той се изправи.

— Исках да се любим още първия път, когато те срещнах! И подът в офиса щеше да свърши работа. Сега, след като изяснихме и това, има ли още нещо, което би искала да знаеш?

Тя преглътна с усилие.

— Няма да се любя с теб, Джонас!

— А молил ли съм те?

Тя се почувства крайно унижена.

— Защо дойде?

— И аз това се питам. — След тази ледена забележка той облече якето си и изчезна навън.

Стори й се, че минаха часове, докато се върне. Докато го нямаше, тя навлече огромна фланелка и разгъна спалния чувал. Напръска се обилно с препарат против насекоми, след това се пхна вътре и легна с гръб към входа. Не загаси фенера, за да може мъжът да се ориентира по-лесно.

Престори се на заспала, когато Джонас се върна. Той бързо се приготви за лягане и угаси светлината.

Сърцето й туптеше толкова силно, че заглушаваше барабаненето на дъжда по палмовите листа на покрива.

Подът беше приблизително три на пет метра и цялата им екипировка и провизии не оставяха много място, така че той разстла спалния си чувал успоредно на нейния. Усещането, че е съвсем близо, бе обезпокоително. Но тъй като Джонас лежеше неподвижно, скоро Кортни предположи, че е заспал, и се заобръща насам-натам, за да се настани по-удобно.

— По-добре кажи какво те мъчи, иначе няма да мигнем, ако изобщо някой от нас е имал намерение да спи тази нощ — промърмори той и нежно я подръпна за плитката.

При докосването му тялото й потръпна и тя затаи дъх.

— Кога мислеше да ми кажеш за назначението си в резервата? Нямах представа, че възнамеряваш да напуснеш юридическата кантора и да се заемеш с нещо толкова... далечно за теб. — Тя почака и го подкани: — Джонас...

— Позвъних ти от Вашингтон, за да ти кажа, но ти вече бе напуснала кантората. Не можах да се свържа с теб в апартамента ти. Реших да ти го съобщя лично. — Той замълча. — Индианските въпроси ме интересуват още от времето, когато учех право в университета. След като се запознах с теб и научих за произхода ти, погрешно сметнах, че това би ти харесало...

Кортни скри лице в дланите си. Заболя я от чутото, изказано с такъв безстрастен глас. Как можеше да говори, че появата му в резервата би я зарадвала, когато не ги очакваше съвместно бъдеще? Та

той вече бе свързан с Лора! С натезало сърце, тя инстинктивно се отдръпна от него.

— Заспивай, Кортни. Денят беше уморителен.

— Лека нощ — прошепна тя.

И те отново се свиха в спалните си чували под монотонния шум на дъжда. Джонас винаги щеше да я привлича и до края на живота си тя щеше да съжалява за онова, което не се случи.

Противно на очакванията ѝ, съвсем скоро тя потъна в сън.

Когато се събуди, Джонас вече приготвяше закуската. По някое време през нощта дъждът беше спрял и той бе свалил брезента, за да може влажният въздух да ги освежи. Всъщност вече беше натоварил почти всичко в неговия каяк и кануто.

Цвъртящата в тигана наденица би я изкушила, ако не се беше събудила със силно главоболие и ако не се чувстваше леко отпаднала. Бе сънувала кошмари с алигатора и Джонас я бе прегърнал за няколко минути, шептейки ѝ с тих успокояващ глас, докато заспа отново.

Дълбоко в себе си му бе благодарна, че настоя да я придружи до края на пътуването. Сега, след като шокът бе отминал, тя изпита с пълна сила ужаса от преживяното вчера. Бе се изложил на смъртна опасност, за да ѝ се притече на помощ. Гласът му я стресна.

— Готова ли си да тръгваме? Не ми харесват тези облаци.

Кортни проследи погледа му.

— Ще завали по-късно през деня, но дотогава ще сме стигнали при баба. Вече преминахме най-опасната част от пътуването. Но първо трябва да свърша още нещо, Джонас. Ще те настигна след няколко минути.

Джонас понечи да каже нещо, но размисли. Стори ѝ се, че по лицето му премина сянка, но той побърза да отплува. Мълчаливо го проследи с очи, докато се скри от погледа ѝ. Едва тогава взе раницата и започна да се преоблича. От уважение към баба си, никога не би се появила в селото без микосукски дрехи.

Бързо облече дългата, ръчно шита дреха, и разплете косата си, като отметна назад блестящите кестеняви кичури, които се разделяха на път и падаха по раменете ѝ до кръста. Усмихна се. Неомъжените момичета по традиция носеха косите си разпуснати и без украшения. Кортни беше вече на двацет и шест, но все още я смятаха за девойка.

Обу и обшитите с мъниста мокасини, останали от майка ѝ, и побърза към кануто с раницата си.

Вятърът развяваше косата ѝ след нея като тъмен шал, докато се отблъсна от брега и загреба след Джонас. Една розова лопатарка показва глава иззад мокрите надвиснали клони на палмите, сякаш за да види дали хоризонтът е чист, и бързо се скри, щом я съгледа.

Кортни скоро навлезе между лилиите под дърветата. Но никъде не видя Джонас. Тази част на „Ред Мангроув“ бе същински праисторически лабиринт от кипариси, червени мангрови дървета и стотици малки водоеми. Някой, който не познава местността, можеше да се изгуби и да изчезне безследно. Сърцето ѝ се разтуптя.

— Джонас! — извика тя, изчака малко, но не получи никакъв отговор. — Джонас! — повтори, неспособна да скрие прокрадващата се в гласа ѝ паника.

— Точно зад теб съм — чу дълбокия му глас.

Забравила, че е в кану, тя се изправи и се завъртя, като едва не цопна във водата. Не можеше да определи кой от двамата им е поизненадан. Докато тя гледаше невярващо огромния костур, който той току-що бе хванал, Джонас я поглъщаше с очи, като че ли никога преди не я бе виждал.

— Красива си... — прошепна той в захлас.

— Майка ми ешила тези дрехи. Умееше да бродира. Племето микосуки се слави с оригиналните си ръкоделия. Тази дреха е особено сложна, заради многото връзки.

Зелените му очи просветнаха с любов.

— Дрехата е прекрасна, но аз говоря за момичето, облечено в нея! Чаках да те видя с разпуснатата коса. Великолепна е! Трябва да те нарисуват на тъмнозеления фон на блатата, а аз ще купя картината и ще я закача в библиотеката си. Принцеса Суклатики от „Ред Мангроув“!

— Ти си запомнил! — възкликна Кортни. Веднъж му беше казала индианското си име, но и през ум не ѝ бе минавало, че може да го е запомнил. — Ако някой види подобна картина, ще помисли, че си полудял, Джонас.

— Омагьосан може би — додаде дрезгаво той, — но в никакъв случай луд. Освен това, колко хора си представяш, че каня в библиотеката си?

Въпросът я изненада. Но не бе време да му напомня за Лора, която щеше да има правото да живее с него, да влиза в любимата му стая, да се наслаждава на любовта му...

Тя погледна улова и възкликна:

— Хванал си стар костур! Колко ли години е прекарал тук! Баба ми като го види... — замълча и се усмихна широко, по детски. За миг враждебността помежду им изчезна.

— Кортни? Кога за последен път видя баба си?

— Преди около шест месеца.

— Много ли сте близки?

— Да. По микосукски обичай не само аз, а всички я почитат и уважават. Тя е родоначалникът на семейството и думата ѝ е закон.

Джонас се замисли.

— Общува ли с външния свят?

Въпросите му я озадачиха.

— Ако имаш предвид дали е напускала някога „Ред Мангроув“, не, не е. Но много хора я посещават. Не се тревожи, няма да има нищо против присъствието ти! Когато чуе, че си ме спасил от алигатора, сигурно ще го отдаде на съдбата.

Погледът му остана замислен.

— Харесва ми да слушам как разказваш за баба си...

— Цялото семейство ще се радва да се запознае с теб, а пък и от рибата ще стане чудесна вечеря. Ще се подхване разговор — братята на майка ми и братовчедите ми ще искат да разберат как си уловил такъв голям екземпляр. Лелите и братовчедките ми също, но ще се преструват, че не слушат.

— И мислиш, че ще ме поканят на вечеря?

Кортни се усмихна.

— Баба ще настоява да останеш!

Тя опита да си го представи през очите на старата си мъдра баба — висок, силен, тъмнокос и красив мъж, който можеше да ловува и да лови риба, когато е необходимо, приятел на внучката ѝ, но и потенциален враг, защото принадлежи на един свят, който те не можеха, а и не искаха да разберат.

През лицето му отново премина сянка.

— По-добре да побързаме.

След като го бе настигнала, тя не виждаше особена причина да бързат. Не можеше да откъсне поглед от него. Бе облякъл карирана риза и джинси. На врата му висеше фотоапарат. Продължи да се възхищава на умелите му движения, докато мъжът прибираше риболовните си принадлежности.

— Върви напред, Кортни. Аз ще те следвам.

Тя бавно се обърна в кануто и седна. Странно, но ѝ бе толкова приятно да чува плясъка на греблото му зад себе си. Освен възхищение, изпитваше и топло приятелско чувство, каквото не бе изпитвала към друг мъж.

Забавяха ход, когато някой от двамата забележеше блатен заек или сърна. Спряха при малко езерце и се полюбуваха на двойка фламинго. Джонас засне всичко, после изведнъж обърна фотоапарата към нея.

Тя отклони поглед и смутено рече:

— Не хаби филма заради мен.

— Защо? Точно в този миг над рамото ти прелетя една снежнобяла чапла. Направих страхотни снимки!

Отплаваха нататък по течението и спряха за малко при няколко бели ризифори, за да пийнат от манерките си и да хапнат малко сушени плодове. След това отново поеха. Богатата с растителност вода в този район бе убежище на зелени костенурки, костури и морски котки. Кортни чуваше редките възклицания на Джонас, когато забележеше някое животно или риба във водата.

— Почти стигнахме — извика тя, сякаш той бе нетърпеливо малко момче. Неволно мислите ѝ се насочиха към синовете, които един ден той щеше да има...

— Направих толкова много снимки — рече Джонас и загреба към нея, изваждайки я от унеса. — Някой идва, Кортни!

Кортни спря да гребе и бавно се изправи. На поздрава, изречен на езика на племето, отвърна мъжки глас. Звукът накара един ибис да изпърха в миртовите храсти край езерцето. Когато другото кану приближи, Кортни разпозна мъжа.

— Джонас, да ти представя Асияхоло, един от братовчедите ми.

Джонас кимна на индианеца, който бе облечен в риза със същите шарки като роклята на Кортни. Косата му беше обръсната, с изключение на тясна ивица, напомняща гребен.

— Добре, че дойде — каза братовчед й. — Баба почина преди два дни. Положили сме тялото й сред поляните с лавандула.

Кортни занемя, неспособна да осъзнае чутото. Беше закъсняла! Въпреки че семейството й никога не би показало скръбта си, в нейните вени течеше смесена кръв. Баща й беше емоционален човек, който не бе свикнал да крие чувствата си. Усети как сълзи изпълват очите ни започват да се стичат по бледите й страни. Тя вдървено се извърна към Джонас и видя състрадание да просветва в очите му.

— Знаеше за баба, преди да дойдем тук, нали? Кой ти каза?

— Преди един-два дни чух Чарли, шаманът, да казва на Боб Уили, че баба ти няма да доживее до есента.

— Той каза и на мен, но не мислех, че ще се случи толкова скоро... — Гласът на Кортни заглъхна.

— Когато попитах Боб дали баба ти е болна, той каза, че не е, но имала видение. Тогава реших да дойда, в случай че имаш нужда от помощ. Много съжалявам, Кортни! Знаех с какво нетърпение очакваше тази среща.

Сълзите продължаваха да се стичат по лицето й. Джонас й бе казал истината. Не бе имал друг мотив да дойде, освен да я утеши и да й помогне.

— Ако искаш, ще си тръгна — рече той, изтълкувал погрешно мълчанието й.

— Не, не си отивай!

Той се оборна. Очите му блестяха.

— Наистина ли искаш да остана?

Тя видя как ъгълчетата на свитите му устни потрепват. Изтри сълзите си с опакото на ръката и прошепна:

— Радвам се, че си тук. Моля те, остани, освен ако нямаш спешна работа в резервата.

Толкова много чувства бушуваха в нея, че тя не разбра въпроса на Асияхоло дали Джонас е новият директор. Слухът, че бял човек отговаря за „Ред Мангроув“, бе стигнал до селото. Поговориха няколко минути на своя език.

— Нещо не е наред ли, Кортни? — Джонас ги бе наблюдавал напрегнато. — Ако семейството ти не желае присъствието ми, трябва да ми кажеш.

— Чули са за назначението и се чудят дали ти си новият директор. Асияхоло каза още, че трябва да побързам, ако искам да видя баба, преди да се е разразила бурята.

— Нали няма да има нищо против, ако дойда и аз?

— Разбира се, че не. Ти си с мен.

Тримата се насочиха към селото с лодките си. Асияхоло водеше, а Джонас и Кортни го следваха. Тя опита да си представи този момент без успокояващото присъствие на Джонас и не можа. Осъзна колко много се нуждае от него и се изплаши. Точно в този миг нямаше никакво значение колко мъка ѝ бе причинил.

Семейството на баба ѝ живееше на възвишение, цялото обрасло с буйна растителност и палми. Петнайсет души бяха построили домовете си там и само от време на време слизаха долу. Сега бяха останали четиринайсет.

Не разбра как стигнаха до пристана. Асияхоло ѝ каза, че ще отиде в колибата на друг братовчед и ще им отстъпи своята. Очевидно Роза го бе осведомила за отношенията между Джонас и Кортни, тъй като младият индианец смяташе за редно да ги остави насаме.

Селото бе пусто. Минаха покрай градини и участъци земя, засадени с ягоди, малинови и други храсти. Навсякъде растеше дива лавандула. Баба ѝ обожаваше тези места.

Скоро забелязаха и останалите членове от семейството. Всички бяха облечени в индиански дрехи. Бяха се събрали да отдадат последна почит на баба ѝ и когато Кортни приближи, само размениха погледи, думи не бяха необходими.

Тялото бе положено на разцепени на две трупи. Откъм четирите краища вече бяха запалени огньове. Погребална могила.

Кортни инстинктивно стисна ръката на Джонас и почувства как топлите му силни пръсти се сключват около нейните. Това беше нарушение на всички правила на етикета, тъй като не бе прието индианците да показват чувствата си с жестове или докосвания, но Кортни не изпита никакви угризения. През годините семейството ѝ бе свикнало със странностите на белите хора. Преди много време самата тя се бе научила да прави разлика между тези толкова различни светове, макар да се чувстваше еднакво добре и в двата.

Този път бе довела и бял мъж със себе си. Изглеждаше невероятно, че тя стои там, хванала за ръка чужденец в сърцето на

„Ред Мангроув“ и гледа баба си за последен път. Мъртвата изглеждаше същата, каквато я помнеше от малко момиче. Беше дребна, набита, както повечето микосукски жени. Бе запазила дългата си коса, посребряла като перата на бяла чапла. Благородните черти на лицето ѝ бяха застинали в смъртна маска.

Кортни пусна ръката на Джонас. Откъсна няколко стръка лавандула и ги сложи в ръцете на баба си. Погледна познатото лице. Спокойните омекотени черти ѝ напомниха за красивото лице на майка ѝ. Спомни си старата непоносима болка. Майка ѝ, а сега и баба ѝ — трудно ѝ бе да го понесе.

Изпита желание да целуне челото на скъпата си баба за последно сбогом, но осъзна, че би нарушила свещения обред и би обидила семейството. Джонас трябва да бе усетил вътрешната ѝ борба, защото стисна силно ръката ѝ. Тя вдигна поглед и съзря сълзи в зелените му очи. Споделяше мъката ѝ. Съчувствието му я трогна.

Индианците стояха на групички около тялото, докато вятърът се усили и огънят се разгоря още по-силно. Кортни пожела да си тръгне и да се отдаде на скръбта. Джонас я последва.

— Ако искаш да останеш сама...

— Не — прошепна тя. — Имам нужда от теб.

ПЕТА ГЛАВА

Джонас изстена. Пусна ръката ѝ и прегърна младата жена. Нежният му жест я трогна. Тя склони глава на гърдите му и заплака. Той я залюля, като тихо ѝ нашепваше гальовни думи. Остави я да изплаче мъката си, само ръцете му продължиха да гаят косата ѝ.

— През последните двайсет и четири часа ти се струпа много — целуна той нежно клепачите ѝ.

Това предизвика прилив на нови чувства и тя плака още дълго, несъзнателно притискайки тялото си към неговото.

— Намокрих ти ризата — преглътна Кортни сълзите си и найсетне осъзна къде се намират. Опита да се отдръпне, но Джонас я задържа.

— Мокрите ризи са си мой проблем, скъпа.

Милото му изражение я накара да затаи дъх. Не бе виждала проява на подобна нежност у друг мъж, да не говорим за някой толкова властен и мъжествен като Джонас. Погледна го с насълзени очи през мокрите, черни като мастило, мигли и въздъхна:

— Благодарна съм ти, че си тук! Благодарна съм ти, че ми спаси живота... Никога няма да го забравя.

— Говориш като на сбогуване. Мислех, че не искаш да си тръгвам — промърмори той с упрек.

Кортни не можеше да си спомни каква беше причината нейният свят така неочаквано да се разбие на милион парченца. Повика на помощ цялото си самообладание и опита да се отдръпне от него. Той я пусна с нежелание.

— Скоро ще се стъмни. Мисля, че е по-добре да занесем багажа си в колибата на Асияхоло, недалеч от боровото сечище.

Джонас не каза нищо повече, само я последва надолу по брега.

Не след дълго вече бяха приготвили всичко, както предишната нощ. Когато и останалите от семейството се върнаха в селището, Джонас бе опънал и платнището.

Кортни взе рибата и рече:

— Ще я занеса в колибата за готвене и ще помогна за приготвяне на вечерята. А ти свободно можеш да се разхождаш, където поискаш. Няма опасност да се заблудиш, но гледай да се върнеш до час.

— Бих искал да ти помогна — каза той тихо. Интимното му държание за сетен път заплашваше спокойствието ѝ.

— Ти си свършил работата си, като си хванал рибата за вечеря. Жените ще направят останалото.

— Е, щом съм излишен, наистина ще се поразходя. И да не вземеш да изчезнеш — прокара пръст той по леко заоблената ѝ брадичка. Лекото му докосване ѝ напомни, че отдавна не беше чувствала ръцете и устните му по тялото си, но побърза да се отдръпне.

— На около пет минути път зад тази колиба ще излезеш на обширна поляна, недалеч от която също ще видиш останки от селище на племето калуса. Може да ти се стори интересно.

— Сигурно — провлече той.

Нещо в тона му ѝ подсказа, че е доловил колко я е разстроило докосването му. Кортни трудно скриваше чувствата си от него.

— При хубаво време сигурно е много вълнуващо да търсиш останки от човешка дейност наоколо.

— Щом си израсла в такава среда, нищо чудно, че си се насочила към антропологията.

С тези думи той тръгна и я остави още по-раздвоена отпреди. Защо беше толкова добър? Знаеше, че сега е по-уязвима, заради мъката си. Знаеше и че трябва да се защитава срещу слабостта, която изпитваше към него.

Пороят се изля точно когато Джонас се върна в лагера. Семейството вече се беше събрало в колибата за готвене, където имаше ниски палмови пейки около огъня, пламтящ в издълбано в пода огнище.

Кортни се зае с рибата, докато двете ѝ лели приготвиха едрозърнест качамак, сладки картофи и бисквити от растението куунти. Тя почерпи останалите с кафето, примесено с джоджен, което специално бе донесла за баба си.

Говориха много малко, докато работеха. Роднините деликатно не ѝ задаваха въпроси за Джонас.

Той се появи точно когато най-възрастната леля изсипа качамака в огромна дървена купа и започна да го предава от човек на човек, така че всеки да може да си вземе, като се започне от мъжете и се продължи с жените.

Джонас потърси очите на Кортни в светлината на огъня. Тя му кимна и той разбра, че може да седне до нея.

— Трябва да си хапнеш, Джонас, иначе ще ги обидиш — прошепна тя, когато стигнаха до него.

— За мен е голяма чест, Кортни — пое той купата от Асияхоло и си взе малко от храната, както бе видял да правят останалите. Подаде съда на Кортни и по погледа му тя разбра, че ястието му е харесало.

Кортни почти забрави да яде, трогната от почитта му към обичаите им. Трябваше да признае, че ако не друго, то поне изпитваше уважение към племето. Едва сега можа да разбере защо вождовете толкова му вярваха. Той не се преструваше, интересът му бе искрен.

После дойде ред на рибата.

— Вкусно е! — похвали я Джонас. — Как е приготвена?

— Опечена е с клей.

— По микосукска рецепта, нали?

— Не — засмя се тя. — По моя. Микосукската рецепта не е толкова пикантна.

— Семейството ти не разбира какво си говорим, нали?

— О, Асияхоло говори достатъчно добре английски и се разбира с хората, когато отиде в „Ред Мангроув“. Искан да знае как си уловил рибата.

Джонас остави чашата си с кафе и погледна от другата страна на кръга към братовчедата на Кортни.

— Използвах рибарска корда и насекомо за стръв. Хвърлих го към обраслия с тръстика подмол, където мислех, че трябва да се крият най-големите костури и, за щастие, имах късмет. — Когато Джонас свърши разказа си, Кортни преведе най-важното на останалите.

Асияхоло се усмихна — нещо, на което Кортни рядко беше свидетел, и заговори на микосукски, докато другите останаха мълчаливи, загледани право пред себе си.

— Асияхоло иска да му покажеш мястото, когато утре те придружи на връщане към резервата.

Джонас замълча за минута, след което присви очи и рече:

— Това ли е начинът да ми кажеш, че искаш да си тръгна утре сутрин?

Бе го засегнала, без да иска. Внезапната промяна в настроението му, накара сърцето ѝ да забие тревожно.

— Предполагам, че ще се наложи. Изискват го директорските ти задължения... До сутринта бурята ще е отминала и ще можеш да се върнеш.

Очите му проблеснаха.

— Кажи на братовчед си, че за мен е чест да отида на риболов с него, но в замяна пък той ще ми покаже как лови риба. — Думите му прозвучаха приятелски, но след това той се отдръпна и потъна в мълчание през останалата част от вечерята, която завърши с десерт от диво грозде.

Мъжете продължиха да разговарят, докато жените разчистиха кухнята. Кортни им помогна и накрая се доближи към Джонас, който продължаваше да седи при другите мъже и рече:

— Можеш да се прибереш в колибата, когато пожелаеш. Аз ще помогна на моята братовчедка Солика да сложи бебето си да спи. Не знам след колко време ще свърша...

— Ако очакваш да съм заспал, когато се върнеш, лъжеш се!

Кортни се изчерви. Не знаеше какво да му отговори и смутено изтича към колибата на Солика. Влезе и се приближи към майката, която люлееше детето в бебешка люлка хамак. Около час Кортни държа детето, като му пееше тихичко и от време на време разменяше по някоя дума със Солика.

Когато Кортни се промъкна на пръсти в колибата, всички огънове бяха загаснали и селището бе утихнало. Ноцта обгръщаше в сънна прегръдка Евърглейдз и всичко живо бе притихнало след бурята, която почти не бе оставила сухо местенце. Джонас запали фенера, щом я чу да влиза.

— Добре ли си? — попита тихо той и загаси светлината.

— Да — отвърна тя и побърза да се пъкне в спалния чувал с роклята. Облечена не се чувстваше толкова застрашена в негово присъствие. Метна над себе си мрежата против комари и се помъчи да се отпусне.

— Предполагам, че роднините ти скърбят, но не личи със сигурност по стоическите им изражения — прошепна той.

Кортни въздъхна.

— Това е техният начин да жалят за мъртвите.

— Ако искаш да си поплачеш, можеш да се прислониш на рамото ми.

— Благодаря, но изплаках сълзите си. Обичах баба си и ще ми липсва, но тя е изживяла пълноценно живота си. Истинската трагедия идва от факта, че спомените ѝ умряха с нея. Трябваше да дойда по-рано.

Тя чу как Джонас се обърна в спалния си чувал. Сега би трябвало да е с лице към нея. Усещаше топлия му дъх и се молеше да не се приближава повече.

— Нямахме как да знаеш, че времето, отредено ѝ на земята, изтича. И все пак хората от вашето семейство сигурно могат да разкажат много истории за нея и да повторят някои от тези, които тя е разказвала.

— Прав си — прошепна Кортни. Тъга замъгляваше разума ѝ, и тя не бе способна да мисли. — Оценявам идеята. Но ти си прекалено чувствителен. Трябва да знаеш, че хранят добри чувства към теб, макар да не ги показват. Не би могъл да си представиш какъв комплимент е това за теб.

Той се размърда.

— Искаш да кажеш, че още не си им казала? Изненадан съм.

Изведнъж пак се озоваха в опасни води. Сърцето ѝ лудо заби.

— Ти си новият директор на резервата и те ще съдят единствено по действията ти за твоите достойнства. Виж, Джонас, ти наистина ми спаси живота и беше много мил с мен по време на пътуването, затова те моля да не започваме отново спор. Семейството ми те прие, защото си мой приятел.

Той нервно се изсмя.

— А имат ли представа, че ти си толкова приятелски настроена към мен, колкото алигаторът вчера към теб?

— Грещиш, Джонас — отвърна тя тихо.

— О, нима?! — процеди той и Кортни потрепери от враждебността в гласа му. Понечи да се обърне на другата страна, но той посегна и я хвана здраво за рамото. — Къде мислиш, че ще се скриеш? — Бе се надигнал на лакът и лицата им бяха съвсем близо едно до друго.

— Мисля, че ще е по-добре, ако отида да спя при Солика — отвърна тя и опита да се изплъзне от ръцете му.

— Никъде няма да ходиш! — внезапно я сграбчи той за глезена и Кортни загуби равновесие.

Стовари се тежко в скута му и преди да успее да се изправи, ръцете му я уловиха за дългата коса и тя дори не можа да извърне глава.

— Как смееш! — заудря го по гърдите с юмруци, но всяко нейно движение бе парирано от силното му тяло.

— Как се осмелявам какво? — прошепна той мрачно. — Да те пипам с ръцете си на бял и да те осквернявам? Ще направя нещо повече дори!

И в непрогледно тъмната нощ, устните му намериха нейните. Кортни се задъха от ярост. Той я целуваше диво и безпощадно. Без особено усилие преодоля съпротивата ѝ и тя разбра, че няма да може да избяга от него. Накъдето и да извърнеше глава, Джонас я държеше здраво и продължаваше да я целува, като че ли искаше да ѝ отнеме дъха.

— Спри, Джонас! — помоли го тя задъхано, когато най-сетне устните му се отделиха от нейните и се спуснаха надолу по шията ѝ. Целувките му оставяха горещи следи по нежната ѝ кожа и предизвикваха тревожни вълни на възбуда по цялото ѝ тяло.

— Ти си поигра с мен, сега е мой ред! — прошепна той и със светкавично движение я прехвърли върху себе си. Побърза да стисне ръцете ѝ в здрава прегръдка и безмилостно я зацелува, като не ѝ оставяше никаква възможност за съпротива. Страстта му сякаш я омагьосваше. Още няколко минути и тя щеше да забрави всичките си скрупули под яростната атака на чувствата.

— Моля те... — помъчи се да си поеме дъх тя.

— Какво има, Кортни? С кого се бориш — с мен или със себе си? Хайде, кажи, че не си мечтала тайно за този миг — прошепна той в ухото ѝ. — Убеди ме, че близостта ни не ти е липсвала!

Кортни се боеше Джонас да не я спре и използва цялата си сила, за да се отскубне. Изправи се и побягна от колибата, ужасена, че ако отново я докосне, ще се поддаде на желанието си да се люби с него.

— Кортни? — извика Джонас обезумял, но тя не отвърна.

Тази вечер бе толкова уязвима. Единственото ѝ спасение бе да стои далеч от него, иначе не би устояла на изкушението.

Въпреки че прибяга бързо до колибата на Солика, дрехите ѝ подгизнаха и се наложи да вземе на заем една нощница.

Когато легна на рогозката и придърпа мрежата против комари, бебето се размърда. Поне имаше с какво да се разсейва. Кортни люля хамака, докато детето се успокои. Завиждаше му. Никакви мъчителни мисли, никакви кошмари не нарушаваха невинния му сън.

Тя се обърна на една страна с единственото желание да забрави сърдечните си болки, но тялото ѝ още тръпнеше от усещанията, които Джонас бе пробудил.

Нима можеше да се изправи срещу него на сутринта и да се преструва, че нищо не се е случило?

Събуди се призори. Дъждът бе спрял и птиците пееха. Протегна се, седна на рогозката и срещна учудения поглед на Солика. Явно недоумяваше защо се е върнала през нощта, но замълча. Само се усмихна и продължи да се занимава с бебето.

Кортни изпита завист при тази прекрасна гледка — майка и дете, толкова спокойни и щастливи!

От известно време животът ѝ ужасно се бе объркал. А отгоре на всичко сега трябваше да излезе и да срещне лице в лице мъжа, отговорен за това.

Поиска една от роклите на Солика, облече се и излезе. Неизбежните купи с качамак я чакаха до огнището. Бе се успала. Дали Джонас бе закусил с другите, или си бе приготвил нещо сам? Можеше да си представи колко нещастен е бил през нощта и тя очакваше неприязънта му.

Пообиколи лагера и видя, че каякът му го няма. И Асияхоло бе изчезнал.

Първата ѝ мисъл бе, че трябва да изпитва облекчение, но за неин ужас, почувства само самота и празнота. Бавно се отправи към колибата. Не, нямаше и следа от Джонас. Не знаеше къде да го търси. Тогава видя лист хартия до огнището и веднага разпозна почерка му.

„Кортни,

Реших, че е по-добре да си тръгна веднага щом дъждът спря тази сутрин. Ще се погрижа някой да те придружи на връщане до «Ред Мангроув». Почини си и бъди сигурна, че няма от какво да се страхуваш.

Джонас.“

Очите ѝ се напълниха със сълзи. Знаеше, че си е тръгнал за добро, но ѝ стана много мъчно.

Спомни за алигатора и потрепери. Ами ако Джонас се натъкне на него отново на връщане? Добре, че Асияхоло щеше да го съпроводи до лагуната. Кортни се надяваше братовчед ѝ да му даде необходимите напътствия. Бе възнамерявала да му нарисува карта, но не успя.

Стигна до края на лагера и се загледа по посока на резервата, като се молеше Джонас да пристигне жив и здрав. Всичките ѝ проблеми и трудности не можеха да променят факта, че е безнадеждно влюбена. Въпреки че се бе зарекла да го избягва, не можеше да си представи как ще прекара месец без известия за него.

Асияхоло се върна чак следобед. Кортни се бе опитала да запълни самотните часове с работа, но щом видя кануто, изтича на брега с разтуптяно сърце. Братовчед ѝ вдигна улова си от костур високо във въздуха и се усмихна. Кортни го засипа с въпроси.

Джонас му беше подарил въдичарския си прът. Братовчед ѝ му се бе отблагодарил, като го бе съпроводил и след лагуната. Кортни горещо му благодари, макар да знаеше, че Джонас би могъл и сам да се погрижи за себе си.

Взе рибата и изтича към колибата за готвене, като не преставаше да си представя как Джонас гребе с каяка си през блатата. Погледна часовника. Скоро трябваше да пристигне в „Ред Мангроув“.

И през останалата част от деня мислите ѝ бяха заети все с Джонас — тревожеше се за него. С изключение на снощното му необичайно поведение той бе се показал като грижовен, чувствителен мъж с качества, на които можеше само да се възхищава. Смелост, щедрост, уважение към семейството ѝ... Подобни достойнства трудно можеха да се вместят в представата, която си бе създала за него от снощи.

Противоречивите ѝ чувства я объркваха и плашеха. Дано докато дойде време да се върне в резервата, да е успяла да ги овладее. Но месец без да го вижда, ѝ се струваше цяла вечност.

Пет седмици по-късно бръмченето на хеликоптер над лагера наруши утринните птичи песни. Шумът накара Кортни да се измъкне бързо от спалния чувал и да изтича при останалите членове от семейството, които вече бяха излезли.

Хеликоптер в тази част на Евърглейдз беше доста необичайна гледка. Разчете надписа „Джи Ес Ей“. Джонас!

Сърцето ѝ щеше да изскочи. Разтреперана от вълнение, тя се помъчи бързо да свали нощницата и да облече рокля. Хеликоптерът се насочи към откритата поляна. Всеки момент щеше да се приземи.

Кортни отчаяно изтича при Солика за помощ. Ръцете ѝ бяха превързани — беше се наранила преди седмица и не можеше да се закопчае сама. Да не говорим как изглеждаше дългата ѝ коса. Бе прекарала още една неспокойна нощ, мятайки се в болки. Въпреки лечението с билки, облекчението не идваше и това я задържа тук по-дълго, отколкото бе възнамерявала.

Тя задъхано обясни на останалите, че сигурно Джонас е в хеликоптера, да не се тревожат и се втурна да го посрещне. Не можеше да си обясни защо е дошъл. Дано да не бе се случило нещо лошо! Да не би пък Роза да го е разтревожила с приказките си... Кортни смръщи чело, обезпокоена от нова мисъл — баща ѝ, сигурно се е разболял. Изпаднала в паника, тя затича, но внезапно на пътеката пред нея изникна самият Джонас. И той не бе очаквал появата ѝ, защото посегна да я сграбчи за раменете, но сблъсъкът бе толкова силен, че тя извика от болка. Той изруга едва чуто и погледна ръцете ѝ, превързани с ивици микосукско платно.

— Значи това е причината да останеш толкова дълго?! Все си представях как отново си се натъкнала на алигатора и не издържах — дойдох да проверя! — Той млъкна и се взря в лицето ѝ, сякаш не можеше да повярва, че наистина я вижда.

Кортни не знаеше дали болката, или радостта, че отново е при нея, я накараха да се почувства толкова отмаляла.

Стори ѝ се отслабнал, под очите имаше тъмни сенки, сякаш не бе спал. Порасналата му черна коса се къдреше на челото и по врата. Най-много я впечатли бледността, която дори загорялата кожа не можеше да прикрие.

Ръцете му бавно се плъзнаха от раменете по китките ѝ.

— Какво се е случило?

Винаги когато бе разтревожен, на слепоочието му пулсираше вена. Кортни отклони поглед. Беше задал въпрос, но тя не бе в състояние да мисли, когато той бе толкова близо до нея и я докосваше.

— Аз... аз направих нещо много необмислено. Трябваше да го предвидя, но нали не съм била от толкова време тук, бях забравила...

— Беше забравила какво?

— Един приятел от Катедрата по ботаника ме помоли да събера растителни образци. Вече се бях приготвила за връщане, когато си спомних. Останах още един ден, за да събера каквото мога. Дори взех помощници. Толкова бързахме, че разбрах какво се е случило, чак когато видях ръката ми да се изприщва и да почернява. Бях докоснала отровно дърво. Дланите ми бяха мокри от сока му, който ги изгаряше. — Тя потрепери, почувствала нежното докосване на палците му, които бавно масажираха топлата ѝ кожа.

— Трябва да те види специалист — промърмори той.

Неспособна да издържа повече на докосването му, Кортни се отдръпна и го принуди да я пусне.

— Братовчедите ми сложиха лапа от билки върху възпалените места и сега се чувствам по-добре.

— Взимаш ли някакви болкоуспокояващи?

— Не — поклати глава тя и отклони поглед.

— От колко време си така? — свъси той тъмните си вежди.

— От една седмица, но болката вече не е толкова силна.

— Идваш с мен! Джил Травис, един от пилотите, е с мен. Покажи ни какво трябва да вземем и започваме да товарим.

Сърцето ѝ биеше толкова силно, че се задъха. Още веднъж я спасяваше. Въпреки че ценеше времето, прекарано със семейството ѝ, трябваше да признае, че е по-добре да се върне в собствения си дом в резервата. Може би чак след седмица щеше да е в състояние да си служи с ръцете. Страхуваше се да не се издаде пред Джонас колко много означава той за нея и само рече:

— Не обичам да спорим. Нали се увери, че всичко е наред, нямам нужда от помощ. Ще се оправя и сама.

— Ще гледат делото на Томи след няколко дни! — прекъсна я той рязко. — Решил е да не се появява в съда, ако те няма. При тези обстоятелства си длъжна да дойдеш. Може да те използвам и при психологическата експертиза.

Беше забравила за Томи. Разбира се, че не може да го изостави. Но веднъж делото да приключеше и щеше да замине при баща си. Не се осмеляваше да остане в резервата, където съществуваха постоянната опасност да налети на Джонас. Слава богу, че поне нямаше да бъде сама с него на връщане в „Ред Мангроув“.

— Добре — съгласи се тя тихо, неспособна да срещне погледа му. — Ще съобщя на роднините си, че заминавам.

Напрежението между тях беше осезателно. Той понечи да каже нещо, но явно промени решението си и ядосано тръгна към хеликоптера.

Следващият един час премина неусетно. Кортни позволи на Джонас и на пилота да пренесат багажа ѝ, докато се сбогуваше с роднините си. Може би щеше да мине много време, дори година, преди отново да се върне. Асияхоло щеше да откара кануто ѝ при следващото си идване до града.

— Къде да сложим тези неща? — чу гласа на Джонас тя и се обърна. Питаше за няколко кашона с провизии. Бе ги донесъл за семейството ѝ. Имаше портокали и грейпфрути, кафе, мляко на прах, сол, захар, бонбони — всичко, което липсваше на човек, далеч от цивилизацията. Вниманието му я обърка и предизвика любопитство сред останалите.

— Мисля, че ще е най-добре да ги занесеш в колибата за готвене — промърмори тя и съобщи за подаръка му.

Тогаваше се случи нещо неочаквано — по лицата на всички грейнаха усмивки, а Солика му благодари от тяхно име.

Джонас също им се усмихна в отговор. Кортни не бе го виждала да се усмихва от толкова дълго време. Жестът му я накара да се почувства горда.

След няколко минути той ѝ помогна да се качи в хеликоптера. Когато се обърна да им помахаше, видя четиринайсет човека да смучат бонбони — картина, която винаги щеше да помни.

Джонас я настани на седалката зад него, докато Джил палеше мотора. Перките се завъртяха над тях и след секунди вече бяха във въздуха. Кортни с умиление гледаше как семейството ѝ се стопява в далечината.

— Добре ли си? — погледна я Джонас през рамо. Зелените му очи не пропуснаха да забележат обляното ѝ в сълзи лице. — Скоро пак ще ги посетиш. — Опитът му да я успокои само накара сълзите ѝ да бликнат отново.

Тя се закашля.

— Не плача за това!

— Ами за какво тогава, нали каза, че болката в ръцете ти е намаляла — смръщи той вежди.

— Плача, защото ти ги направи толкова щастливи! Никога няма да забравят твоята доброта. Благодаря ти за всичко!

Лицето му стана безизразно.

— Просто опитах да се отплатя за гостоприемството им към един неканен гост. Благодарностите са излишни.

Кортни се надяваше пилотът да е прекалено зает, за да обръща внимание на разговора им. Тя се загледа през прозореца и пътуването продължи в мълчание. Очевидно отново се връщаха там, докъдето бяха стигнали онази нощ, когато я посети в резервата. Споменът бе като отворена рана в душата ѝ.

Тя опита да се концентрира върху полета. Усещането беше доста по-различно от това да летиш с голям самолет, но на нея ѝ харесваше, защото имаше възможност да види Евърглейдз отвисоко.

Бе се замислила толкова дълбоко, че не забеляза кога хеликоптерът се насочи към Маями Бийч, който вече се виждаше на хоризонта отдясно.

— Къде отиваме? — извика тя, изпаднала в паника.

— А ти къде мислиш? — провлече Джонас, като я погледна през рамо.

— Джонас, не можем да се приземим на летището! Виж в какъв вид съм! Мислех, че отиваме в резервата. — След изолацията и тишината на Евърглейдз, тя не беше подготвена за шумни тълпи. И не можеше да понесе мисълта чужди хора да я видят с развята объркана коса и превързани в парцали ръце.

— Стига, Кортни! Ти си красива без значение с какво си облечена или как изглежда косата ти. Но ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, една лимузина ще ни чака на летището, за да ни откара направо вкъщи. Делия ще ти помогне да се изкъпеш и да се облечеш, докато аз се обадя на моя лекар и уредя час.

Макар да бе решена да настоява докрай да я откара в резервата, тя млъкна, защото нямаше никакво желание да прави Джил Травис свидетел на сцената. А той изглежда се забавляваше, ако се съди по злорадото му изражение.

Кортни не искаше да бъде длъжница на Джонас. Но защо той беше толкова внимателен? Имаше ли някакъв скрит мотив за добротата му, освен факта, че разчита на помощта ѝ в съда?

Скоро се приземиха. Както бе казал, един елегантен бял мерцедес с тъмни стъкла бе паркиран наблизо и ги чакаше.

Джонас излезе и ѝ помогна, преди още перките на хеликоптера да са спрели да се въртят.

— Кажи ми от какво ще имаш нужда през следващите няколко дни, защото Джил ще откара останалия багаж в резервата. Вече говорих с Роза и тя каза, че има ключ от къщата ти.

Винаги бе знаела, че Джонас е от хората, които при спешни случаи планират действията си. Бе се погрижил за всичко. Ако бе честна, трябваше да признае, че е чудесно да се грижат за теб. Бе прекалено уморена от безсънието и изтощена емоционално, за да спори с него.

Джонас скочи през люка. Протегна се, хвана я през кръста и внимателно я свали на земята. Тя усети топлината на ръцете му през тънкия плат на роклята и потрепери от допира.

— Малката зелена раница е всичко, от което имам нужда.

В нея бяха няколко чифта чисти дрехи и тоалетните ѝ принадлежности. Джонас я пусна, за да вземе нещата ѝ и тя изпита разочарование. Пет седмици далеч от него я караха да жадува докосването му. Щеше ли да дойде ден, когато нямаше да се влияе от близостта му? Когато нямаше да чувства нищо в негово присъствие?

В бележката, която ѝ бе оставил в колибата, бе споменал, че няма защо да се страхува от него. Докато беше в Евърглейдз, той сигурно официално се бе сгодил с Лора и датата на сватбата не бе далеч. Между този му ангажимент и работата в резервата — да не

споменаваме плановете за предизборната му кампания — Кортни се учудваше, че е в състояние да отдели толкова внимание на Томи. Достатъчно внимание, за да я потърси и да я убеди да дойде в съда.

Със сигурност не бе долетял до индианското селище по други причини. Веднъж да приключеше делото и пътищата им никога повече нямаше да се пресекат. Кортни би трябвало да почувства облекчение пред тази перспектива.

ШЕСТА ГЛАВА

Кортни благодари на пилота, докато Джонас ѝ помагаше да се качи в лимузината. Тя потъна в меката тапицерия и затвори очи. Джонас седна до нея на задната седалка и даде инструкции на шофьора. Преди да усети, и колата бе преминала охраната на входа на остров Ла Горе и бе спряла пред вилата. Гигантско мангрово дърво бе разперило клони сред потъналия в зеленина парк.

Делия, икономката, се втурна по парадните стълби и придружи Кортни до стаята за гости, декорирана в бледорозов цвят. Бе отсядала в нея още няколко пъти. За голямо нейно облекчение, Джонас остана навън да разговаря с градинаря.

Делия ѝ разказваше нещо ентусиазирано, докато махаше превръзките ѝ и не подозираше за голямото напрежение, което изпитваше Кортни.

След малко тя влезе в банята, за да се наслади на един продължителен освежаващ душ. Делия ѝ извади чисти дрехи и предложи да ѝ помогне да си измие косата.

Удобствата на цивилизацията рязко контрастираха с девствеността на Евърглейдз. Блестящите бели мраморни подове с орнаменти зашеметяваха Кортни. Домът на Джонас бе едновременно удобен, функционален и съдържано елегантен. Не можеше да отрече, че притежава завиден вкус. Бе усетила полъха на климатична инсталация. Въпреки че обичаше Евърглейдз, Кортни не можеше да издържа дълго на задушавачата влага. Свежият хлад тук я накара да се почувства като в рая, нещо повече — облекчи болките ѝ.

Колкото и да харесваше красотата и скромността на микосукските дрехи, трябваше да признае, че в джинси и блуза се чувства много по-удобно. Но семейството ѝ очакваше от нея да носи традиционните индиански дрехи и тя го правеше всеки път, когато ги посещаваше.

Кортни откри между козметичните си принадлежности своя любим парфюм „Фльор дьо Рокай“. Не беше го използвала в

Евърглейдз, защото ароматът привличаше насекоми, но сега нямаше защо да се тревожи.

— Влез — извика тя, когато някой почука на вратата на банята. Но на прага се появи Джонас, а не Делия.

Бе се изкъпал и бе облякъл бежови панталони и светлосиня памучна риза, която още повече подсилваше цвета на зелените му очи.

— Делия отиде да ни приготви обяда, преди да тръгнем към клиниката. Какво ще кажеш да ти помогна да измиеш тази грива?

Мисълта за ръцете му, заровени в косата ѝ, я развълнува и ужаси едновременно.

— Ще изчакам Делия — побърза да отвърне тя.

— Но докторът иска да те прегледа преди два!

Нямаше друг избор, освен да му позволи да ѝ помогне. Косата ѝ вече бе мокра от душа и той изля цяла шепа шампоан с мирис на рози и започна нежно да масажира главата ѝ, превръщайки шампоана в обилна пяна.

— Имаш вълшебни пръсти — прошепна тя, замаяна от приятното усещане. Гърдите му опираха гърба ѝ. Усети и твърдите мускули на краката му, когато той наведе главата ѝ, за да отмие пяната.

— Ухаеш божествено — прошепна Джонас в отговор.

Топлината на тялото му заедно с нежната миризма на рози и дъхът му, който пареше страната ѝ, възпламениха нейните чувства. Би трябвало да си дава сметка какво ѝ причинява. Много скоро тя сама щеше да го помоли да я люби. Въздействието му върху нея бе толкова силно, че съвсем бе забравила за гнева си след измяната му.

Когато вече си мислеше, че не би могла да понесе нито миг повече близостта му, той се пресегна, взе една пухкава розова хавлия и се зае да суши косата ѝ. Енергичните движения ѝ помогнаха да се отърси от еротичното напрежение, което явно бе завладяло и него. Бе необичайно притихнал.

— Обърни се, Кортни... — Дрезгавият му глас го издаде, когато взе четката и започна да разресва дългите кичури. Блестящите му очи ѝ напомниха за други интимни моменти.

— Благодаря ти, Джонас. Ще помоля Делия да я срещи по-късно — опита се да се измъкне тя, но той я хвана за лактите.

— Дай да видя ръцете ти!

Затаила дъх, тя му показа дланите си. Черното отровно вещество бе започнало да избледнява, а поразените места да зарастват, но раните се нуждаеха от лекарска интервенция.

— Колкото по-скоро отидем при доктор Джонс, толкова по-добре! — изкриви той устни в съчувствена усмивка.

Делия беше сложила обяда в слънчевата стая, която се намиреше точно срещу правоъгълния басейн на западната морава. Кортни умираше от глад и изяде с удоволствие студената пилешка салата, която ѝ сервираха. Салата бе подправена с грозде и бадеми и с гарнитура от крем с джинджифил.

Джонас ѝ предложи кифла с портокалово сладко.

— Изглеждаш ми отслабнала — рече той, докато ѝ наливаше чаша бяло вино. — Каква е причината?

Тя изпи бавно виното, готова да му зададе същия въпрос.

— През последните седмици ядохме на вечеря предимно еленско месо, а аз никога не съм го харесвала особено. Не можеш да си представиш колко вкусен ми се струва този обяд!

— Мисля, че мога. При едно от служебните ми пътувания в Китай ни оставиха цял месец на тамошна кухня, с която едва ли се свиква по-лесно, отколкото с индианската.

Познаваше Джонас и знаеше, че той никога не се оплаква. Беше от този тип мъже, които можеха да се справят във всяка ситуация и винаги намираха начин да се забавляват. Не си спомняше да е срещала друг като него. Опита се да не мисли за това и рязко стана от масата.

— Ще помоля Делия да ми оправи косата и можем да тръгнем. — Без да дочака съгласие, тя напусна бързо стаята. Бе забелязала погледа му. Искаше ѝ се да облече нещо по-подходящо за клиниката, но нямаше други дрехи, освен джинси. Не бе ѝ помислила, че ще се озове в Маями Бийч под покрива на Джонас.

Докато Делия разресваше косата ѝ, Кортни се закле, че щом приключи делото на Томи, ще довърши дисертацията си и ще замине при баща си в Заир. Срещата с Джонас бе разрушила крехката защитна бариера, която се бе опитала да издигне срещу неговото опасно излъчване.

Посещението при лекаря не продължи дълго. Той ѝ предписа антибиотик и намаза дланите ѝ с обезболяващо лекарство, като обясни,

че билковото лечение се е оказало много ефикасно. След като покри с марля раните, ѝ предписа леко успокоително, за да може да спи.

На връщане към къщи обсъдиха положението на Томи. Кортни предвидливо се мъчеше да избягва теми, които биха ги засегнали лично. Когато пристигнаха във вилата, тя резервирано благодари на Джонас и посегна към дръжката на вратата.

— Закъде бързаш толкова?

— За леглото. Мислех да взема лекарството и да поспя. — Всяка минута, прекарана в компанията му, беше опасна.

— Ще мина през стаята ти по-късно. Ако си будна, ще ти донеса нещо за вечеря.

Загрижеността му я трогна до сълзи.

— Моля те, не си прави този труд! Не искам присъствието ми тук да пречи на задълженията ти...

Всяка проява на внимание от негова страна я караше да мечтае още повече за него.

— Мисля, че ти си най-хубавото ми задължение — подхвърли той и ѝ помогна да излезе от колата, като побърза да се извини и тръгна към кабинета.

Тя го проследи уморено с поглед как се отдалечава и сама се оттегли в стаята си. Все още не можеше да си обясни защо бе толкова внимателен с нея. Със сигурност не беше само заради делото на Томи. Не биваше да се интересува толкова от мотивите, нито от чувствата му...

Успокоителното ѝ подейства почти веднага, след като се пъкна в хладните копринени чаршафи. Потъна в безпамятен сън и се събуди по някое време след полунощ, умираща от глад. Дори Джонас да бе ѝ носил вечеря, тя не беше разбрала. Но сега беше толкова гладна, че не можеше да затвори очи, ако не хапне нещо.

Един от неговите бели халати бе праметнат на облегалката на плетения стол. Джонас беше достатъчно предвидлив да ѝ го остави. Носеше си само тънка памучна нощница. Дрехата бе пропита с уханието на сапуна, който той използваше. Тя се облече и здраво завърза колана около тънката си талия.

Надяваше се, че всички спят. Излезе боса, на пръсти, от спалнята, мина през хола и заслиза по витото стълбище. Изтича бързо

надолу и се насочи към кухнята. Всичко, от което имаше нужда, бе филийка и чаша мляко или сок.

Пълната луна осветяваше прохладната модерна кухня и не се наложи дори да светва лампите. Бързо намери каквото ѝ трябваше. Сложи филийка да се препече в тостера и когато я изваждаше, кухнята внезапно се обля в светлина. Джонас се бе появил безшумно и бе запалил лампите. Тя премигна и ахна от изненада. Все още не бе лягал.

Той обходи с поглед разрошената ѝ от съня коса, полуотворените устни и съгледал препечената филийка, рече:

— Мисля, че мога да ти предложа нещо по-добро.

Отвори хладилника и извади майонеза, маруля и печено месо. Отрязва тънко парче и направи сандвич.

— Съжалявам, че те обезпокоих...

— Не си! Все още работя върху едни отчети и тъкмо идвах за чаша кафе. Болят ли те?

Тя погледна ръцете си. Дано той не усети как ѝ въздейства близостта му.

— Бях забравила, докато не спомена.

Тя се съсредоточи върху сандвича, който бе поставил пред нея, и отхапа голяма хапка.

— Радвам се да го чуя — промърмори Джонас и си направи кафе. — Като знам в какво състояние беше... Скоро ще бъдеш съвсем добре.

— Той ѝ подаде един банан от купата на бар плота. — Заповядай, умираш от глад, нали?

— Да, така е — призна Кортни и го взе.

Ставаше нервна и несигурна в негово присъствие, а бяха съвсем сами. Той си наля кафе, облегна се на бара и я погледна.

— Твоите роднини помогнаха ли ти да напишеш историята на баба ти?

Тя кимна.

— Изумих се от многото информация, която ми дадоха. Всъщност научих дори някои факти от живота ѝ, които тя вероятно нямаше да ми разкаже.

— Например? — Устните му се извиха в усмивка.

— Ами... — И нейните потръпнаха. — ... в микосукската култура жената е глава на семейството, защото обществото е матриархално, но от време на време моят дядо поемал инициативата в

свои ръце. Тя не одобрявала това. Веднъж, няколко години след като се били оженили, той отишъл на лов и... изчезнал. Тя тръгнала по следите му и макар да било нечувано унижение, успяла да го склони да се върне в колибата. И добре направила, защото иначе майка ми никога нямаше да бъде родена.

Очите на Джонас заблестяха весело, но в погледа му имаше още нещо, което тя не можа да определи.

— Твоят дядо е бил истински мъж!

— Знаех си, че ще кажеш нещо подобно — рече тя кисело.

Последва мълчание. Кортни непохватно обели банана и го изяде, като избягваше погледа му. Атмосферата отново се бе нажежила и тя безпогрешно усещаше напрегнатото му очакване. Един и половина след полунощ не бе най-удобното време за подобни разговори. Не и когато остро усещаше силните подводни течения, които възпламеняваха страстите им.

Тя остави банановата кора и рече:

— Благодаря за храната. Мисля, че сега вече ще мога да заспя. Лека нощ.

— Не си отивай! — спря я той тихо, когато тя се запъти към двукрилната врата.

Неочаквано усети ръката му върху рамото си.

— Късно е — прошепна тя.

— Наистина ли те е грижа колко е часът? — рече той с дрезгав глас и я прегърна през раменете.

Кортни се страхуваше от властта му над нея, но не можа да устои на огромното удоволствие, което премина през тялото ѝ. Инстинктивно потуши желанието си за борба и се подчини на настойчивия зов на ръцете му.

Само изстена глухо, когато той нежно целуна тила ѝ, а ръцете му обгърнаха бедрата ѝ.

— Знаех, че ако те докосна отново, ще се случи точно това — прошепна той без капчица смущение. — Желая те, Кортни!

Обърна я към себе си, сведе устни към нейните и жадно я целуна, оставяйки я без дъх. Кортни забрави всичките си терзания и се остави във властта на усещанията, като галеше гърба му и се наслаждаваше на силата му.

— Ще те отнеса в моята стая — прошепна той, вдигна я на ръце, угаси лампата и прекоси фойето.

Кортни се опиваше от възможността да го докосва, да покрива лицето му с целувки, докато той застена от удоволствие.

— Ако продължиш, няма да успея да изкача стълбите — предупреди я той, но тя не можеше да престане да докосва с устни леко наболата му брада и да целува клепачите му. — Кортни — помоли я отново той с дрезгав от страст глас.

В този момент тя осъзна какво прави.

— Съжалявам... — прошепна и като се възползва от моментната му слабост, се изплъзна от прегръдките му и изтича нагоре по стълбите, сякаш животът ѝ зависеше от това.

Той я догони със светкавична бързина и я хвана за китката, преди да е успяла да се скрие в спалнята си.

— Този път няма да ми избягаш! — просъска той и буквално я повлече към апартамента си. Но тя продължи да се съпротивлява.

— О! Значи ти си бил, Джонас! — извика женски глас през една открената врата. — Стори ми се, че чух нещо...

Делия, по халат и с нощен крем, го завари неподготвен и докато той се чудеше какво да ѝ отговори, Кортни се измъкна и се скри в спалнята си.

Чу гласове през затворената врата, но нямаше представа за какво си говорят. Можеше само да предполага как Делия би изтълкувала видяното.

Ако не бе слизала долу, това никога нямаше да се случи.

Кортни съблече халата на Джонас и се пхна в леглото. Цялата трепереше. Съмняваше се, че изобщо ще може да заспи, но не смееше да вземе още едно хапче.

Отчаяно искаше да забрави какво бе изпитала в прегръдките му, затова светна нощната лампа и взе някакъв роман, но така и не го отвори.

След няколко минути ѝ се стори, че чува слаб шум отвън. Нищо чудно и да ѝ се причуваше. Остана да лежи така дълго време, притихнала, с колене свити под гърдите, в очакване да потъне в забравата на съня. Най-накрая се унесе.

Спа непробудно до единайсет на другия ден.

Слънчева светлина струеше от прозорците. Бе горещо и нямаше никакви изгледи да вали.

Кортни бързо се пъкна под душа, след което си облече къси панталонки и блуза, оправи леглото и слезе в кухнята, където завари Делия.

Икономката беше възпитана и мила — не спомена нищо за миналата нощ. Веднага направи закуска на Кортни и ѝ обясни, че Джонас вече е хапнал и е отишъл в резервата. Беше оставил инструкции да не прави нищо друго, освен да се пече на слънце и да яде. Бе помолил да ѝ предадат, че разглеждането на делото е насрочено за следващия ден.

Делия спомена, че го очаква да се върне за вечеря.

Кортни едва успя да скрие облекчението си, че няма да го види до довечера. Докато закусваше, позвъни на най-добрата си приятелка, Линда, и се уговориха да вечерят по-рано в любимия им ресторант. Линда работеше като бавачка и ангажиментът ѝ приключваше към четири.

Кортни предупреди Делия, че няма да се върне вкъщи преди вечеря, повика такси и отиде в града. Мина през банката, след което се отби в един първокласен фризьорски салон в Бал Харбър, където дори леко подстригване струваше цяло състояние. Но за Кортни беше важно първото ѝ подстригване да бъде направено от добър фризьор.

Беше оставила дълга косата си само от уважение към своята баба и майка си, една от малкото традиции, към които се бе придържала през целия си досегашен живот. Но сега и двете си бяха отишли, а Кортни не искаше да отлага повече.

Фризьорът цял час разисква с нея различни модни линии. Накрая, когато излезе от фризьорския салон, Кортни изпита непозната лекота. Сега косата ѝ бе скъсена до раменете и свободно обгръщаше лицето, като подчертаваше екзотичните ѝ очи и нежната форма на устните. Бретонът бе леко отметнат на една страна, сякаш небрежно развят от вятъра.

Новата прическа изискваше нови дрехи и грим. Когато след няколко часа Кортни се появи в ресторанта на Луиджи, Линда не можа да познае красивата елегантна дама с фигура на фотомодел, облечена в лека зелено-бяла рокля и високи ябълковозелени обувки. Кораловочервеното червило подчертаваше красивите ѝ устни.

— Линда?

— Не мога да повярвам! — възкликна дребничката блондинка, когато разпозна Кортни. Промяната явно бе впечатляваща. — Ти беше най-красивото момиче в училище, но сега си направо невероятна! Как го постигна? Какво се е случило?

Кортни избегна погледа ѝ. Джонас беше виновен за всичко. Не можеше да забрави докосването на ръцете и тялото му, докато миеше дългата ѝ коса. Нима можеше да унищожи този дяволски спомен, като отреже косата си!

— Хайде да си поръчаме и след това ще ти разкажа.

— Джонас намери ли те? — веднага се зае да узнае подробностите Линда. Кортни кимна и се престори, че чете менюто. — Хайде, стига си ме измъчвала! Искам да знам всичко, до най-малките подробности!

Кортни се разсмя и остави менюто. Всъщност не ѝ трябваше, защото винаги си поръчваше канелони. Линда я пронизваше със сините си очи.

— Ти си влюбена?!

— Да — прошепна Кортни с треперещ глас.

— Ще се омъжиш за него, нали? Точно така! И аз ще ти бъда шаферка.

— Не! — Кортни едва сдържаше сълзите си.

— Какво има, Кортни?

— О, Линда... — заплака тя и не можа да проговори в продължение на няколко минути.

Най-накрая се съвзе и ѝ разказа какво се бе случило в офиса на фирмата, както и ужасната сцена в резервата.

След като свърши, Линда продължи да се взира в нея.

— Та той е луд по теб! Сигурна съм. Щом ти е казал, че баща му и Лора не казват истината, трябвало е да му повярваш. Освен случаите, когато е бил задължен да разисква бизнес въпроси с Лора, имаш ли други доказателства за романтична история между тях?

— Не — поклати глава Кортни.

— Тогава?

— Линда, ти трябваше да бъдеш там, когато Сайлас направи съобщението. Нямахме никакво съмнение, повярвай ми! — Гласът ѝ затрепери при спомена за изпитаната болка.

— Не намираш ли, че е странно, да не кажем проява на лош вкус, баща му да си позволява толкова? Особено пък, ако Джонас отсъства? Една такава важна новина със сигурност би трябвало да бъде съобщена от Джонас и от никой друг! А ти не си ли ми споменавала, че той и баща му не се разбират много?

— Да.

— Започвам да разбирам защо. Как би ти харесало, Кортни, баща ти да съобщи нещо толкова лично за теб пред ваши познати? Особено пък ако не е вярно?

Кортни премига объркано.

— Бих била бясна! Но Линда, Сайлас обожава Джонас. Защо би лъгал? По този начин може да загуби уважението на сина си!

Линда се замисли.

— Не знам... Може би се самозалъгва? Или изживява собствените си осуетени амбиции чрез Джонас? Може би Сайлас се е възгордял, че синът му ще става депутат... Джонас е забележителен мъж, Кортни! Един на милион.

— Знам — прошепна тя измъчено.

— Мъж като него никога не би позволил някой друг да определя съдбата му или... — Тя замълча многозначително. — ... да му избира съпруга! Помисли!

Кортни впери невиждащ поглед в чинията си.

— Мислила съм, но Лора каза на Рей...

— Хайде, Кортни! — изгледа я Линда. — Ако Джонас е искал да се ожени за Лора, щял е да го направи преди години. Нали е в кантората отдавна!

— Да, така е...

Линда въздъхна:

— Ако бях на твое място, щях да повярвам на Джонас. Това обяснява и факта защо е напуснал кантората. Нима би могъл да измисли някакъв по-добър начин да се измъкне от интригите им, освен като стане директор на резервата?

— Д... дори ако всичко, което казваш, е вярно, не съм убедена, че Джонас е приел назначението по тези причини, Линда! Той призна, че някога е смятал да се занимава с политика. Не съм съвсем сигурна дали се е отказал.

Линда се наведе и я потупа заговорнически по рамото.

— И за толкова ужасно ли го намираш? Не те разбирам. Нима е престъпление да се кандидатираш за губернатор!

— Не, разбира се, че не. Въпросът е за мотивите на Джонас в нашата връзка.

— Кортни... — провлече раздражено Линда. — Какви други причини може да има да прекарва с теб всеки свободен миг, ако не е влюбен?

— Мога да измисля няколко. Опитва се да спечели гласове, и затова решава да повлияе чрез мен на онези, които са най-заинтересовани от спасяването на Евърглейдз. Сприятеляването му с индианците е част от плана. В появата ми той съзря златна възможност да се сдобие с нови поддръжници. Сайлас дори ми благодари пред всички, че съм улеснила Джонас в отношенията му с племето на майка ми.

— Не мога да повярвам! — поклати Линда глава. — Ти току-що ми каза, че племето е помолило Джонас да стане директор на резервата преди повече от година, преди още да си била отишла да работиш в неговата кантора. Помисли!

— Но той не е приел веднага. Вместо това започна да се среща с мен, месеци наред ме отрупваше с въпроси и се мъчеше да научи всичко за живота в резервата. Той беше толкова заинтригуван от мен и от произхода ми, че аз, глупачката, си помислих дали това не означава нещо друго... — Гласът ѝ затихна.

— Нали ти казах какво е означавало...

— Грещиш! Джонас никога не ми правил предложение за женитба. Да бъдем честни, Линда! Виждаш ли ме като госпожа Джонас Пейн, съпруга на губернатора на щата? Мога да те уверя, че и той не може да си ме представи в тази роля. Но той не би поддържал каквито и да било отношения с някого, ако сам не го желае. Знам, че ме харесва... За това никога не ме е лъгал. Но бизнес въпросите са друго нещо. Той се е възползвал от племето като източник на пари за кампанията му. Имам доказателства за това.

Сега беше ред на Линда да премигне слисано.

— Той ли го призна?

— Да, спомена, че е запазил значителна част от двайсетте милиона за някакъв проект...

— А каза ли изрично, че е свързан с кампанията му?

— Не.

— Защо не поиска по-точен отговор?

— И така съм сигурна, че...

— Как можеш да си сигурна!

Тя навлажни устни.

— Не знам, но след това, което Рейнър каза на Лора, няма никакво съмнение.

— Но нали смяташ, че те играят някакви игри зад гърба на Джонас?

— Рейнър нямаше представа, че ги слушам! Те просто си говореха с Лора.

Настъпи дълго мълчание.

— Кортни, след като съм ти най-добрата приятелка, ще ти кажа нещо за твое собствено добро, дори да не искаш да го чуеш.

Кортни сведе поглед объркано.

— Мисля, че правиш голяма грешка. Позволяваш на хората да ти влияят. Защо не отидеш при Джонас и не го попиташ за истината? От това, което знам за него, съм убедена, че може да е всичко друго, но не и алчно подло чудовище. Виж какво направи за теб, докара те с хеликоптер от онази затънтена пустош, заведе те на лекар, дори е занесъл подаръци на роднините ти, без да чака благодарност! Казвам ти, че ако някой като Джонас се появи в моя живот, Бога ми, няма да го изпусна!

Кортни повдигна изпълнен с болка поглед към Линда.

— Според думите ти изглежда толкова просто, но изобщо не е така.

— Може би имаш право... Прости ми, но не понасям да те гледам нещастна.

— Няма за какво да ти прощавам. Имах нужда от този разговор — рече Кортни с треперещ глас. — Ти си ми като сестра и приятелството ни означава много за мен.

Линда изтри крайчеца на устните си със салфетка.

— При тези обстоятелства мисля, че най-добре е да отидем да изгледаме едно кино. Дават комедия малко по-надолу.

Кортни прие предложението. Така щеше да бъде далеч от Джонас още няколко часа. Разговорът с Линда бе засилил мъката ѝ.

Двата часа смях се оказаха лекарството, от което Кортни имаше нужда. Когато Линда я откара пред вилата му в десет вечерта, тя бе приятно отпусната и вече бе в състояние да контролира чувствата си. Прегърна Линда и ѝ обеща да се обади след два дни. После забърза нагоре по стълбите, като притисна покупките до гърдите си, за да си отвори.

Беше заключено.

Когато пръстът ѝ се насочи към звънеца, тежката дървена врата внезапно се отвори и Джонас застана на прага като зъл демон. Лицето му беше преbledняло, а зелените му присвити очи я пронизваха гневно.

Кортни инстинктивно вдигна ръка, сякаш да се предпази. Веднага забеляза косата ѝ. Един безкрайно дълъг миг той мълча. За разлика от възхитените погледи, които ѝ хвърляха другите мъже, в неговия се четеше само гняв.

— Предполагам, не трябва да те питам къде си била. — Той се отдръпна, за да може да мине тя, после затвори вратата, облегна се на нея и скръсти ръце на гърдите си. — Защо го направи?

Знаеше какво точно има предвид. Добре помнеше преживяването от предишната нощ, дори още усещаше пръстите му, заровени в косата ѝ.

— Защото всяка жена си променя прическата от време на време?

Не можеше да му обясни, че отрязването на косата ѝ е защитна реакция след моментна слабост.

— Ти не си всяка жена! Вече не приличаш на Принцеса Суклатики...

Отново ѝ напомняше това. Защо?

— Един мъж няма представа какво е да се грижиш за такава дълга коса ден след ден...

— Стига, Кортни! Край на старото и начало на Бог знае какво, нали? — нападна я той. — Имам чувството, че майка ти би се обърнала в гроба, ако те види.

Думите му дълбоко я засегнаха и тя не издържа:

— Не знаех, че като оставам в къщата ти няколко дни, трябва да се допитвам до теб как да живея живота си!

Той се изправи и сви юмруци.

— Казвам всичко това, защото бях в твоя дом. Асияхоло няма да те познае следващия път, когато дойде в резервата. — Гласът му изразяваше пълно неодобрение.

Тя вирна брадичка.

— Когато дойде следващия път, аз ще съм в Оклахома!

— И ще обърнеш гръб на семейството си?

Знаеше как да я нарани.

Тя заби нокти в дланите си, но почти не усети болка.

— Жестоко е, Джонас! Не ти влиза в работата как ще живея!

Стори й се, че пред нея стои непознат с непроницаема физиономия.

— Това ли да кажа утре на Томи?

— Ще бъда там утре, освен ако не си променил намерението си. В противен случай бих...

— ... избягала. — Злорадството в гласа му я нарани повече отколкото си мислеше, че е възможно. — Върви, бягай, Кортни! Този път никой няма да те гони. Но за мен ти ще си мъртва, като онова дърво гостоприемник, покрай което минахме в Евърглейдз.

Представи си обреченото дърво и потрепери.

— Кога трябва да тръгнем за съда? — рече тя, като се опита гласът й да прозвучи безстрастно.

— В осем и половина.

— Ще бъда готова.

— Не се изненадвай, ако Томи се притесни, когато те види. Предполагам, че изобщо не ти е хрумвало да изчакаш един ден, преди да се преобразиш така.

В действителност Кортни не беше мислила да скъса връзките си с Джонас. Но за него външната й промяна беше доказателство, че го изключва от новия си живот. Не беше и помислила, че като отреже косата си, това би се изтълкувало като знак, че се отказва от микосукския си произход. Фактът, че Джонас го възприемаше така, й причиняваше непоносима болка.

— Ако нямаш да кажеш нещо повече за делото на Томи, аз се качвам в стаята си.

Тя мина покрай него и едва успя да се качи по стълбите. Строполи се върху леглото и притихна.

СЕДМА ГЛАВА

След като съдът обяви, че Томи е невинен и прекрати делото, Кортни приближи към вожда.

— Може ли да се върна с теб и Томи в резервата? Бих искала да поговорим.

— Няма ли да пътуваш с Джонас?

— Не. — Тя знаеше, че Джонас възнамерява да я откара обратно в имението си, но докато той беше зает из съдебните зали, тя реши да си тръгне сама.

— Добре тогава, хайде.

Тримата напуснаха съда и се качиха в джипа. Кортни въздъхна от облекчение, когато най-сетне завиха покрай ъгъла и се вляха в движението. Джонас вероятно щеше да бъде доволен, когато разбереше, че си е тръгнала. Винаги можеше да ѝ донесе раницата, следващия път, когато дойде в резервата.

— Какво си намислила, Кортни?

Тя прехапа устни. Откакто говори с Линда, бе решила да последва приятелския ѝ съвет и да се опита да открие истината за Джонас.

— Знам, че си благодарен на Джонас за всичко, което направи за племето и лично за теб и Томи. Но колко добре го познаваш наистина? Вярваш ли му безрезервно?

Боб не каза нищо, Томи също мълчеше. Понякога вождът проявяваше упоритост. Мъжете се поддържаха.

— Вярно е, че Джонас спечели едно голямо дело в полза на племето във Вашингтон, но знам, че е отделил доста пари и за личните си проекти. Чудех се какво мислиш за това?

Вождът мълчеше.

— Не си ли разтревожен, че той може да се възползва от положението? — попита тя раздражено.

Вождът издаде само някакви странни звуци.

— Племенният съвет знае какво става, Кортни! По-добре остави това на старейшините! — постави я той на мястото ѝ.

Никой не проговори през останалата част от пътя до „Ред Мангроув“. Но когато вождът спря пред къщата ѝ, рече:

— Същата си като майка си!

Кортни не знаеше как да разбира думите му.

— Имаш предвид, че съм прекалено искрена?

— Не! Параноичка.

Параноичка? Кортни не можеше да повярва, че ѝ бе казал това.

— Благодаря за помощта — рече Томи срамежливо на микосукски.

— За теб съм готова на всичко — отговори тя на същия език.

— Ще се видим по-късно, Кортни. Благодаря ти, че помогна на Томи — каза Боб, преди отново да запали мотора.

— Благодаря, че ме докара — извика тя след него.

Не можеше да забрави думите му и продължи да си мисли за това, докато разопаковаше багажа си, докаран с хеликоптера от селището на баба ѝ. По-късно през нощта, когато си легна изтощена, тя все още обмисляше казаното от вожда.

Това я накара за пръв път да види майка си в друга светлина. Независимостта на майка ѝ дали не беше прикритие за страхове, които не бе могла да преодолее? За това ли се бе провалил бракът ѝ?

Мисълта продължи да я тревожи и през нощта. Спа лошо.

Когато се събуди на следващата сутрин, реши да разговаря с баща си, когато отиде при него.

След като взе душ и се облече, Кортни грабна няколко кошници и кукли, направени от роднините ѝ, и отиде до местния магазин. За нейно учудване той беше затворен. Всъщност, като се огледа, видя, че градът изглежда странно пуст.

Озадачена, тя забърза към ресторанта и влезе.

— Роза? Къде са всички? Искях да оставя тези неща в магазина, но там няма никой!

Роза се вгледа в Кортни и очевидно не хареса това, което видя.

— Ако се задържаше малко повече тук, щеше да знаеш какво става — отговори по-възрастната жена.

Роза никога не криеше нещо, което не ѝ харесваше, а тя определено не хареса новата прическа на Кортни, макар да не го каза

направо.

Кортни се почувства като отхвърлена от обществото. Заради една коса! Дори Боб бе извърнал поглед и бе се държал хладно, макар да бе отишла да свидетелства в полза на Томи. Както предположи Джонас, момчето се бе притеснило, когато я видя вчера.

А що се отнася до Джонас, когато веднъж се осмели да го погледне, бе срещнала презрителния му поглед, който сякаш ѝ казваше: „Нали ти казах!“.

— Е, все пак сега съм тук — рече Кортни, като се опитваше да оправи настроението на по-възрастната жена.

Роза само измърмори нещо и отиде да прави прословутия си тиквен хляб зад бара.

— Сега, след като баба ти си отиде, предполагам, че няма да те виждаме толкова често.

Кортни замръзна.

— Кой ти каза това?

— Някои хора...

Тя настръхна. Това означаваше, че Джонас е разисквал поведението ѝ с Роза!

— Вярно ли е?

— Не. След като свърша с проекта в Оклахома, ще преподавам в Маями. Ще ме виждаш всеки уикенд.

Роза поклати глава:

— Веднъж щом напуснеш щата, никога няма да се върнеш. Така става винаги. А знаеш, че майка ти не би го одобрила.

Кортни въздъхна безсилно. Просто не можеше да накара Роза да я разбере.

— Мама ме изпрати при татко, за да мога да си намеря място в обществото на белите и да постигна нещо в този живот. Но това не означава, че не обичам дома си тук!

— Тя направи грешка.

— Това си е твое мнение, Роза! Нима не разбираш, че антропологията осмисля моя живот, както ресторантът твой.

— Но не за дълго. — Тя спря да меси хляба, само колкото да сервира на Кортни кифла и чаша сок.

— Държиш се някак загадъчно — измърмори Кортни. — Да не би да си решила да се омъжиш за Еди и да живееш при него?

Еди искаше да се ожени за Роза откакто бе починал първият ѝ съпруг.

— Еди може да почака. Първо ще стана финансово независима.

— И как мислиш да го постигнеш? — попита Кортни, докато дъвчеше топлата кифла.

— Започвам бизнес с добитък.

В продължение на една минута, Кортни мислеше, че не е чула добре.

— Означава ли това, че се местиш в Монтана? — подигравателно подхвърли тя, но устните на Роза останаха упорито стиснати.

— Оставам тук! Аз съм свързана с това място.

— И ще отглеждаш добитък?

— Точно така! Вече притежавам двеста глави.

Кортни се задави и посегна към сока си.

— Ти какво...

— Чу ме! Сега всички в резервата притежават добитък.

— Откога?

— От три седмици.

— Какво се е случило преди три седмици? — Да разговаря с Роза, беше все едно да разговаря с Боб Уили. Никога не се доизказваха. Направо я побъркваха с недомлъвките си.

— Съветът гласува да се купи добитък.

— Но как така? Това струва стотици хиляди долари!

— Точно така.

— Но ние нямаме толкова пари!

— Сега имаме.

При тези думи Кортни скочи, забравила, че не е довършила закуската си.

— Никой в този резерват не знае как се отглежда добитък.

— Джонас знае.

— Трябваше да се досетя! — процеди Кортни преbledняла.

— За какво се впечатляваш толкова? Нали не те интересува какво става тук? Скоро заминаваш...

— Не в това е въпросът, Роза!

— Щом няма да живееш тук, нямаш право да изявяваш мнение.

— Още не съм напуснала!

— Променила си се. Същото е!

— Защото си отрязал косата ли?

— Майка ти никога не би го позволила.

— Защо постоянно забравяш, че баща ми е бял?

— О! — изсумтя Роза. — Как мога да забравя! Наистина приличаш на него, но той уважаваше нашия начин на живот.

— И той, и мама бяха принудени да живеят извън резервата.

— Никой не те кара да си ходиш, Кортни! — Черните очи на Роза я пронизаха.

— Би ли била така любезна да ми кажеш, къде са всички?

— Джонас и вождът провеждат среща с някои хора от Асоциацията на скотовъдите в сградата на училището. Вече се срещнаха с жените. Откриха класове по скотовъден мениджмънт.

— Кажи ми, че се шегуваш? — Кортни беше зашеметена.

— Двеста глави говеда за всеки жител на резервата не е шега работа! Проектът се финансира с парите от обезщетението за земята. Джонас и старейшините работят върху тези планове повече от година. След време това ще донесе на племето много пари!

— Къде ще държите говедата?

— На нашите земи, върнати ни от правителството, разбира се.

Кръвта на Кортни се отдръпна от лицето. Това ли беше проектът на Джонас? Внезапно се почувства слаба и изпусна куклите и кошниците.

Роза я изгледа разтревожено.

— Какво ти е? Изглеждаш така, сякаш току-що си видяла духът на злото!

Кортни не можа да проговори. Излетя от ресторанта на Роза, като остави нещата си. Трябваше да намери Джонас! Стомахът ѝ се сви от безпокойство, когато приближи сградата на училището. Вътре се бяха събрали най-малко петдесетина мъже от резервата.

Не искаше да ги притеснява, затова остана в дъното на залата и изслуша експерта по скотовъдство. Обясняваше с помощта на преводач. Джонас седеше зад подиума до Боб Уили и още един мъж, когото тя никога не бе виждала.

Измина цял час, преди срещата да свърши. Ако Джонас я бе забелязал, то той не даде да се разбере. Трябваше да му се обади, но се страхуваше, че ще откаже да я изслуша. След като бе изчезнала от

съдебната зала, без да каже дума след делото на Томи, не знаеше как ще се отнесе към нея.

Един по един мъжете се изнизаха покрай Кортни, като отклоняваха поглед, докато излизаха от залата. Тя призова на помощ цялата си вътрешна сила и си проправи път към предната част на залата. Изчака, докато Джонас приключи разговора си с един от гостите. Той я погледна презрително.

— Джонас? Може ли да говоря с теб за минута?

— Ако имаш някакви въпроси към тези господа, предлагам ти да дойдеш на следващата среща, която е предназначена за жени.

Но мъжът с русата брада, с когото той разговаряше, изглежда бе готов да отговори на всичките и въпроси.

— Няма нищо, Джонас — усмихна ѝ се той.

И двамата гости се държаха така, сякаш бяха по-заинтересовани от нея, отколкото от дискусиата, но тяхното внимание само разгневи Джонас. Леденият му поглед я накара да се свие и да затаи дъх.

— Джонас... — Погледът ѝ го умоляваше. — Искан да говоря с теб, преди да си тръгнеш днес.

— Относно племето ли? — попита я той толкова грубо, че я шокира.

— Отчасти... — рече тя плахо.

— Извинете ме за момент — промърмори той на мъжете и сграбчи Кортни за лакътя. Отведе я настрана, така че да не могат да ги чуват. — Казвай каквото имаш да казваш! Имаш точно една минута.

Пусна ръката ѝ, като че ли го бе опарила.

Кортни прехапа устни. Стори ѝ се недостъпен, нежелаещ никакви разговори. Отгоре на всичко близостта му я разсейваше.

— Може би ще имам нужда от малко повече време...

— Както виждаш, зает съм. Поговори с Боб.

Тя прекара трепереца ръка през косата си.

— Само ти можеш да отговориш на въпросите ми!

Той присви устни.

— Тогава се обади на секретарката ми и си уговори среща.

— Нарочно ли се инатиш или просто си такъв грубиян?

— Да не би да заслужаваш почести, Кортни? Минутата изтече.

— Джонас... — прошепна тя измъчено. — Моля те, имам нужда да поговоря с теб.

Последва напрегната тишина.

— Както ти казах, свържи се със секретарката ми. Телефонният номер на офиса ми е закачен на таблото за съобщения в ресторанта на Роза. Сега трябва да тръгвам.

Той се върна при мъжете, без да се обърне повече.

Кортни напусна залата и се запъти към ресторанта на Роза. Престори се, че не забелязва въпросителния ѝ поглед, докато преглеждаше съобщенията на таблото. Разбира се, адресът и телефонният номер на Джонас бяха там. Явно бе открил офис в Маями. От адреса тя се досети, че е искал да бъде далеч от юридическата кантора „Пейн“ в Бал Харбър. Пишеше, че всеки жител на резервата, който иска да се свърже с него, може да се обади по всяко време на деня и нощта. Кортни определено имаше нужда от отговори на някои въпроси, иначе никога нямаше да възвърне душевното си спокойствие.

Поиска от Роза молив и хартия и без да ѝ дава никакви обяснения, си записа информацията, после се обади от телефона в ресторанта, за да си уговори среща.

В три часа следобед на следващия ден, тя чакаше в приемната на Джонас.

— Господин Пейн ще ви приеме веднага — събщи важно секретарката, след като вече бе уведомила Джонас, че Кортни е дошла.

За момент изпита ревност. Секретарката и Джонас бяха в служебни отношения, но Кортни ненавиждаше факта, че друга жена може да се радва на цялото му внимание. Дори що се отнасяше до служебни отношения. Тя самата бе пример в какво можеха да прераснат те.

Кортни мина покрай бюрото на секретарката и влезе в кабинета. Беше обзаведен скромно — бюро и три стола. Място, което не внушаваше нито страх, нито заплаха. Място, където жителите на резервата щяха да се чувстват добре. Беше идеално за такъв вид дейност.

Джонас се облегна назад във въртящия се стол. Беше облечен със зелена риза, чийто цвят рязко контрастираше със загара на кожата му и с черната коса. Беше успял да се подстриже след делото, но независимо от леката промяна си оставаше най-привлекателният мъж, който бе виждала през живота си.

— Благодаря ти, че ме прие, Джонас — започна тя и седна на един от металните сгъваеми столове срещу бюрото. Присмехът в погледа му ѝ подсказа, че официалностите са излишни. — Ще ми отговориш ли на един въпрос?

— Зависи...

Явно нямаше никакво намерение да я улесни. И с право, не можеше да го вини, след всичко, което се бе случило.

— Настоящият проект ли е онзи, за който ми спомена, когато те попитах?

Той я стрелна с поглед.

— Да. С Боб обсъждахме вероятността да отглеждаме добитък в резервата, с надеждата, че той ще се превърне в жизненоважен за племето. Земята принадлежи на индианците микосуки и им бе отнета незаконно преди години. Сега е отново тяхна.

— И ти купи добитък с получените пари? — Въпросът беше чисто риторичен, тъй като тя прекрасно знаеше отговора.

— Част от парите бяха инвестирани в него. Съветът планира да построи и нова болница в резервата, но предложението все още се обсъжда.

Тя не можеше да си намери място.

— Джонас... — Стана и се подпря на бюрото му. — Нямах представа! — Потърси с поглед очите му. — Защо никога не си ми говорил за това, когато се виждахме?

Изречението му остана хладно.

— Колкото и да бяхме близки тогава, не ми бе разрешено от Съвета да говоря за това с никого, дори с теб. Бях нает по договор и лоялността изискваше да запазя плановете в тайна. Щях да изгубя доверието им, ако бях говорил за бизнеса им с някой друг.

Той казваше истината. Кортни знаеше това. Джонас бе почтен човек и именно затова бе спечелил възхищението и уважението на всеки член от племето.

— Това, което си направил, може да преобрази живота в резервата! — не можа да крие възхищението си тя. — Срамувам се, че си съставих погрешно мнение за теб. Мога само да ти кажа колко съжалявам. Надявам се, че ще можеш да ми простиш.

— Приемам извиненията ти — рече той. — Но още е много рано за генерални оценки, Кортни. Само времето ще покаже дали тази идея

ще се окаже по-продуктивна от предишните.

— Единствената причина да не успее ще бъде, ако се откажеш и предадеш отговорностите на някой друг, който не притежава твоите знания и способности.

Той се изпъна на стола си и лицето му се изопна.

— Или съм авантюрист, който отчаяно се хваща за всяка новопоявила се възможност, или наистина съм прозорлив експерт. Кое от двете, Кортни? Не мога да бъда и двете.

Тя се изчерви.

— Сега знам, че съм грешила по отношение на теб и ти имаш пълното право да ме презираш. Но това, което се опитвах да ти кажа, бе, че се надявам да останеш достатъчно дълго, докато тази програма наистина се задейства.

Той бавно се изправи.

— Ти имаш удивителната способност да четеш мислите ми и да разбираш плановете ми по-добре от самия мен.

Тя си пое дълбоко дъх.

— Боб Уили знае ли, че длъжността директор на резервата е само временна за теб?

— Временна?! — просъска той със стоманен глас и тя отстъпи назад.

— Джонас... Знам какъв е произходът ти. Може сега наистина да не си заинтересован; но има голяма вероятност в бъдеще да промениш намеренията си и да решиш да влезеш в политиката. Ще бъде истинска трагедия, ако проектът за скотовъдството се провали, точно когато племето е започнало да се осланя на теб. Те имат нужда от някой, който ще бъде с тях през целия си живот. Това е единственият начин една нова идея като тази да се осъществи и да даде добри плодове...

За нейна изненада, той отново седна. Лицето му бе безизразно. Стори й се, че минаха часове, преди той да каже нещо.

— Ако си дошла да се извиняваш, смятай, че си го направила. Имам и друга работа. Мисля, че знаеш и сама обратния път. — Той телефонира на секретарката си. — Покани следващия, с когото имам среща, Синди. После отиваме на вечеря.

Джонас я отпращаше безцеремонно. Напълно си го бе заслужила.

— Довиждане, Джонас — прошепна сподавено. Почти се препъна на прага в стремежа си да напусне кабинета му с достойнство.

Някъде след девет вечерта, Кортни спря пред къщата си в резервата и побърза да влезе. Най-накрая можеше да се отдаде на отчаянието си. Не биваше да ходи в офиса на Джонас. Нещата само се бяха влошили, ако това изобщо беше възможно.

Подскочи, когато чу някой да чука на вратата. Колкото и наивно да бе, си помисли, че може да е Джонас и притича през стаята в трескаво очакване.

— Роза!

— Може би очакваше някой друг?

Кортни прокара треперещи пръсти през косата си.

— Не, разбира се, че не. Влез.

Роза остана на мястото си.

— Не, късно е. Уморена съм и така като те гледам, отдавна трябваше да си легнала. Боб Уили ме изпрати.

— Какво има?

— Съветът на племето реши, че Джонас може да участва в „Танца на Зеленото зърно“, но ще има нужда от преводач. Боб иска да си ти.

Кортни я погледна невярващо.

— Външни хора никога не са участвали в тази церемония!

— Вярно е, но съветът направи изключение за Джонас, защото е новият директор. Боб каза, че там ще научи неща, от които ще има нужда по-късно.

Фактът, че Боб позволяваше на Джонас да стане свидетел на най-свещената церемония на племето, удиви Кортни и я накара да се убеди за сетен път, че сега Джонас бе един от тях.

— Аз няма да съм тук. Трябва да намерят някой друг.

— Откъде знаеш, че няма да си тук? Чарли е единственият човек, който знае точната дата, а той още не я е казал пред Съвета. Но ще бъде скоро.

— Не мога да го направя! — поклати глава тя непреклонно.

— Трябва. Ти си единственият човек от племето, който може да обясни всичко на Джонас, така че той да го разбере.

— Кажете на Боб, че съжалявам, но отивам да видя баща си след една седмица, преди да съм заминала за Оклахома.

— Боб няма да хареса това — рече Роза, обърна се и изчезна в нощта, като я остави по-объркана от всякога.

В четири часа сутринта, Кортни все още не бе мигвала. Дори да не заминеше, не можеше да превежда на Джонас. И той никога не би се съгласил. Боб нямаше представа за обтегнатите им отношения.

Около пет часа тя се отказа от опитите си да заспи и взе душ, след като изчисти къщата основно. Имаше нужда от физическо натоварване, за да не мисли, но нищо не помогна. Искаше ѝ се да заmine за Заир на минутата. Ако съдеше по чувствата, които изпитваше, сигурно никога вече нямаше да се върне във Флорида. Роза беше права.

Около осем часа Кортни беше готова да отиде в Маями Бийч и да закусва с Линда. Приятелката ѝ планираше прощално парти. Това беше прекрасен жест, но Кортни никога не бе имала по-малко желание да празнува.

Боб Уили я изненада, докато палеше джипа си.

— Здравей, Кортни!

Тя изтръпна, когато чу гласа му.

— Здравей, Боб.

— Роза каза, че няма да ни помогнеш за „Танца на Зърното“.

— Да. Напускам щата.

— Старейшините искат ти да превеждаш.

— Знам, но не мога.

— Кога тръгваш?

— След една седмица, броено от днес.

— Чудесно! Церемонията е насрочена вдругиден. Ще имаш време.

— Мислех, че Чарли още не е определил датата.

— Каза ми рано тази сутрин.

— И все пак не мога.

— Не виждам защо. Ти си съвсем като майка си! Казваш „не“, а имаш предвид „да“...

— Не ме насилвай, Боб!

— Не можеш да оспорваш волята на Съвета, щом веднъж са се произнесли. Освен това, те казаха, че можеш да запишеш церемонията на касета.

Кортни ококори очи от учудване.

— Защо се съгласяват на подобно нещо?

— Джонас им обясни, че винаги си се борила да спасиш и съхраниш нашата култура и аз съм съгласен с него. Иначе внуците ми в града може никога да не научат за нашите обичаи и ритуали. Какво ще кажеш?

Какво можеше да каже? Даваха ѝ възможност да запише танца и песните от най-свещената и древна церемония на племето микосуки. Та те ѝ гласуваха пълно доверие! Това беше висш комплимент, който щеше да зарадва безкрайно майка ѝ, ако беше жива. Това още веднъж ѝ доказва силното влияние на Джонас над старейшините.

Той можеше да прецени какво би означавало за нея да включи ритуала на „Танца на Зърното“ в темата си.

Още веднъж му дължеше благодарност. Никога нямаше да може да му се отплати.

— Джонас съгласен ли е да превеждам?

— Разбира се! Каза, че ти си най-подходящата.

Тя облегна глава на таблото.

— Добре. Ще го направя... Предай на старейшините, че за мен е чест да ми позволят такова нещо.

— Ще им кажа.

— Къде ще се състои церемонията?

— Роза ще ти обясни.

Сбогуваха се и Кортни потегли замаяна. Въпреки че едва ли искаше да си го признае, се чувстваше необичайно развълнувана, че ще може да прекара още малко време с Джонас, преди пътищата им окончателно да се разделят.

Нейната майка ѝ бе позволила да гледа „Танца на Зърното“ на тринайсет години, но да го гледа с Джонас до себе си, щеше да бъде напълно различно преживяване. Особено след като ритуалите продължаваха четири дни и четири нощи. През тялото ѝ премина вълна от желание само при мисълта, че отново ще бъде с него. Трябваше да прикрива чувствата си по някакъв начин, докато бяха заедно. След случилото се вчера, беше очевидно, че Джонас нямаше да ѝ създава проблеми.

Както често се случваше напоследък, докато караше към града, си мислеше все за него. Но по време на закуската тя бе съсредоточила вниманието си върху храната, а Линда коментираше. Това я накара да се чувства ужасно. Най-добрата ѝ приятелка щеше да си създаде куп

неприятности с прощалното плувно парти и барбекюто, които планираше през следващия уикенд. А всичко, за което Кортни бе в състояние да мисли, бе Джонас. Какво щеше да се случи, когато се срещнеха отново?

Помоли приятелката си да ѝ прости, че не може да се включи в приготовленията. Но Линда я познаваше много добре и предложи да поговорят за това по-късно през седмицата.

Линда все още не бе се съвзела напълно от нещастна любов и можеше да разпознае симптомите.

Кортни прекара останалата част от деня в университета, като довърши някои неща и после се върна да вечеря в резервата. При Роза цареше голямо оживление.

Томи, синът на вожда, планираше да обяви намерението си да се ожени за момичето, което обичаше, по време на „Танца на Зърното“. Тя живееше по-надолу по пътя и родителите ѝ очакваха да бъде ухажвана по традиционния начин.

Докато Кортни вечеряше и си говореше с Томи, влезе Франк Бърд. Личеше колко му се иска да седне до нея, но не се осмели, когато видя, че е заета с друг. Най-накрая той си тръгна, а Кортни продължи да разговаря с Томи, чиито очи светеха от щастие и надежда. Завиждаше му за това, че знае какво иска и може да живее с момичето, което обичаше, без никакви опасения или усложнения.

Кортни се прибра в меланхолично настроение и спа лошо. За нейна изненада, Асияхоло и още един братовчед почукаха рано сутринта на вратата ѝ. Бяха дошли за „Танца на Зърното“, но мислеха да половуват малко преди началото на церемонията.

Тя им приготви закуска. Асияхоло изглеждаше доволен, че Джонас ще присъства на „Танца на Зърното“. Той искаше да поговори с него за някакви риболовни тънкости.

По-късно Кортни разбра, че повечето от членовете на племето бяха отишли до едно скрито място близо до пътя Тами ями, за да разчистят площите за танците и да направят колиби. Церемонията щеше да започне на следващата сутрин.

Джонас още не се бе появил, но тя не се съмняваше, че ще бъде на уреченото място в зори. След пътуването им до вътрешността на Евърглейдз тя бе сигурна, че той ще удържи на думата си и ще почете с присъствието си племето и прастарите му обичаи.

Когато в ранната юнска утрин небето порозовя, Кортни се изми и си облече микосукската рокля и мокасини. Не сложи грим, но не можеше да направи нищо с новата си прическа. Единствената проява на суета от нейна страна, бе, че сложи от любимия си лек парфюм. Джонас винаги забелязваше и най-дребната подробност, а тя искаше последният му спомен за нея да бъде прекрасен.

Знаеше, че чувствата ѝ към него никога няма да се променят, дори да доживееше до дълбока старост като баба си. Кортни не можеше да си представи да се омъжи за друг. Това вероятно обясняваше защо изпитваше толкова голямо удоволствие всеки път, щом си помислеше, че ще прекара четири дни с него.

След закуска двете с Роза отидоха с джипа на Кортни до площадката, където щеше да се състои церемонията. Бе натоварила цялото си оборудване за запис.

— Джонас вече те чака — каза Роза, когато спряха под няколко ниски дървета.

Кортни веднага го забеляза. Беше облечен с джинси и бяла плетена спортна блуза, която прилепваше към гърдите и раменете му, подчертавайки силата им. Беше сам и се бе замислил.

Както винаги поразителният му вид и магията на неговото присъствие завладяха сетивата и разума на Кортни.

Не бе сигурна дали ще се справи през следващите няколко минути, какво остава през следващите няколко дни, без да се хвърли на врата му и да...

— Кортни, Роза — кимна той и помогна на по-възрастната жена да слезе от джипа, преди да заобиколи от страната на Кортни. Но тя вече бе предусетила намеренията му и скочи, след което веднага отиде да вземе оборудването си от багажника.

— Ще се видим по-късно — промърмори Роза и тръгна към една от колибите в далечината.

Жените бяха заети с приготвянето на храната, а мъжете се събираха, за да започнат ритуала.

Джонас ѝ помогна да разтоварят снимачната техника.

Очите му блестяха със странен нефритенозелен цвят на ранната утринна светлина. Тя се осмели да погледне към сериозното му лице и рече:

— Ако не беше ти, никога нямаше да ми дадат тази възможност, Джонас! Много съм ти задължена и ти благодаря.

— Защо благодариш на мен? Племето реши — каза той кратко.

— Защото ти винаги намираш начин да накараш хората да направят това, което искаш, без да го осъзнават.

— Без да подбирам средствата, с които си служа — довърши той горчиво.

— Не съм казала това.

— Не, казвала си го.

— Аз... Извинявай — прошепна тя. Усещаше как силно трепери.

— След като ще ти превеждам, бих искала да си даваме вид, че все още сме приятели.

— Такива никога не сме били! Ти не знаеш значението на тази дума.

ОСМА ГЛАВА

— И Боб Уили продължава да ми повтаря, че съм като майка си, а тя бе самотна цял живот. Предполагам, че го прави, за да си извлека поука...

— Съжалявам! Не трябваше да ти го казвам, Кортни.

Тя избърса влажната си длан в джинсите.

— Не, Джонас, имаш право. Прибързах със заключенията си, повярвах на другите, вместо на теб.

Очите му потърсиха нейните.

— Интересно ми е да знам кой от офиса те накара да повярваш, че съм се възползвал от племето, за да се облагодетелствам?

— Бих предпочела да не ти кажа.

— Твоята лоялност към баща ми не ме учудва...

— Не беше баща ти!

Не искаше да дава на Джонас повече основания да мрази Сайлас. Но той не се успокои.

— Ти изглежда беше в някакви особени отношения с баща ми, които изглежда останалите не одобряваха. Какво ще кажеш?

— Вярно е, че често ми диктуваше до късно, след като всички си бяха отишли. Понякога идваше в компютърната зала и разговаряхме. Много бе изненадан, когато откри, че се интересувам от генеалогия и тъй като това е и негово хоби, станахме приятели.

— А и каквато си търпелива, сигурно го изслушваше всеки път и постепенно той започна да ти доверява и други неща, нали?

Тя отметна глава.

— Не бих казала, че ми е доверявал някакви тайни, та той непрекъснато говореше на всички за теб. Със сигурност знаеш, че обожава земята, по която стъпваш. В това отношение много си приличат с баща ми. Може би това е цената, която плащаме като единствени деца...

Джонас прокара пръсти през черната си коса и продължи да я гледа.

— Разкажи ми за „Танца на Зърното“.

Неочакваният обрат на разговора изненада Кортни, но тя бе благодарна, че избегнаха неудобната тема.

— Това е главният религиозен ритуал на племето микосуки. Старейшините постят, кръщават се деца, сключват се бракове, свиква се племенният съд...

— И какво предстои сега? — погледна той към мъжете и момчетата, които струпваха дърва за огъня.

— Шаманът минава през обредно къпане, и чак тогава поема ръководството на церемониите. По-късно през деня ще започне играта на топки — жени срещу мъже.

— Може ли и аз да участвам?

— Боб Уили очаква точно това от теб. Вечерта ще има танци. Томи е решил да засвидетелства на своята избраница чувствата и намеренията си.

— Само Томи ли?

— Всеки млад мъж, който иска да се ожени, може да си избере една от девойките.

— А после?

Тя преглътна.

— Ако тя покаже, че е поласкана от поканата чрез смеха, блясъка в очите или начина си на танцуване, това означава, че той може да я придружи и да поговорят. Може дори да я покани да се хранят край неговия огън. Ако нещата потръгнат, той ще продължи да я ухажва, макар да не са им позволени волности, дори целувки. Тя ще яде от месото на сърната, която той е убил. А когато родителите и на двамата се съгласят, ще бъде определен денят на сватбата.

— Къде ще се състои тя?

— На този специален ден тя ще го чака в родната си колиба. Ще наблюдава пътя в очакване и при залез-слънце той ще се появи...

Гласът ѝ затихна. Представи си как чака Джонас, макар със сърцето си да усещаше, че това никога няма да се случи. Не и след всичко, което му бе причинила.

— И после? Не ме оставяй в неведение, искам да знам.

— Тя го посреща и му казва колко е щастлива, че е дошъл. Той влиза в колибата. И това е началото на съвместния им живот.

— И никакво официално искане на съгласие, никакви клетви?

— Нещата са ясни, след като са изразили чувствата си по време на „Танца на Зърното“ и цялото племе е станало свидетел на това.

— Ако всичко беше толкова просто и безпроблемно в света на белите, повечето от хората с моята професия щяха да останат без работа — рече той сухо. — Ами ако момичето промени решението си?

— Тогава не го посреща на входа на колибата и той си отива.

— И не се мъчи да я спечели отново?

— Не. Всеки трябва да приеме другия по своя собствена воля. Хората от племето не одобряват насилието над личността.

— И никога не упражняват такава?

— Не, доколкото съм чувала.

Джонас стисна устни.

— Баща ти участвал ли е в „Танца на Зърното“?

Всеки следващ негов въпрос я караше да се чувства все по-неловко.

— Не. Ти си един от малцината бели мъже, за които съм чувала, че са били поканени да участват.

Тя го чу развълнувано да си поема дъх.

— Тогава май трябва да се включа в събирането на дърва.

— Тази вечер ще запалят огромен огън и ще се изиграят няколко ритуални танца, преди да започне ритуалът по ухажването. Ще се погрижи за записващата техника, докато ти помагаш на мъжете. Когато огладнееш, ела, ще отидем да похапнем, Роза приготвя фазан.

— Добре — обеща той и тръгна.

Тя го изпрати с поглед. Самоуверената му мъжествена походка я накара да затаи дъх от вълнение. Дали още се интересува от нея? Ще разбере, ако я покани да танцуват тази вечер, а тя ще му се усмихне и ще му покаже, че той е избраникът на сърцето ѝ. След това ще го последва край огъня, ще яде от храната му и ще се сгуши близо до него под огромната луна на Флорида.

Един от старейшините ѝ махна и я извади от унеса ѝ. Тя се изправи и отиде да пренесе записващата техника. Провери апаратурата, след което отиде в колибата за готвене да помогне на Роза. По-късно следобед бе готова да запише церемонията от самото начало.

„Танцът на Бащата на Херон“ беше древен колкото самото племе. Докато Кортни записваше песните, Джонас се настани в кръга на

мъжете да наблюдава танците. Пламъците избуяха към небето и сенки заиграха по лицето на мъжа.

Сърцето на Кортни трепваше всеки път, когато го погледнеше. Очите му блестяха като смарагди. По време на ритуала той нито веднъж не погледна към нея. Бе съсредоточил цялото си внимание върху танцьорите. Наранена от безразличието му, тя отиде до джипа за резервна касета.

Не беше сигурна колко дълго може да издържи да гледа как младите влюбени изпълняват любовния ритуал, знаейки, че Джонас е сред публиката.

Ноцта я омагьосваше с очарованието си. Вече не искаше да крие любовта си. Само един поглед би му бил достатъчен да види желанието, блестящо в очите ѝ.

Един след друг младите мъже се насочиха към своите избраници. Кортни видя как любимата на Томи го последва до празното място в кръга, завъртя се около него, без да го изпуска от очи, извивайки сладно тяло под звуците на мелодията.

Томи стоеше гордо със скръстени на гърдите ръце. Не биваше да поглежда към нея. Трябваше да се преструва на недостъпен, но Кортни забеляза как ѝ хвърля крадешком погледи, с цялата невинност и радост на младото си влюбено сърце. Сцената я развълнува.

Тогавя се случи нещо, което би трябвало да предвиди. Франк Бърд се изправи и тръгна към нея. Роза я бе предупредила, но тя не бе обърнала внимание на думите ѝ. Може би не трябваше да сядя между другите жени и девойки. Напрегнатото му изражение я смути.

Знаеше, че, ако му откаже, ще го обиди жестоко. Но ако от учтивост приемеше поканата му, Франк щеше да сметне, че е съгласна да я ухажва. Налагаше се да му откаже. Изражението ѝ трябва ясно да бе издало паниката и объркването ѝ, защото в този миг Джонас също се изправи. Седеше по-близо и успя да изпревари другия. Изненадващата маневра накара Франк да потърси друго момиче в тълпата.

Кортни повдигна очи към Джонас и забеляза блесналия му поглед. Сърцето ѝ лудо заби. Кръвта забуча в ушите ѝ. Изглежда той идваше винаги навреме, за да я спаси, но този път като че ли и той бе завладян от магията на тази неповторима нощ.

По всяка вероятност беше предусетил какво може да се случи и бе предотвратил инцидента. Ала за Кортни това криеше особен подтекст. Индианската ѝ кръв заговори. Като в транс, тя бавно се надигна и без никакво колебание отвърна на погледа му. За пръв път, откакто се познаваха, се почувства свободна да изрази любовта си, макар да знаеше, че след този танц няма да го види повече. Смело го призова с очи да я последва в кръга от танцуващи двойки и той прие предизвикателството.

Тя проследи с гордо доволство начина, по който той кръстоса силните си ръце на гърдите. Искаше ѝ се да извика на всички присъстващи: „Той е моят ловец, моят воин, моят мъж — бащата на моите деца, повелителят на моето сърце и моята душа! Той ме закриля и е мил с мен... Той е господарят на моето тяло, изцелителят на моето сърце...“.

Както цветчетата на лавандулата откликват на ласките на слънцето, разтваряйки виолетовите си фунийки, тъй и любовта на Кортни към Джонас струеше от цялото ѝ същество, когато пристъпи към него, замаяйки дългата си пола и обвивайки страстно крака му.

Всичко и всички бяха забравени. Песента я омая и сърцето ѝ заби още по-силно. Тя го погледна смело в очите, сякаш го призоваваше да споделят най-съкровениите си тайни.

Древният танц приближаваше кулминацията си. Кортни падна на колене пред Джонас и повдигна ръце с отворени нагоре длани, сякаш го умоляваше да приеме дара ѝ. Този жест означаваше, че сърцето ѝ му принадлежи завинаги. Любовното послание като омайващо ухание, трябваше да го обгърне томително в горещия нощен въздух и да го упои. Той бе нейният избраник, той бе пленил сърцето ѝ още първия път, когато го срещна. Внезапно песента секна, но сърцето ѝ продължаваше лудо да бие. Тя се изправи и му се усмихна пленително, преди да сведе поглед.

През цялото време лицето му остана непроницаемо. Той последва останалите танцьори и седна до огъня, като си избра по-отдалечено място. Кортни го последва и седна до него.

За разлика от другите влюбени, вече не му изпращаше послания с поглед. Почувства се странно изнемощяла след танца, бе вложила цялата си душа. Бе като празен съд. Буйният миг живот бе приключил и бе останала само пепел...

— Ще ти донеса нещо за ядене — каза тя тихо и понечи да се изправи.

— Не съм гладен — възпря я той, като неочаквано я хвана за ръката. Дрезгавият му глас бързо я изтръгна от магията.

— Такъв е обичаят, Джонас. Дори да не си гладен, трябва да ти донеса нещо.

Той дълбоко въздъхна и рече:

— И гледай да се върнеш, Кортни. Трябва да поговорим. Ако си наумила да избягаш, бъди сигурна, че ще те открия, където и да отидеш!

Неприкритата решителност в предупреждението му, я накара да потрепери. Тя скочи и бързо отиде в колибата за храна. Никой друг не можеше да вложи толкова чувство в думите си като Джонас. Може би танцът го бе разстроил. Сега цялото племе знаеше на кого принадлежи сърцето ѝ. Тя се бе отплатила за бързата му намеса с по-предизвикателен танц и от този на Саломе. Не знаеше какво я бе прихванало.

Роза я изгледа пронизващо, докато слагаше в две чинии месо от фазан и сладки картофи, но за щастие замълча.

Кортни побърза да излезе. Занесе храната и я постави на земята пред Джонас. Докато сядаше, усети как той проследява с поглед извивките на тялото ѝ, чертите на лицето, екзотичните ѝ тъмнокафяви очи... През напрегнатото ѝ тяло премина гореща вълна.

Той не се докосна до храната. Само рече:

— Голямо представление беше!

Не смееше да го погледне.

— Направих го заради Франк.

— Нима?

Една вена пулсираше на слепоочието му.

— Трябваше да изглежда убедително. Цялото племе го гледаше и беше важно да запази честта си. След като ти го изпревари и ми предложи, трябваше да накарам всички да повярват, че ти си моят избраник. По този начин не обиждах Франк. Сега племето приема, че така е било писано и не са наранени ничии чувства. Той избра друго момиче и сега може да държи главата си изправена, защото тя отвърна на чувствата му.

Той присви очи.

— Но Франк наистина те искаше!

— Само така му се е струвало. Аз просто съм обект на любопитство...

— Не вярваш в това, нали? — провлече той. — И друг път съм го виждал да те поглъща с очи. Усетих го и тази вечер. Ако с поглед се убиваше, щях да съм мъртъв...

— Това е абсурдно!

Джонас взе парче месо и отхапа.

— Ти нямаш представа какво въздействие оказваш върху мъжете, Кортни!

Тя не знаеше какво да отговори и хапна малко от сладките картофи, но едва ги преглътна.

— Джонас, благодарна съм ти, че ме спаси в тази деликатна ситуация, но трябва да ти кажа, че не изпитах единствено облекчение, когато ти...

— Наистина ли?

— Нима се съмняваш в думите ми?

— Не знам... Сигурно има доста мъже, които биха те искали във вигвамите си. Това, което направи Франк, изисква много кураж. Не всеки мъж би се претрашил да ти предложи, дори да е болен от любов по теб.

— Толкова ли съм недостъпна?

— Сама прецени. — Той си взе от сладките картофи. — Ами сега?

— Какво имаш предвид?

— Свърши ли церемонията за тази вечер?

— Не. Сега мъжете ще се оттеглят на определеното място и ще се отдадат на пост. Жените ще спят сами в колибите. Утре мъжете ще изпият специално приготвено питие за прогонване на нечистите сили и ритуалните танци ще продължат. По-късно някои от тях ще отидат на лов за бяла чапла, заради перата, използват ги в следващата церемония. На по-следващия ден ще заседава племенният съд и ще се раздава наказания. Тринайсетгодишните ще получат имена и всички ще ядат покълнали зърна, символ на пролетта.

Джонас кимаше разбиращо.

— Колко пъти си присъствала на танца?

— Гледала съм го веднъж като дете, нали ти казах.

Той се замисли.

— А какво ще правят новите двойки?

— След като се нахранят, ще се разделят.

— И кога ще се съберат отново?

— През следващите няколко дни те сами ще намерят начин да се срещнат. Могат да се разходят в гората или да се приютят зад някой храст и да си поговорят тихо.

— Но не е разрешено да се целуват, нали?

Тя се опита думите ѝ да прозвучат спокойно.

— Не. Това не е техният начин да покажат, че се обичат...

— А какъв е той?

— Не знам точно...

Беше много развълнувана и припряно започна да събира чиниите.

— Искаш да кажеш, че не знаеш какво се случва между влюбени?

Тя се изчерви.

— Да, разбира се, че знам, но трябва да са женени.

— Значи според микосукските обичаи младите двойки запазват целомъдрие до първата брачна нощ?

— Да, ако уважават традициите.

— А ти уважаваш ли ги?

— Знам, че е старомодно, но...

— Е, сега вече получих отговор на някои въпроси, които ме измъчваха от известно време.

Настъпи тишина. Кортни се огледа и за своя изненада откри, че повечето двойки са си тръгнали. Толкова бе погълната от разговора с Джонас, че не бе забелязала.

— Ако искаш да разбереш какво правят мъжете тази нощ, по-добре ще е да се обадиш на Боб Уили.

— Смятам да се присъединя към охраната тази вечер, в случай че някои хулигани се развихрят. Ще се върна рано сутринта.

Планът му не трябваше да я изненадва. Като директор на резервата, най-важната му отговорност бе безопасността и благополучието на жителите. Въпреки че племенната охрана си знаеше задълженията, Джонас искаше да бъде наоколо.

— И аз трябва да вървя. Ще се видим утре сутринта, когато ще запиша песента на шамана.

— С Роза ли ще останеш цяла нощ?

— Не. Отивам си вкъщи, за да запиша текстовете на компютъра. След това ще направя копия на песните, които записах.

— Надявам се, няма да се връщаш сама.

— За бога, Джонас, аз не съм дете!

— Точно това ме тревожи. Остави чиниите и аз ще те придружа, за да съм сигурен, че всичко е наред.

— Не бива да се безпокоиш за мен!

Тя изтича към колибата. Остави чиниите на Роза, която си говореше вътре с другите жени.

— Роза, отивам си вкъщи, но ще дойда пак към седем сутринта — съобщи тя и побърза да тръгне, защото не искаше да обсъжда личните си проблеми.

Когато напусна мястото на церемонията с касетите и снимачната техника, завари Джонас да я чака в джипа си, паркиран до нейния. Бе запалил фаровете си, за да освети пътя. Тя тайно се зарадва.

Десет минути по-късно си беше вкъщи и тъкмо се канеше да помахна на Джонас за довиждане, когато, за нейна изненада, той скочи от джипа и я последва в къщата с обяснението, че трябва да провери спалните и кухнята.

— Какво има, Джонас? Защо си толкова предпазлив?

— Почти всички са на церемонията и ти няма да си в безопасност, ако някои от онези пияни хулигани, решат да посетят резервата.

Тя не се бе замисляла досега за тази опасност. Той имаше право. През последните няколко месеца се бяха случили няколко инцидента, за които знаеше от Роза.

— Както виждаш, тук няма никой. Веднага щом си тръгнеш, ще заключа вратата и ще проверя прозорците.

Изражението му остана мрачно.

— Имам лоши предчувствия, ще поостана малко.

Кортни сложи нещата си на масичката за кафе и се отпусна на канапето. Не беше очаквала, че ще се наложи да го развлича тази вечер в дома си. Всъщност нещата не се развиваха според очакванията ѝ, откакто го бе срещнала призори.

— Нима очакваш неприятности?

— С Боб имаме някои неща предвид. Мисля да отида до клиниката и до ресторанта и после ще се върна. Не отваряй на никого.

— Няма — прошепна тя. Започваше да се страхува за него, макар да знаеше, че той може да се справи с всяка ситуация. — Бъди внимателен!

— Казваш го така, сякаш се тревожиш за мен — подигра й се той. — Ще се върна!

Джонас излезе и тя заключи вратата. Нямахте да си легне, докато не го види отново жив и здрав. Отиде в кухнята и си взе една кока-кола.

После седна пред компютъра и се опита да запише видяното днес. Но не можеше да се съсредоточи, като знаеше, че може да се върне всеки момент. Или още по-зле — да не се върне. Нищо чудно да е попаднал в опасна ситуация.

От половин час се разхождаше нагоре-надолу из всекидневната почти изпаднала в паника. Единственото, което можеше да направи, бе да излезе навън и да го потърси. Представи си, че в този миг той може би лежи някъде ранен и реши да предприеме нещо.

Измъкна се навън, но Джонас тутакси се изправи пред нея.

— Мисля, че ти казах да стоиш вътре!

— Нямахте те толкова дълго, че започнах да се тревожа!

Той влезе в къщата и затръшна вратата. По погледа му личеше, че се забавлява.

— И какво мислеше да правиш, ако ме бе намерила проснат в прахта?

Кортни неволно потръпна.

— Не знам...

Той вдигна глава.

— Звучи малко нетипично за теб.

Прикритата ирония в гласа му не й убягна.

— Искаш ли нещо за пиене?

— Не.

Бе в особено настроение. Не го бе виждала такъв.

— Сега, след като се увери, че всичко е наред, няма ли да си тръгнеш?

— Искаш да си отида ли?

— Разбира се, не те гоня, но...
— Добре, защото нямам никакво намерение да си ходя!
Тя се подпря на близкия стол.
— Забеляза ли нещо подозрително навън?
— Не, все още е рано.
— Е, ако няма какво повече да направя за теб...
— Не бих казал — промърмори той дрезгаво.
Устата ѝ пресъхна.
— Мисля...

Но преди да успее да каже нещо, той се пресегна и обгърна лицето ѝ с длани. Бавно и неумолимо устните му се сведоха над нейните и тя вече не бе в състояние да мисли. Съществуваше единствено Джонас и търсещите му устни. Беше искала и имала нужда от това толкова дълго, че не се и опита да го отхвърли. Бе разпалил огъня в нея и той не можеше да бъде потушен лесно.

Джонас я притисна към тялото си. Неземно удоволствие! Кортни го погали, както бе правила неизброимо много пъти в сънищата си, както бе искала да направи и тази вечер, докато танцуваха.

— Имаш ли представа какво правиш с мен? — прошепна той, усетил уханието на парфюма ѝ. — Желая те толкова много...

Усещаше подобно неудържимо желание само когато бе с Джонас, а тази вечер любовта му бе в състояние да помете всичките ѝ задръжки.

— Люби ме, Джонас! — помоли тя и покри лицето му с целувки, като се притисна към него, за да усети биенето на сърцето ѝ.

Този страстен зов премахна и последните ѝ съмнения и в изблик на копнеж, тя обви ръце около врата му, като го целуна пламенно.

— Остани при мен тази нощ! — прошепна тя и зарови пръсти в черната му коса.

Той потрепери под ласките ѝ и я накара да усети още по-силно странната власт, която имаше над него.

— Съзнаваш ли какво говориш? — Дълбокият му глас достигна до нея, докато устните му целуваха очите, устните, косата ѝ, като оставяха парещи следи и караха кръвта ѝ да кипи като тъмно вино във вените.

— Всичко, което съзнавам, е как се чувствам сега — призна тя.
— Важното е, че съм с теб. Искам го толкова отдавна! — Гласът ѝ

затрепери. Тя трескаво целуна ръката, която галеше страната ѝ, сякаш не можеше да се насити на нежността му.

— Ами ако забременееш? — промърмори той. Плъзна ръце по раменете ѝ и я отдалечи от себе си. — Може да има последствия...

Цяла вечност ѝ трябваше, за да достигнат думите му до съзнанието ѝ, но когато това стана, в тялото ѝ нахлу хлад и тя се отдръпна. Трябваше да му е благодарна, че бе запазил разума си, докато тя напълно бе загубила контрол над чувствата си. Но странно, изпита обίδα и мъка, че бе прекъснал този прекрасен любовен миг.

Бе ѝ предоставил крайното решение, но го бе предопределил. Усети го. Може би все още я желаше, но нещо у нея бе умряло. Нещо неуловимо бе се промъкнало между тях и бе изместило очарованието. Може би никога вече нямаше да е същото...

— Кортни?

Ръцете му все още я докосваха и той неумолимо изучаваше лицето ѝ, сякаш търсеше да открие нещо. В погледа му просветна студенина, когато тя напълно се освободи от прегръдката му.

Насили се да се усмихне и рече:

— Наистина не бива да рискувам да забременея, точно преди да замина за Оклахома. Прав си. Не осъзнавах какво говоря и какво правя. Може би танцът ми е повлиял или...

— Кортни! — шепнешком произнесе той името ѝ, но тя вече не бе обезумялата от любов жена, която му се бе предложила толкова открито, в желанието си да му принадлежи изцяло поне една-единствена нощ.

— Знаеш ли — започна тя с треперещ глас, — толкова пъти вече ти благодаря, че се чувствам смутена, но тази вечер можеш да си излезеш през вратата, по-сигурен от всякога, че дните ти на мой спасител свършиха...

— За какво говориш? — прекъсна я той ядосано и пристъпи към нея, но тя се отдръпна.

— Бих искала да си тръгнеш. Ако имаш нужда от преводач утре, Роза ще бъде много доволна да ти помогне. Тя е една от най-големите ти почитателки.

Лицето на Джонас изглеждаше сиво под приглушената светлина на нощната лампа.

— Не искаш да си отида наистина, нали, Кортни? Споменах възможността да забременееш само защото съм загрижен за теб.

— Извърши доброто си дело за тази нощ! Моля те, върви си!

Лицето му се изкриви в гримаса.

— Но ако възникне проблем, наоколо няма да има никой, който да ти помогне.

— Ти не си мой пазач, Джонас.

— Разбирам... — Въздухът бе натезал от напрежението помежду им. — Мисля, че ме убеди напълно! — Обърна се рязко и изчезна през вратата.

Ако Кортни вярваше, че не е възможно да изпита по-силна болка, грешеше. Без да е способна да мисли, тя се свлече на стола и остана неподвижна, докато не чу първите птичи песни, оповестяващи пукването на зората. Едва тогава тялото ѝ излезе от вцепенението и тя се разрида.

Плака толкова дълго, че можа да отиде на церемонията едва следобед. Очите ѝ бяха подпухнали и блуждаещо затърсиха Джонас сред мъжете, които играеха на топка. Не го видя никъде. Обърна поглед към колибите за готвене. Забеляза Роза да приготвя месото.

— Какво се е случило?

Досадните натяквания бяха последното нещо, от което имаше нужда.

— Превежда ли на Джонас тази сутрин? — попита я Кортни, като предпочете да не отговори на въпроса ѝ.

— Не. Мислех, че ти му превеждаш!

Сърцето ѝ се сви от страх.

— Виждала ли си го въобще?

— Не. Пак ли сте се скарали?

— Роза! Трябва да знам дали някой изобщо го е виждал наоколо. Когато си тръгна миналата нощ, той отиде да патрулира, но трябваше да се е върнал, защото знам, че искаше да гледа танца на Чарли.

— Джонас може да се грижи за себе си!

— Все пак искам да знам дали някой го е виждал. Можеш ли да попиташ Боб Уили?

Роза замълча.

— Ще видя какво мога да направя. Ти наглеждай печеното, докато говоря с вожда.

Кортни разбираше, че и тя е разтревожена, макар никога да не би си го признала.

От колибите се носеха вкусни миризми, но Кортни нямаше никакъв апетит. Опита се за сетен път да различи черната коса и слабото тяло на Джонас сред мъжете.

В мига, в който видя Роза да се приближава със сериозно изражение, тя изтича да я пресрещне.

— Какво откри?

— Джонас няма да присъства на „Танца на Зърното“.

— Защо? Какво се е случило?

— Казал е на Боб Уили, че баща му е получил сърдечен удар.

— О, не!

Горкият Джонас! Това ставаше толкова скоро след като бе напуснал кантората. Може би заради влошените им отношения. Сигурно Джонас се самообвинява.

След случилото се снощи, нямаше да му хареса, ако тя разпитва за баща му или го съжалява. Не биваше да усложнява отношенията им, като се опитва да го търси.

А не можеше и да се обади в кантората и да попита.

— Роза, трябва да отида до Маями. Не съм сигурна кога ще се върна. Ако ти покажа как се работи с техниката, ще заснемеш ли ритуалите, които ще бъдат изпълнени довечера, и ще се грижиш ли за багажа ми, докато се върна?

— Да. Иди при Джонас! Той има нужда от теб.

Роза явно напълно одобряваше решението ѝ. Бе сериозно загрижена за Джонас и в пълно неведение за истинското състояние на нещата между тях двамата.

Нямаше смисъл да ѝ разказва всичко — би ѝ се подиграла и би ѝ казала, че е също толкова твърдоглава като майка си. Роза бе наблюдавала танца ѝ и никаква земна сила не можеше да я убеди, че чувствата ѝ не са истински. В това бе проблемът. И за Кортни те бяха най-истинското нещо, което бе изпитвала, и каквото и да кажеше или направеше, едва ли някога щеше да го промени.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Кортни? Знам колко ти е струвало, но нямах възможност веднага да ти благодаря както подобава, за всички растителни образци, които си събрала. Те са фантастични!

Партито на Линда бе към края си. Кортни се бе помъчила да изглежда ведра пред приятелите си, но вече не издържаше. Искаше ѝ се и Брус Тауърс да си тръгне.

— Радвам се, че съм донесла нещо, което те е заинтересувало.

Той беше типичния учен — с изрядно оформена брада и мустаци, и очила с тъмни рамки.

— Донесла си някои видове, които не съм срещал никъде другаде. Следващия път, когато отиваш във вътрешността на Евърглейдз, мога ли и аз да дойда с теб?

Кортни се усмихна.

— Когато планирам следващото си пътуване, ще ти се обадя предварително, но това няма да стане по-рано от година.

— Чух за твоите успехи. Поздравления! Ще станеш известна сред научните среди, докато аз се мъча със студентите.

— В науката известността е преходно явление, Брус. Само остаряваш и ставаш по-суетен и по-честолобив.

Той я погледна сериозно.

— Е, ти и сега си суетна. Предполагам, че няма дори да приемеш да вечеряш с мен, преди да си напуснала Маями.

— Наистина не мога! Отлитам за Заир утре сутрин, за да видя баща си и оттам заминавам направо за Оклахома. Иначе, не бих имала нищо против.

— Съжалявам, Брус — намеси се Линда, — но търсят Кортни по телефона.

Сърцето ѝ се разтуптя. Може би е Джонас! Но Линда поклати глава едва забележимо, усетила вълнението ѝ.

— Извини ме, Брус — каза Кортни, колкото може по-спокойно, като се чудеше кой ли може да е. Реши да се обади от спалнята, която

споделяше с Линда през последните две ноци. Седна на леглото и се пресегна за телефона.

— Ало?

— Кортни Блейк ли е на телефона? — Гласът беше женски и й стори познат.

— Да — каза тя бавно и изведнъж позна кой се обажда. — Госпожа Пейн?

— Да, аз съм. Силвия от офиса ми каза, че мога да ви намеря на този телефон. Ако се обаждам в неподходящо време, мога да позвъня друг път.

— Не. Как сте? Как е господин Пейн? Толкова съжалявам за случилото се! Надявам се, че вече е добре.

— Сърдечният удар беше слаб, Кортни, и той вече излезе от болница. При условие, че спазва лекарските препоръки, ще надживее всички ни. Получи цветята. Прекрасни са! Благодарим ви.

— Радвам се, че мога да му покажа по някакъв начин колко се тревожех. Цяло щастие е човек да работи за него.

— Той също постоянно ви хвали, скъпа моя. Вярно ли е, че напускате Флорида, за да правите изследвания някъде другаде?

— Да. В Оклахома.

— Джонас спомена нещо по този въпрос преди няколко седмици. Дълго ли ще отсъствате?

— Най-малко осемнайсет месеца, а може и повече.

Последва тишина.

— Нямах представа, че няма да ви има толкова дълго време. Може би ще намерите свободен ден да дойдете на вечеря вкъщи, преди да заминете?

— Безкрайно съм ви благодарна за поканата, но се боя, че няма да мога. — Беше толкова развълнувана, че едва говореше. — Заминавам за Заир утре сутрин и след това няма да се връщам тук.

— За Заир? Баща ви живее там, нали? Колко хубаво, че ще успеете да го видите, преди да се заемете с новия си проект.

— Да. Очаквам с нетърпение срещата.

— Сигурна съм в това, но трябва да ви кажа колко съжалявам, че не знаех по-рано. И Сайлас ще бъде разочарован. И двамата много ви харесахме, когато Джонас ви доведе вкъщи.

Кортни не искаше да продължават повече този разговор. Той я караше да мисли още повече за Джонас. А и нещо в забележките на госпожа Пейн я навеждаше на мисълта, че Джонас изобщо не е споменал за разрива между тях.

— Радвам се, че се обадихте. Моля ви, предайте най-добрите ми пожелания на господин Пейн.

— Разбира се. Джонас ли ще те закара до летището?

Неочакваният въпрос накара Кортни да затаи дъх.

— Всъщност моята приятелка Линда ще ме закара. Джонас трябва да е постоянно на разположение на новата си отговорна длъжност и няма да може...

Последва още една неловка пауза.

— Той много харесва новата си работа. За голямо съжаление на Сайлас, мисля, че синът ми е открил своето призвание другаде. Кой би си помислил!

— Не съм сигурна, че ви разбирам...

— Когато Джонас съобщи на баща си своето намерение да се оттегли от компанията и да стане директор на резервата, Сайлас помисли, че се шегува. Но скоро след това последва неговото назначение и...

— Значи смятате, че това е трайна промяна в живота на Джонас?

— Определено!

— Винаги съм мислила, че амбициите му са в политиката.

— О, не, за бога! Преди години Джонас не изключваше тази идея, но баща му беше този, който го подтикваше. Ала по-късно той се заинтересува от проблемите на индианците и престана да мисли за голямата политика.

Впечатлена от това поредно доказателство за намеренията на Джонас, Кортни се изправи от леглото, като се мъчеше да овладее обзелото я вълнение.

— Но господин Пейн винаги е говорил за това!

— Да, така е — засмя се госпожа Пейн. — Той винаги се е надявал да реализира собствените си амбиции в политиката чрез нашия син. Но нещата не стават по този начин. Откакто получи сърдечен удар, мисля, най-накрая е разбрал, че като личност Джонас има право сам да решава на какво да се посвети. И доколкото познавам сина си, знам, че ще отдаде всичките си сили в новото начинание и

трябва да сме щастливи, ако го виждаме поне през уикендите. Сигурна съм, че ти го виждаш по-често от нас...

Кортни не чу какво каза по-нататък госпожа Пейн. Слушалката се изплъзна от ръката ѝ и падна на пода. Чувстваше се зле. Със сетни сили успя да я вдигне и отново я доближи до ухото си. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че не разбираше какво чува, ако изобщо го чуваше.

— ... не мислех да говорим за Джонас. Сигурно ви задържам, може би се приготвяте за тръгване. Моля ви, не ни забравяйте! Следващия път, когато дойдете в Маями, непременно ни се обадете. Ще се радваме да ви видим!

— Благодаря ви, госпожо Пейн — едва изрече Кортни. — Ще се обадя. Довиждане.

— Кортни? — чу гласа на Линда. — Можеш ли да дойдеш да се сбогуваш с Брус? — Тя влезе в спалнята, но внезапно спря. — Кортни?! Изглеждаш ужасно! Какво се е случило?

— Не мога да видя Брус точно сега. Кажи му нещо...

Безпокойството в сините очи на Линда нарасна още повече.

— Заради Джонас е, нали? Случило ли се е нещо? Кажи!

— О, Линда... — отчаяно поклати глава Кортни. — Направила съм непростима грешка.

— Стой тук, докато се отърва от Брус!

Линда се върна след няколко минути, но Кортни не мислеше, че може да издържи повече въпросите на приятелката си.

— По-добре съм. Мисля, че вече съм в състояние да ти помогна да почистим къщата...

— Чакай малко! Ако си мислиш, че ще позволя на моята почетна гостенка да работи на прощалното си парти, лъжеш се!

— Моля те, Линда. Ако не правя нещо, ще полудея!

Те се изгледаха мълчаливо и разбиращо. Накрая Линда въздъхна:

— Когато искаш да поговорим, само ми кажи.

По мълчаливо съгласие отидоха във всекидневната и започнаха да събират чашите и чиниите.

Останалата част от нощта премина за Кортни като в сън. Вече бе оставила джипа и мебелите си на склад, беше уредила да ѝ изпратят всичко необходимо, след като се настанеше в Оклахома.

На сутринта оставаше само да сложи куфарите си в багажника на колата на Линда и да потеглят към летището. По време на пътуването, тя най-накрая се реши и разказа всичко на Линда.

— Искаш ли да знаеш какво мисля? — погледна я Линда сериозно, докато чакаха на светофара. — Мисля, че трябва да изоставиш всички свои планове и да последваш Джонас.

Кортни поклати глава.

— Ти не го познаваш толкова добре като мен, Линда! Той никога няма да ми прости това, което му сторих. Та аз не му повярвах! Всичко свърши... — Тя потрепери.

— Не мисля така.

— Знам, така е...

— Все този проблем! Ти винаги предполагаш нещо, Джонас се мъчи да ти доказва, че грешиш. Мисля, че ти просто се страхуваш...

Кортни се размърда смутено.

— В какъв смисъл?

— Това, което се случи между родителите ти, оказа разрушителен ефект върху теб, без да го съзнаваш. Дълбоко в себе си ти си приела, че ще останеш самотна като майка си, защото си убедена, че двамата с Джонас няма да направите нищо повече от родителите ти.

— Кортни се загледа през прозореца с празен поглед.

— Права си, Линда. Ужасена съм...

— Но само си помисли колко по-ужасяващо ще бъде, ако прекараш живота си без Джонас и накрая откриеш, че не е трябвало да стане така и че единствените препятствия по пътя ви са били собствената ти гордост и страховете ти.

— Майка ми имаше прекалено много гордост. Боб Уили все повтаря, че съм като нея. Казва, че е била параноичка и че и аз съм такава...

— На път си да се превърнеш в такава. Но все пак трябва да помниш, че майка ти беше смела жена. Тя взе това, което искаше, въпреки че то противоречеше на индианската ѝ същност. Ти не си изправена пред подобна дилема. Помисли си.

Кортни дълго бе мислила. Особено след разговора си с майката на Джонас.

— Честно да ти призная, Линда, не знам как бих се справила без твоето приятелство. Обещавам ти да помисля върху всичко, за което

спомена, докато съм при татко.

— Добре. Щом стигнеш до някакви заключения, обади ми се.

— Ще ти се обадя.

Първоначално Кортни беше планирала да остане при баща си три седмици, но едва изкара десет дни и резервира обратен билет за Маями. Бе съгласна с баща си, че трябва да последва съвета на Линда. Кортни чувстваше, че трябва да види Джонас още веднъж. Както се опасяваше баща ѝ, Джонас можеше и да откаже да я види или да говори с нея, но ако не поемеше риска, никога нямаше да разбере това със сигурност.

И ето я отново в Маями. Взе такси от летището и вече пътуваше към къщата на Джонас. Въпреки изтощението от дългия полет, тя се боеше, че куражът ѝ може да я напусне, ако не отиде веднага при него. Беше неделя сутрин и тя се надяваше да го изненада в къщата му, макар да нямаше представа как прекарва свободното си време, откакто бе станал директор на „Ред Мангроув“.

Тя плати на шофьора и побърза нагоре по стълбите. Утринта беше много гореща. Тя свали сакото и остана по лимоненожълтата си рокля.

Чула позвъняването, Делия отвори вратата и я поздрави топло, след като се отърси от изненадата си.

Следващото нещо, което ѝ каза, бе, че Джонас не си е вкъщи.

— Знаеш ли къде може да е?

— В резервата. Почти живее там.

— И в неделя?!

— За него няма никакво значение, Кортни. Откакто започна работа там, той рядко си идва вкъщи, освен да си прочете пощата или да се преоблече.

Кортни прокара ръка през косата си.

— Надявах се да го видя днес.

— Влез и се обади по телефона. Секретарката му сигурно знае къде е.

— Благодаря ти.

— Иди направо в кабинета на Джонас. Номерата са записани в бележника на бюрото му. А междувременно аз ще ти приготвя

лимонада.

Кортни още веднъж благодари на икономката и се насочи към кабинета. В стаята имаше библиотека, която струваше цяло състояние. Обзавеждането бе доста луксозно, като се започне от блестящите полирани подове и красивите килими и се стигне до класическата мраморна камина. Цялата обстановка напомняше за естествеността и силата на собственика.

Но имаше една много важна промяна от последния път, когато Кортни беше тук. Над камината висеше нова картина, която доминираше над цялата стая. Тя я гледа втренчено в продължение на няколко безкрайни минути. Все едно че гледаше естественото си отражение в огледало и все пак не беше същото. Не можеше да познае тази Кортни. На малка бронзова плочка в долния край на рамката бе гравирано: „Принцеса Суклатики от Евърглейдз“.

Погледът ѝ се замъгли. Джонас бе наел художник, който бе нарисувал картината от снимката, която бе заснел по време на пътешествието им с кануто.

Дали любовта в погледа ѝ не беше в резултат на художествен похват, или чувствата ѝ към Джонас винаги си бяха личали?

Жената на картината изглеждаше запленена от чувствата си. Слънчеви петна играеха по водата, по дългата ѝ до кръста коса, по микосукската рокля и картината трептеше в отражения. Гледката взимаше дъха.

— Не биваше да си режеш косата, но, за щастие, тя ще порасне отново — заговори ѝ Делия приятелски, когато ѝ донесе напитката и остана да се възхити на картината заедно с нея. — Джонас обожава тази картина. Предполагам, че не си я виждала преди.

— Не... — беше всичко, което тя успя да каже, заради буцата, заседнала в гърлото ѝ. От учтивост отпи от лимонадата, но мислите не ѝ даваха покой. — Отивам да намеря Джонас в резервата. Благодаря ти за всичко. Ще си поръчам такси.

След няколко минути таксито спря пред къщата.

— Какво да кажа на Джонас, ако се обади или се прибере междуременно?

Кортни беше останала без дъх от вълнение.

— Не му казвай нищо. Искам да го изненадам.

— Добре, нека бъде изненада. Ти не трябваше ли да си в Заир?

— Да — каза тя през рамо, преди да се качи на задната седалка на таксито.

До обяд Кортни бе освободила джипа си от склада, както и някои други необходими неща, и веднага пое на запад по пътя Тамаями към „Ред Мангроув“.

Роза изненадано вдигна глава, когато Кортни влезе в ресторанта късно следобед.

— Време беше да се върнеш! Защо се забави толкова?

Кортни се усмихна на най-добрата приятелка на майка си.

— Аз съм дъщеря на майка си, забрави ли? Всички казваха колко е твърдоглава. Предполагам, че съм наследила тази й най-забележителна черта.

— Е, предполагам, не е толкова лошо. Когато косата ти отново порасне, не мисля, че някой ще си спомня за ината ти.

Кортни се разсмя, но смехът ѝ бързо секна, когато Роза каза направо:

— Той не е тук.

Нямаше смисъл да пита за кого говореше.

— Знаеш ли къде е?

— Не, но сигурно Боб Уили знае.

— А къде е Боб? Знаеш, нали?

— Може и да знам. Проблемът е, че Боб Уили не е много доволен от теб...

— Откога е променил отношението си?

— Казва, че винаги причиняваш неприятности на Джонас.

— Да не би и ти да си съгласна с него?

— Ако мислиш да го тормозиш още...

— Така ли мислиш? — вгледа се тя в по-възрастната жена. — Ще заместиш ли майка ми и ще съобщиш ли на Боб, че съм решила да се омъжа?

Лицето на Роза се озари от странна усмивка.

— Добре, ще се опитам да поговоря с вожда. Ти иди в задната стая и си почини малко. Не си ли прелетяла половината свят?

— Да, така е...

— Как е баща ти?

— Чудесно.

— Вземи си малко тиквен хляб. Току-що го извадих от фурната.

— Помислих си, че никога няма да ми предложиш.

— Хм!

Кортни не знаеше дали Роза нарочно я е оставила да спи до вечерта, или пък нямаше какво окуражително да ѝ предаде. Събуди се малко преди седем. Чувстваше се замаяна от часовата промяна.

Изненада се, когато съгледа Роза на прага.

— Добре, вече си будна...

Кортни се изправи и изведнъж се разсъни.

— Говори ли с Боб Уили, или не можа да го намериш?

— Намерих го. Джонас е отишъл на риболов.

— Къде?

— Не каза точно...

— Каза ли на Боб за намерението ми да се омъжа?

— Нямаше нужда. Чарли те видял да идваш и му казал. По някакъв свой начин Чарли узнава всичко предварително.

— Роза — рече Кортни тихо, — сериозно съм го решила. Трябва да намеря Джонас и да говоря с него. Боб не те ли насочи поне?

— Каза, че Джонас си е взел няколко дни и е отишъл на риболов.

— Вярваш ли на Боб?

— А ти?

Последва продължително мълчание. И двете му вярваха.

— На сутринта ще се опитам да го намеря.

— Асияхоло докара кануто ти. Под навеса е. Остани тук тази нощ.

— Благодаря ти, Роза. Разбирам защо мама те смяташе за най-добрата си приятелка. — С тези думи тя побърза да отиде да вземе кануто си, да го постави на вода и да приготви екипировката си преди мръкване.

Отплава на следващата сутрин, щом слънцето се появи над хоризонта. Беше в добро настроение. Небето бе ясно и денят се очертаваше горещ.

Джонас, разбира се, можеше да бъде навсякъде, но инстинктът ѝ подсказваше, че е отишъл близо до запустелия навес във вътрешността на резервата, където можеше да си направи лагер и да си приготвя храна. Ако искаше да остане сам, нямаше да отиде да лови риба на мястото, където бе хванал костура, защото бе прекалено близо до

селището на семейството ѝ. Съмняваше се, че лагерува край реката, заради крокодилите.

Имаше още едно място, за което се сещаше и където можеше да се улови каква ли не риба. Бяха минали покрай него на път към баба ѝ. Тя се запъти натам, като пресметна, че ще пристигне следобед.

Блатата бяха изпъстрени с екзотични цветя, които бяха само напъпили преди, когато Джонас я бе последвал дотук. Не усещаше силната горещина, завладяна от единствената мисъл да го намери на всяка цена.

Когато приближи мястото, където се събираха белите чапли, тя се отклони в един от ръкавите и мина през лабиринт от буйна зеленина, като предвидливо заобиколи хълмчето, за да не бъде забелязана. Джонас щеше да узнае за присъствието ѝ, когато тя решеше, че е настъпил моментът.

Кануто се плъзна безшумно по острата режеща трева и Кортни скочи, за да го издърпа. С мокасините си се движеше тихо, като животните, живеещи наоколо.

Бързо навлезе в гората, изобилстваща от цветове и силни аромати. Сякаш се озова в праисторически свят с гигантски махагонови дървета, обрасли с паразити — епифити и испански мъх. Кортни особено много харесваше папратите, които растяха на туфи като малки горички по вековните клони на дърветата.

Тя си пое дълбоко дъх. Въздухът беше застоен и влажен. Дали Джонас беше дошъл тук, или в отчаяната си надежда тя грешеше?

В момента, в който видя брезентът, висящ от покрива на западната стена на навеса, Кортни разбра, че го е открила. Тя вдигна глава и се послуша. Ала единственото, което чу, бяха птичите трели и жуженето на насекомите.

Предположи, че той е клекнал наблизо и лови риба до някой закътан подмол. Прокрадна се безшумно, като изучаваше следите по брега. За нейно облекчение, никъде не го забеляза. Без да губи повече време, тя забърза към кануто си и започна да пренася екипировката до откритото място зад колибата. Той можеше да не се върне още часове, но важното бе, когато дойде, дори при залез-слънце, тя да бъде готова.

Часовете мъчително се влачеха, а тя тръпнеше в нервно очакване. Джонас знаеше, че истинският ловец дебне плячката си, докато се стъмни. Това бе неписан закон в Евърглейдз.

Най-накрая привечер Кортни долови плясък на гребло и коленичи, за да наблюдава през листата приближаването на каяка му.

Беше само по светли къси панталони, препасан с ремъци. Великолепното му загоряло тяло блестеше от влагата. Той скочи от каяка си направо във водата, гмурна се и за момент изчезна под повърхността. После излезе на брега и разтръска мократа си коса.

Вдигна улова си от дъното на каяка и тръгна към колибата. Кортни се вгледа в лицето му, галейки с поглед всяка линия и извивка. Оттенъкът на зелените му очи се сливаше с околната растителност. Красотата им я накара леко да затаи дъх и тя едва се сдържа да не изскочи пред него. Но моментът не беше подходящ. Трябваше да изчака.

Наблюдаваше го как напръска наоколо със спрей против насекоми и си облече бяла фланелка. След това се зае да изчисти улова си и скоро тя долови миризмата на риба, цвърчаща в горещия тиган.

Сложи си в чиния и започна да яде. Вместо да седне на един от сгъваемите столове, които бе донесъл, Джонас се облегна на едно дърво и се загледа замислено отвъд брега.

Кортни погледна небето. Слънцето клонеше на заник. Сега беше моментът. Сърцето ѝ лудо заби, докато си проправяше път през гъстата растителност, повдигайки дългата си пола, за да не се закача в бодлите.

Направи широк обход и когато си появи в полезрението му, изглеждаше така, сякаш идва от водата, където беше оставил каяка си. Прималяла, готова да се строполи в несвяст от страх пред неизвестността, Кортни пристъпи към откритото пространство.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Господи! — чу го да шепне изумено.

Никога досега не бе виждала Джонас толкова шокиран и ако интуицията не я лъжеше, толкова уязвим.

Той държеше пластмасовата чиния и вилица и не смееше да помръдне, сякаш го беше омагьосала.

— Не исках да те плаша — рече нежно тя.

Може би гласът ѝ го накара да дойде на себе си, защото той хвърли чинията и вилицата на походната масичка и в следващия миг зае предизвикателна поза.

— Нали не искаше да ме виждаш! — процеди с враждебност, която я сломи. — Няма да те питам, защо се появяваш тъй внезапно... Тръгвам след минути.

— Джонас! Дойдох, защото знаех, че ще те намеря тук.

Лицето му се изкриви от болка.

— Не мога да си представя защо, а и не желая да знам! Искам да бъда сам.

Тя смело пристъпи, забелязала пулсиращата вена на слепоочието му.

— Разбирам — преглътна мъчително, — но трябва да говоря с теб.

Смехът му отекна жестоко.

— Спомням си веднъж, когато имах нужда да поговоря с теб, ти реши да напуснеш града. Точно това смятам да направя и аз сега!

Той се обърна и започна да събира нещата си. Не можеше да го остави да си тръгне!

— Аз те обичам — промълви тя.

Той се извърна с раница в ръка.

— Заблуждаваш се, Кортни! Ти може би си единственият човек, който не знае значението на тази дума.

Ако не беше видяла картината над камината му, досега щеше да си е тръгнала, дълбоко наранена от отказа му. Но прастарият женски

инстинкт, заговори в нея и я накара да остане.

— Видях картината над камината ти...

Той отметна глава. Бе последното нещо, което бе очаквал да чуе.

— Как се озова там?

— Отидох в къщата ти направо от летището вчера сутринта, като се надявах да поговорим. Делия ме пусна в кабинета ти, за да се обадя по телефона и тогава я видях.

Ръката му се сви в юмрук.

— Какво искаш, Кортни? — Жестокостта в гласа му я порази.

— Искam теб! — Думите й прозвучаха съдбовно. Когато той не отговори, тя се приближи и продължи:

— Слънцето залязва вече, Джонас...

— И какво, по дяволите, искаш да направя? След минута ще съм тръгнал, отстъпвам ти лагера! — Той трескаво нахвърля част от запасите си в друга раница.

Никога не беше го виждала такъв. Винаги той беше този, който запазваше самообладание. Но неразумното му поведение сега й даде смелост да продължи, въпреки че краката й трепереха.

— Не ми казвай, че си забравил „Танца на Зърното“ — напомни му тя нежно.

— За какво говориш? — Той буквално отпори брезента от наклонените покривни греди.

— Този ритуал означава много в микосукската култура. Не си ли спомняш?

— Може би трябва да опресниш паметта ми. — Грубостта му щеше да я обезсърчи, ако не бе забелязала, че е на ръба да се предаде.

— Настъпва периодът, когато мъжът идва в колибата на своята любима, за да съединят съдбите си завинаги.

Лицето му замръзна в бледа маска.

— Не виждам връзката! — Той коленичи на пода на колибата и започна да навива спалния чувал.

— Но когато се отнася до любовни мъки, жената може да наруши традицията и да потърси любимия си. Ти танцува с мен на церемонията. И аз съм в правото си да дойда в колибата ти. Затова съм тук, Джонас!

Той прекъсна приготовленията си и я погледна невярващо.

— Имаш ли нещо против да повториш?

Тя си пое дълбоко дъх и се взря в гневно проблясащите му очи.

— Ти ме избра на пролетния ритуал и аз танцувах за теб. Според традицията тази вечер настъпва моментът, когато трябва да се съберем. Старейшините на племето са известени. Извървах пътя до колибата ти и очаквам да кажеш колко си щастлив, че ме виждаш.

Нещо проблесна за миг в погледа му.

— Каза ми, че си танцувала с мен заради Франк Бърд.

— Не посмях да ти призная истината...

— А каква е тя? — попита той грубо и нервно дръпна възела на спалния чувал.

Очите ѝ проблеснаха.

— Че те обичам от първия миг, в който те видях! В нощта на „Танца на Зърното“ сърцето ми беше изпълнено с толкова любов, че ако не бях ти засвидетелствала чувствата си чрез танца, частица от мен щеше да умре.

Лицето му се изопна.

— Но онази нощ ти ми каза да напусна къщата ти!

— Не, не те изгоних — възпротиви се тя. — Просто те оставих сам да решиш дали да си тръгнеш.

— Но ти знаеш защо го направих! — нападна я яростно той.

— Преди време не би се тревожил, ако забременея.

Той бавно се изправи.

— Преди време вярвах, че ще станеш моя съпруга и щях да бъда преизпълнен с радост, ако имаш дете от мен.

— Може би разбираш колко ме заболя, когато се отдръпна и ми напомни за последствията. Исках да остана в прегръдките ти цяла нощ и да ти покажа колко те обичам. Исках детето ти повече от всичко на света!

— Кога настъпи тази невероятна промяна в твоите чувства? — Сарказъм струеше от цялото му същество.

— Нима не разбра, че единственото, което желяех, бе да ме помолиш да се омъжа за теб, още преди да заминеш за Вашингтон? — попита тя с треперещ глас. — Но ти не го направи.

— Защото мислех да ти направя предложение, когато дойдеш във Вашингтон. Назначението ми щеше да бъде като сватбен подарък.

— Джонас... — изстена тя глухо. — Откъде можех да знам! А и когато баща ти съобщи, че ще се кандидатираш за губернатор и ще се

жениш за Лора, изпаднах в шок. Всичко изглеждаше предопределено.

— Баща ми винаги се е месил прекалено много в живота ми и винаги е бил свръхамбициозен относно бъдещето ми. Но когато е оповестил всичко това, е отишъл твърде далеч.

— Може би сега разбираш защо повярвах на думите на Рейнър, казани на Лора. Той твърдеше, че ти си се възползвал от племето, за да си осигуриш средства за предизборната кампания. А и Лора не го отрече. В разговора споменаха и моето име. Тя му каза, че никога не съм представлявала сериозна заплаха. Каза също и че се надяваш да съм напуснала кантората, когато се върнеш от Вашингтон...

Джонас гневно изруга.

— Лора е дъщеря на най-добрия приятел на баща ми, който умря преди години. Баща ми пое задължението да се грижи за нея и да ѝ помогне да се издигне. Може би някога двамата са решили, че от нея би излязла идеална съпруга за мен. Бих казал, че това постави началото на отчуждаването помежду ни.

Най-сетне Кортни му вярваше.

— Сега вече знам, че всичко е било заблуда. Започнах да го осъзнавам след разговора с майка ти — приближи се тя.

— Говорила си с мама?! — Изненадата му беше искрена. — Кога?

Нощта се спускаше и ги обгръщаше в нежна омая...

— Преди около две седмици позвъних в кантората, за да попитам за състоянието на баща ти и оставих телефонния номер на Линда на Силвия, момичето на рецепцията. Помолих я да ме държи в течение за здравето му. Силвия трябва да е дала телефона на майка ти, защото тя ми се обади, за да ми благодари за цветята, които изпратих.

— Постъпката ти означава много за татко. Особено след като дълбоко се е разкайвал за това, което е казал и направил в твоё присъствие, Кортни. Никога не е искал да те нарани. Но амбициите го заслепяваха. Този сърдечен удар го накара да погледне на нещата реално. Никога не съм мислил, че това ще се случи един ден.

— Радвам се — прошепна тя, щастлива, че Джонас и баща му са се помирили. — Майка ти ми каза почти същото. Спомена и че си се интересувал от индианските проблеми още от университета и че си намерил своето призвание. Ще ми простиш ли някога, че се усъмних в теб?

Последва дълго мълчание.

— Сега разбирам колко съм сгрешил, като не те помолих да се омъжиш за мен, преди да получа назначението. Това те накара да страдаш. Не исках да имаш каквито и да било съмнения, преди да станеш моя жена.

— Съмнения? — Кортни не можеше да повярва. — Бих се омъжила за теб, независимо от всичко! Бях склонна да мисля, че в мен е причината, която те възпира да ми направиш предложение. Разводът на родителите ми, може би... Те толкова много са се обичали, но татко казва, че в края на краищата страховете на мама са се оказали непреодолима преграда.

— Но ти не бива да се идентифицираш напълно с майка си, Кортни! Нещата са различни.

— И Линда казва същото.

— Линда е проникателна жена. Но единственото, което има значение, е, че ти си го повярвала.

— Аз... Аз не бих дошла при теб, ако таях и най-малкото съмнение.

Необяснимо, почти болезнено напрежение тегнеше помежду им. Джонас се огледа, като че ли едва сега осъзнаваше ситуацията.

— А кануто ти?

— Зад хълма е — отвърна тя.

Сърцето ѝ се бе качило в гърлото. Очите му обходиха лицето ѝ в продължение на няколко безкрайни мига.

— А екипировката ти?

— В гората зад колибата.

— Да оставим грижите за друг ден, може би за друг месец, защото ще ми отнемат време, а аз не бих желал да правя нищо друго, освен да бъда с теб, да те любя... — Гласът му проникна в най-съкровените кътчета на душата ѝ. — Има ли някакви вълшебни думи, които биха те накарали да прекрачиш прага ми?

— Джонас! — почти изплака тя и се хвърли в прегръдките му.

— Скъпа моя — прошепна нежно той и зарови лице в косата ѝ. Положи я на земята и я притисна към себе си. — Моята любима, моята съпруга...

Устните му трескаво обхождаха лицето ѝ, като оставяха своя огнен отпечатък по изваяните ѝ черти.

— Красивата ми Суклатики! Мислех, че сме погубили любовта си. Дойдох тук, за да бъда сам и да опитам да се примиря с бъдещето си без теб. Мислех, че съм те загубил завинаги... Но духът ти броди из Евърглейдз. Накъдето и да погледна, каквото и да докосна или помириша, всичко ми напомня за теб... — Гласът му потрепери. — Никога повече не ме напускай, Кортни! Не бих го понесъл.

— Нито пък аз — потърси тя устните му и простена от щастието, което ѝ донесе целувката му. — Прости ми, че те нараних — прошепна, когато можа да си поеме дъх.

— Скъпа... — целуна я той пламенно, — преди да е започнал меденият ни месец, трябва да поговорим какво смяташ да предприемеш...

— Не смятам нищо да предприемам, Джонас.

Ръцете му застинаха в косата ѝ.

— Трябва! Знам, че си обещава на майка си никога да не забравяш индианския си произход, но в университета те чака преподавателско място.

— Джонас, не мога да те напусна за цели осемнайсет месеца! Не и сега!

— Ще се справим! Ще бъдем заедно през уикендите. Всеки път ще бъде като меден месец.

Сърцето на Кортни щеше да се пръсне от толкова щастие.

— И ти ще направиш това за мен?!

Отговорът му бе страстна прегръдка.

— Влюбил съм се в жена с научна кариера, какво да се прави. Осемнайсет месеца ще минат неусетно и тогава ще бъдем заедно завинаги. Какво ще кажеш, ако разделяме времето си между това място и къщата в Маями Бийч?

— Божествено! Но...

— Но какво?

— Ами ако забременея?

— Има начини да го избегнем, скъпа! — отвърна Джонас през смях.

— Но аз искам твоето дете — настоя тя и притисна лице към гърдите му.

— И аз го искам — промърмори той в косата ѝ, — но можем да изчакаме няколко месеца.

Тя се измъкна от прегръдката му.

— Означава ли това, че отново ще отложиш женитбата ни? За това ли още не си позволяваш да ме любиш?

Той се засмя отново.

— О, госпожо Пейн, имате ли поне капчица срам!

— Престани да ме измъчваш, Джонас! Желая те до болка.

— Да не мислиш, че аз не те желая?! — Гласът му преливаше от чувства. — Нека изясним още нещо. Искам да съм абсолютно сигурен, че си съгласна, защото когато го направим, едва ли ще сме в състояние да говорим.

Кортни замълча и той отново я прегърна, като я дари с дълга бавна целувка.

— Имаш ли да ми кажеш още нещо?

— Нищо!

Той затаи дъх.

— Току-що казахте магическата дума, госпожо Пейн! — приглушено рече той и нежно я отдръпна от себе си.

— Къде отиваш?

— Да запаля фенера.

— Защо?

— Защото искам да те гледам.

Светлината беше достатъчна, за да забележи руменината, избила по страните ѝ.

— Очите ти блестят точно както в нощта, когато танцува. Танцувай пак за мен, Кортни! Само че този път искам да видя красивото ти тяло. Някои традиции от народа на майка ти все още са ми чужди, но любовните ритуали съвпадат с най-съкровените ми желания. Покажи ми отново, че аз съм твойт воин, твойт герой. — Зелените му очи проблеснаха предизвикателно. — Ще се опитам да бъда за теб такъв през целия ни живот. Заклевам се!

С треперещи пръсти, тя започна да разкопчава роклята си.

— Ще бъда твоята утеха, твойт рай... Ще ти дарявам отмора, удоволствие... Кълна се! — Задъхваше се от вълнение. — Всяка пролет ще те водя тук, за да подновяваме клетвите си.

Тя се усмихна.

— А аз ще танцувам всяка пролет за теб. Само за теб! — Гласът ѝ заглъхна. — Джонас...

В следващия миг той я притегли към себе си, готов да изпълни най-древния от всички ритуали.

Две тела се сливаха, две сърца се извисяваха над девствената безкрайност на блатата, които ги бяха събрали и които винаги щяха да бъдат част от техния живот.

Издание:

Ребека Уинтърс. Любовни ритуали
ИК „Арлекин-България“, София, 1994
Американска. Първо издание
Редактор: Ирина Димитрова
ISBN: 954-110-207-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.